

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_228086

UNIVERSAL
LIBRARY

TIGHT BINDING BOOK

226744

بفضلہ تعالیٰ

ان سے اللہ عزوجل

دوان لانا عینت

تاہنما محمد صلی اللہ علیہ وسلم

پیس لکھنؤ

Checked 19

۸۹۱۵۰۱۰۱

ع - خ

۱ بسم اللہ الرحمن الرحیم

<p>گرد سے زکو چھپ تو ہو اے بہشتیا بودست تر ہنوز خطہ سر نوشتیا چون دل طید و شوق تو بت کنشتیا عشاق کو وہ کاسہ سر نہ خشتیا خونے کر آب شد ز غمت در ششتیا برداشتند پردہ چو از کار زشتیا</p>	<p>اے سائے سحاب عطای تو کشتیا یک روز سرفراک دت سجدہ نمود تہانہ بر من ز غمت ر سبک زد ہا غم سے شکستہ و ازیت شد بلند کہ غم بود ہرین لب تشنگان عشق حسنے بجلوہ بود کہ نظارہ کرد شد</p>
---	--

<p>۲</p>	<p>خار بہت پیالے طہنیت اگر بود آید بہت اور گ جان بہشتیا</p>
----------	--

<p>یو کے شہر ابھار تو دو دیکھا بہا میدان تیغ باز سے برق عتابہا کانون نواز ناز شدہ موج آہہا</p>	<p>اے شعلہ از گرمے شوق شہر بہا کستم ہلاک و مشت غبارم بود بہنو ہا غم سے ز عشق تو گوش مردن شنید</p>
--	---

چون پرده با سے دین عشاق تا شکیب صحرانشین عشق تو طاقت شکار را هرگز کسے بداد سخن و انمیرسد	دور از زخمت بگیرد در آمد نقابها شد خاک همچو موج سراب اضطرابها چون گل بخون نشسته ازین غم کتابها
--	--

۲۰	بینا بیت ز کیست حکیمت نهان مدار چون زلف یار دل برد این بیج و تابها	۸
----	---	---

نگر و قطع هرگز جاده عشق از دیدنها گل رویتو امشب بسکه میزد آتش در دل بیا دلخ با سگ که نه دل دار و ناکس تغافلها سے صیاد دست و دم هرگز آ نسیم باغ حرم گریه شوق که میگفت ز خود بردن مرا از شوخی چشم تو نه آید مباد اجنت عشاق ز خواب نازد خیزد	که می باله بخود این راه چون تالک دریدنها کبابم شور بلبل داشت هنگام حکم پندها بود سیر حین طاووس را بر گشته دیدنها در انداز مید نهاست سامان سیدنها که گل را آتش افتاد دست و گوش نشینها که موج باده باشد هوش را بال پریدنها نفس در خویش زند و صبح هنگام میدنها
---	---

۲۱	بامید که خواب جلوه گرش آتشین روئی سپند ما غنیمت در گره دار و طیدنها	۷
----	--	---

شربک در دم گردند بیکرنگه نفسیان بگو شتم میرسد آواز پاسے بے ادب لطف نمار و آسمان ماه اینچنین ماهی که من ارم سرایت گر کند بیمار سے چشم تو در حکمت	بود در زخم گلهها جلوه خون عند لیبان را انجم ویزش رنگ سست حنار ادیبان را رخش صبح سعادت میکند شام غریبان را گر دیدنها سے دست خود ننگار و طیبان را
--	--

تماشا میکند چشم پری را داغ حیرانی	اگر باز آرد در جلوه این طاووس ز با نیز	
۵	فرنگستان بود رو سے زمین از نقش پاسبان غنیمت بسکه سوزا هم بجان این و لفر بیان را	۷
لے ز کاوش ہا سے شرکانت دل بخود کعبہ کو کے کہ شوقش می بجز با مرا زادہ خشک از بر لے الہمان خضرہ است خانہ ظالم کیورشش ماند از تمیہ ظلم آرزو دارند از مردم مبارکبا دستخ مطلبہ از زاهدان مردہ دل حاصل نشد	ترنگستان تماشا گشتہ از ناسور با خار صحرایش سردارست چون زنبور با عشرتے وارد عصا در دیدہ این کور با خاک بر سر میکنند از ہر طرف مزدور با در شکست طرف دستار این بچہ مخور با بودہ ام عمرے مجاور بر سر این کور با	
۶	بلے وصال یار در ہر نرم غنیمت ہر ساند فرق ناحق کشتگان کا سہ طنبور با	۶
جنون گشتہ غارت گیر ہوش دلہا پہر از غنیچہ شایخست در باغ الفت بود چشم خوبان در ایام داغت بزیب نہال صنوبر بر آمد کمر بست کند کوہ را از گرانے	پیا مے کہ گفتند در گوش دلہا قد نازنین تو از جوشش دلہا چو خوابے کہ باشد فراموشش دلہا قد و لفریشش در آغوشش دلہا نہا دند بارے کہ ہر دوشش دلہا	
۷	غنیمت ز جام کہ گردید پیخود کہ بیہوشیش می برد ہوش دلہا	۷

<p>طاقت باخته آما ده جنگ ست اینجا سبز شد گشت جنون نظر از داغ کبود دل گرفتار ادا ای تو کافرستم ست منه تور و سه چمن آید نظر پشت پلنگ سرعت گرم رو شوق تلاش و گریست خاور آرسه چمن سپهر تو خورشید کشند</p>	<p>ناخن ریخته هم دست پلنگ ست اینجا ابر رحمت اثرم بارش منک ست اینجا کعبه حیران تماشایه فرنگ ست اینجا انگشت گل نفس کام منگ ست اینجا برق لغزین بای ست کنگ ست اینجا چهره گل نظر سوخته رنگ ست اینجا</p>
<p>۸</p>	<p>تا کمان ابرو بارفت غیبت از بزم منه رخس لغزین تر فزنگ ست اینجا</p>
<p>هست چشم سر رنگی در پله آزار ما در گذار افتاده ام از حسرت نوشین لب تا در گر آواره خوئی که سر بر سنگ زد زور طالع بین که نار چشم خوان میکند بسکه خشک افتاده خاک باغ نشا خان خاثره ما جلوه گاه کسیت کز آشوب حسن بیخودی بار ابرو صل یار خضر راه شد</p>	<p>چون نگه بے صوت با شد ناله بیمار ما چشمه کوثر نصیب تشنه ویدار ما شونخه برتست ظاهرا از گ که سار ما میشود رزق زمین هتاب در گذار ما گر قند از دور گردون خسته در کار ما سے پرد هوش سپری در سایه دیوار ما بود خالی گشتن از خود کو چپ و دلار ما</p>
<p>۹</p>	<p>چون غیبت میرسم از سیر گلزار جنون نیست غیر از خنده مردم گل دستار ما</p>
<p>تند فحوی من کرد و دارم بدل افسوسها</p>	<p>می در و تصویر شوخش پرده ناموس ما</p>

<p>بوسه گنجینه در پیراهن فانوس با ریخت هر شرکان من نگ پلاؤس با این گره در خاطر آخر ماند چون ناقوسها گرد و نازت سینت ریخت با بوس با</p>	<p>ز آتش روی کرده شمشیر چرخ چشم شمع تا نگه از جمله نیزنگ سادت بازگشت ناله ما کردیم یک فریاد رسن بدانش عضو محنوم صورتی مانند گل پیدا کند</p>
---	--

<p>۱۰</p>	<p>چون شود ساقی غنیمت عشق حکمت ناشناس با دره میریزد بجام از خون جالینوس با</p>	<p>۱۰</p>
-----------	---	-----------

<p>در دوشراب تند که ساز سرمه را بد نام کرده شوئے آواز سرمه را وادی زبان عربده پرداز سرمه را ویریم بچشم آئینه و مساز سرمه را ساز و غبار میکده ناز سرمه را و اشک زبان دعوے اعجاز سرمه را</p>	<p>از چشم مست یار می ناز سرمه را در کعبه که خواند لبم نشن سکوت و ناله را بگوشه چشمی نواخته خاکسری مست ز آتش برق نگاه او گرمست روم شود که شوخت اینچنین تا گوشه ز چشم تنگو سے یار دید</p>
---	--

<p>۱۱</p>	<p>امشب بمشت خاک غنیمت نظر کرد ماندست چشم حیرت دل باز سرمه را</p>	<p>۱۱</p>
-----------	--	-----------

<p>محو تلاش تو جستجو با از دهننت داشت گفتگو با خاک و یار تو آبرو با آب گهر داده شست شو با</p>	<p>کشته شوق تو آرزو با شب سخن غنچه گوشش کرم کرد زمین تو نگمت گل پاپے ترا از صفای اخلاص</p>
--	---

مستقیم از گردش نگاه می است	رخنیت ام باو از سبوا
شد تر و داغ مشراب نگین	سربلنک کرده کدو با

۱۲	باور غنیمت بسم نمودیم بر در میخانه با و هو با
----	--

مردمان تو سیداشت در تو هم	کف و عقده اندیشم زان حکم با
کدام بی ادب از انصایت و خود	که آب تیغ تو دار و سر تلاطم با
بمخفی که در قانون عاشقی پرسند	چو تار جنگ بود در رگم ترخم با
بچشم کم سنگر طفل اشک عاشق را	که هست در نظرم خود چشم قلم با
شکر فروشی لعل تو با بدل چکند	شد آب آینه شیرین زان تیسر با
ز شور ناله گردون سی که پندارم	چو دلخ زد و نمک فخره چشمم پنجم با

۱۳	غنیمت از اثر گریه های طوفان جوش بکمال چشم تو خون شد دل ترحم با
----	---

ز وند آتش نجر من طاقت همت بلبلان را	انگهدار و خدا از چشمم پیران دل سپندان را
نیم واقف ز جلا ننگه خوابان اینقدر دهم	که باشد ناله دل گرد راه این هم سندان را
زبان مدعی از شکوه من مایه و امست	امیر بید الفت تا شدم کامل گندان را
چو لازم نخل ماتم مدگستان ارم باشد	ده در محفل خود راه این نیل پندان را
تو در دل دوده من بر پهای خویش من سوم	خیال است حق بر جانب کرده ز خود پندان را
چو آید غمزه او دست بر شمشیر از مرگان	جباب بحر خون شد کاسه سر سبز پندان را

۸	رزخم آبا و دل چون شان ز نور آگین بریزد غنیمت بسکه باشد سینه ام این نوش نهند ان	۱۴
---	---	----

<p>حسن خوبان خطا سے زشتی اعمال ما نظا هرست از خا مدهو صورت احوال ما سرمد آلودست چشم کوب قبال ما دیده خونبار باشد روزن غم سربال ما آب در آئینه گرد باد و از مثال ما گو بین در صحف سپاره گل فال ما هچو فال یا نقش قرعہ رمال ما</p>	<p>گشته از فیض نگاه یار فرخ فال ما گشت از وضع ملائم نقش با آخورد تالا تا خاکستردل را بگردون د او سر جز دل خونین نباشد قسته بر عشق بسکه مست آرزوے لعل میگون تویم از دل آشفته ما هر که میجو ابد خنبر حسیت یارب مدعا می دل که تابان شویم</p>
--	---

۷	بے سخن گردد زبان و سپه همچون غزال هر که میخواند غنیمت نامہ اعمال ما	۱۵
---	--	----

<p>سفید از انتظار صبح دیدم چشم روزن را که ناید سرفرو با هیچکس امروز گردن را سپند آسا بے دغ کند برق خرن را نگاه عند لیبان مست با و تند گلشن را اجل همراه میگردد سوار سپ تو بین ما قضا بالازم آید سجدہ سهو برین را</p>	<p>ندیده خانه عشاق روے روز روشن را که در امین شوخ یارب تیغ در دست حیرت را ستد بیهو الا ستمتے کردم که میسوزد تو لے غار تگر تاب و توان از چمن رفتی رفیق نفس سرکش از بلا امین نمی باشد باین ابر حے عمر بے چو در میت لهنم آئی</p>
--	---

۶	مردم تا چراغ ظلمت خود طبع روشن را ۱۶ غنیمت طایر معنی سر بر ماگی دار
---	--

<p>گمے بلطف در آید گمے بشنگیها درین بساط بود بے سبب حریفان را بهاسے بوسه اگر جان طلب کند و نیت خیال کو سے کہ دارم بسر که از ره عجز پر بزم ما هم مشب شیشهای می بودند</p>	<p>گرفت یا در چشم خود این دورنگیها برنگ نهره شطرنج خانه جنگیها درین معامله نتوان نمود تنگیها تبادله آبله در پا سے بید رنگیها گذشت مجلس گر سے باین فرنگیها</p>
---	---

<p>۱۷</p>	<p>نگاهدار غنیمت عنان لدهم کلک که هست قانیست تنگے زکوچه تنگیها</p>
-----------	---

<p>لے دوکان گل فروش ازواع عشقت سینا آنکه خاور شد زهر ساز نفس آئینه ما چهره نورانی ز اہد چشم می فروش صافی تیر تو آخر زنگ خاطر باز دو با سپند رو سے آتش ہم عنانی میکند معنی صوفی طلب کن ورنہ گرد و ہر طرف</p>	<p>درستہ گلہا سے خورشید از رخت آئینہ ما ہچو صبح از داغ او بالیدہ بزخود سینہ ما بے نمک باشد چو متاب شب آئینہ ما سے نشاند آب تر کانت غبار کینہ ما گوہر از یاد بنا گوشس تو در گنجینہ ما ایک بیابان دام و در در خرم و شہینہ ما</p>
--	---

<p>۱۸</p>	<p>شد بدور دست برد شوخے مزگان یار عالمے را چون غنیمت خالی از دل سینی ما</p>
-----------	--

<p>نسیم گلشن عشق است آہ سرد اینجا خوشاد یار فنا کند سر ادب چو شرار ز خاک ناصیب سوزد در تور روشن شد</p>	<p>گل ہمیشہ بہار است رنگ زرد اینجا ز دیدہ کردہ قدم رفتہ رہ نور اینجا کہ رفتہ مہر جہا تاب ہم بکر اینجا</p>
--	---

گناہ کرد مرا آشنا سے مغفرتش	بیا کہ نغمش با ہاست پاسے مرویجا
رخاک پرین بوالموس زب بخوز	چوز نسیم گل نتوان یافت بوسے روئیجا

۱۹	ہولے کیت غنیمت بسرنیس درانم	۸
	کہ مشقت خاک مرا کرد ہرزہ گرد اینجا	

دادہ چشم خوانبا کے سر بھولے مرا	ہر سر خار رگ خواب بود پاسے مرا
میخوزم خون جگر اشک بطف بخت شور	از ننگ ساغر ترا شیدت صبا سے مرا
با من دیوانہ طفلان را بود عشق و گر	ریشہ چون زلف تو در دستا سودے مرا
سبزہ از مرقان لیلے شوختر آید برون	ابر گوے چشم مجنون بود صحرایے مرا
محتسب گوا اینقدر سعی دل زار کمن	بشکند چون غنچہ زور بادہ مینا سے مرا
خندہ ساتی چو ساغر بود از قریاد من	قلقل مینا سے میخو انفقوفا سے مرا
ہست چشم گر یہا ماندا ابر از خویشتن	در غم طاقت گدازا دوسرا پاسے مرا

۲۰	معنی رنگین ز بس در صورت خود یافتہ است	۶
	نیست پرولے غنیمت طفل خود لے مرا	

بے جہالت لے چراغ افزو ز العت قائم	نور شمع آید غبار خاطر بر پروا تہا
شب کہ برد لہاے مشتاتان گذشتہ خون	زخم سوزان بود شمع بزم این کاشانہا
در تبر پا بود ادریم از چین حسین	شد سوز ہا دلس فرس در میخانہا
باز مجنون کہ یارب گرم شوق الفت ست	آہ میخیزد بجائے گرد این دیرانہا
غیب کہ بزم آزلے ماوشی نگاہی بودہ است	گردش چشم غزالان دیدم از پیمانہا

<p>سبز گرد و دانه زنجیر این دیوانه</p>	<p>چشم آنداریم ما که فیض باران سرشک</p>
<p>آب میگردد و چشم خواب ازین مسانها</p>	<p>۲۱ شد غنیمت حرف ناصح نارت از کم</p>
<p>که سر سه ایست زیا تم برنگ سوسنها بلندگشته و مارغ بریده گردن گرفته رویه جهان را چو ابرو دهنها بیک اشاره ابرو که برق خرمنا که میکند دل صدر خسته کار جو شنها کشاد ز حشم دل ما زبان آهسنا</p>	<p>حدیث چشم که شد و نشین گفتن بد و رتیغ جفا کیش برنگ شیشه من هوسل خود تو از بس فزود حرص طلب بیاد داده مجرور و ان راه رضا در آب معر که حسنگان عشق بین ز جمع کردن نیکان تیر با کس ستم</p>
<p>دوانده ریشه بل همچو خاک گشنها</p>	<p>۲۲ غنیمت است که مار اغفال برود</p>
<p>باشد برنگ غنچه گل در دیوان یا و از بلال عسید دهد استخوان عناق شدت زلف نکمان در دیوان زنجیر شد چو شمشیر من بر زبان یک چشم که برینا ک بود استخوان آتش ز دست گویش همین زلفان</p>	<p>تا شد حدیث عارض جانان بیان ما از مهر اگر تربت ما سپر تو افکن قربان ناز گوشت ابرو که کی ستم از بسکه حرف زلف تو بسیار گفته ایم با بلبلان ز شوق گل آب گشته ایم باید برنگ لاله گل کرد یک نظر</p>
<p>بچا ز فته است غنیمت گمان</p>	<p>۲۳ خود را بیاد خاک در پیش سجده میکنم</p>
<p>خط کشیده پیش روی سادات حسنا خاک گشته بر زبانه قدرت گفتار با</p>	<p>او شکر گردیده آبل از شرم لعنت بار با پیش آن چشم سخندان همچو میل سوزناک</p>

<p>حرفے ازخوی تو میگفتم در کاشانه ز ابدان خشک از دولت بخود بالیده اند شاخ سنبل را رگ خواب پریشان میکند بسکه است عشق او آشفته ترکیب است</p>	<p>زیر پا سے شوخے تصویر شد دیوار ما شربت دنیا را نافع شد باین مجار ما شوخے انسانه چشم تو در گذار ما چون کدو بر سر ندارد دمنت از دستار ما</p>
<p>۲۴</p>	<p>یار سے آمد ولیکن بر سر جو رستم سے شناسم من غنیمت کرد این قنار ما ۶</p>
<p>بشوق لعل نوشین قمر ای جان بخش ساغر ما برنگ تاک می آید رگ جان شهیدانت سجود ز ابدان و عشقبازان فرقا دارد نمک زو بسکه شور ناله اور ویدہ انجم چه شد که جاوه الفت برنگ شسته بار است</p>	<p>ز موج خویشتن بقا دور خمیازه کو شرم ما چه میخورد ندبے با کانه از بس آب خنجر ما چنبت سرخاکا فکده را با خاک بر سر ما فلکے ورق بطوفان داد ز آب چشم اختر ما بیای دل توان بین راه طمی کردن کوه بر ما</p>
<p>۲۵</p>	<p>ز دست جلو پای دلر با ساین پریراوان بود پای دل آینه در زنجیر جوهر ما ۶</p>
<p>مے برد هوش دل را یاد کند چنگ ترا پرده چشم من و کافرا بر لیت کیچه ره نمے بود بعزم سرفت سے خرد بر نقش چاک شود جاسر یک منت یون ریزد از چهره گل رنگ چو آبی پنمن</p>	<p>شیشه دیوانه شو بهیند اگر سنگ ترا دیده ام تا چمن جلوه نیرنگ ترا ناله بر فاست ز دل یافتم آهنگ ترا غنچه پوشیده مگر سپر همتنگ ترا امیدے که زمین بوس کند رنگ ترا</p>

<p>۲۶</p>	<p>کیست آن شوخ حکیمت که تر سوا کرد نگلے چشم غزالان که دہدنگ ترا</p>
<p>۲۷</p>	<p>لے شیفته رنگ خرام تو ادا با تا حوصلہ کسیت ز کوی تو بر آید تا بود نہان همچو شب قدر خطا بار از نعمت عشاق رست بر سر زبا و در راه محبت سرو پا غرق نثار و از چہرہ عشاق تو تازنگ دہدنگ ترا</p>
<p>۲۸</p>	<p>در گوش دل آن چشم سیم گنفت حکیمت بہم راجبت بنسرو نام دوا با سہل سیدیدیم آب تیشہ فولاد را میکنند از ادب بر سر زنگان ہر دو تا تو آنے راہ در میانہ ز اہر راہ بسکہ وز دیدم ترا در خود بزور جذب عشق جان فدای شیوہ شوخی کہ از جوش اثر شکوہا خوش ندر می چشم خود ازناہم پوش</p>
<p>۲۹</p>	<p>بر چراغ ما حکیمت نیست دستہ ز بے نگاہ تو استاد قنہ ساز بہما تو رفتی و نمک خوان دیگران شد م</p>
<p>۳۰</p>	<p>خط سیاہ تو سر شق عشق باز بہما کباب شد دل زین سیہان نواز بہما</p>

چنان بجا کشست از غبار خاطر من	که آه رفت زیادش نفس در از بیسا
کدام زاهد غمگ از غمت جگر خونست	سرا بهما شده طوفان جانگذازیسا
سر بشوکت وینا فرو نیاوردیم	بسست کاسه سرتاج سرفرازیسا
باین امید که آنے مگر بصید برون	عزاهما شده روپاه حلیه سازیسا

۲۹	ز حرف عار من دلدار در زمین سخن	۸
نموده کلاک غنیمت چمن طراز بیسا		

صاف کے خواہد رقیب او بجا شق سینہ را	دوست دارد چون خط خوبان غبار کنیہ را
جلوہ وحشی نگاہے کرد روشن سینہ را	شبچرخ از دیدہ آہوست این گنجینہ را
تا خیال شوخے او یافت در خاطر قرار	کاغذ تصور آمو کرد لوح سینہ را
از کباب بادہ حسنت رایکے صدوا نمود	تو بہات شد در شکست آئینہ در آئینہ را
مخفلستان بود نگاہے بازی گمش	چشم مست این پسر سینہ نمود آئینہ را
خواہد آمد از برے سوختن روزی بکار	میفروشان میفروشم خر تہ پیشینہ را
از بنا گوش تو حرفے بزبانم میگذشت	شندل بیتاب گوہر سینہ گنجینہ را

۳۰	اگر غنیمت تو نیاز بوسہ باشد لذتست	۷
میتوان کردن سفارشش عاشق دیرینہ را		

گہرا ز فکر باشد جامے سنے سگالان را	لب خشکست مسج بادہ این بکرمین لیلان را
شود چون گرم بزم فروزی من چمن پیش	چو شمع آب از گدا ز خود رسد نازک خیالان را
بعزم صید چون تکلیف جولانش کند شوخی	رمیدن لرزہ اعصاب شو خوشی غزالان را

<p>بیاد حرف شیرین و خط سبز تو در محفل خیال شوخ او پرواز رنگ عاشقان گیرد اگر بازی که طفلان شود خاک که من دارم</p>	<p>زبان گردید برگ بنشکر طوطی مقالان را بدست آرد اگر روزی دل آشفته حالان را پریشانی بزرگ غنچه کرد و خور و سالان را</p>	
<p>۳۱</p>	<p>غنیمت می شمارم کز سر عاشق نوزاد بهما غبار راه خود داند محبت پایمالانرا</p>	<p>۹</p>
<p>دیوانه فارغ از چین آب و رنگها تاسینه کرا بجگر ز خموش آرزوست جاسه درین محیط که ما آب میخوریم یادم دهد ز دیدن خونبار خود چنین اهل زمانه مهره منتظر رخ بوده اند آید شرابشوخ چشم پری برون نان شبینه در نظر آید چو قرص ماه اینجاست زمین برنگ فلک چرخ میزند</p>	<p>دارد سیه بهار ز پشت ننگها حسه است همچو آه قرار از خدنگها امواج بحس بر بوده هجوم ننگها ریزد ز شوق سجده ات از بسک ننگها با هم خصومتی نه دسر گرم جنگها دیوانه که زد سر خود را بسنگها اگر نگرے بدیده این رزق ننگها باشد کیع بعشق و شباب و دوزنگها</p>	
<p>۳۲</p>	<p>واری و غنیمت اگر میتوان بخود قربان بے نیازے این شوخ شنگها</p>	<p>۸</p>
<p>نقاره با ده گداز غنیمت پنهان ترا کیست کز جلوه رنگین تو دیوانه نشد معدر سنگ کباب ز دل زاهد که کرد</p>	<p>نمک خنده گل ز حسن شهیدان ترا سایه بود پرے سخل گلستان ترا خنده روی که نمک رحمت نمکدان ترا</p>	

<p>بسکه گستاخیش از حیث توب حاصل شده است غوطه در حسرت سرشار زند دل کار و ز اخته سوخته بزم بود و میتو چو پیراغ ور دم حرفی لعل تو کند چشم شراب</p>	<p>دست گل باز کند بند گریبان ترا یافت بر آب گهر چاه ز نخندان ترا خوانده ام سخت سیاه شب بچران ترا حلقه بند گه گوش اسیران ترا</p>
<p>۳۳</p>	<p>سه توان یافت غنیمت که بخوارش دیدی شونخ چشم غزال ست شبستان ترا</p>
<p>چه شد که زلف او با بنی ارد ساز گاریها سرب طفل که در جلا گه شوخی در غمای ز رسوای بر آید عاقبت کام دل عاشق تمم بردست شست و شوی ظاهرا ز خود آ نمیدانم گناه بلیل خود که بر رویار زد لغ خوشچکان عشق خود در گلستان کن</p>	<p>چو دامن میکشتم در خود بزور خاکسار یها رکاب ز چشم آه بود پشت وقت فی سوا یها زمین دانه و بهقان چه باشد گرد خوار یها که چون طاکوس شد زیب لباسم و اغذیرها درون بجنیداش کردند چون گل خرم کاریها زمین قابل داریم وقف لاله کاریها</p>
<p>۳۴</p>	<p>غنیمت نیست بر جا چون سرینا و این بیاد تیغ شترگان که کردم میگساریها</p>
<p>سه در خیال ابرو ست از انفعال دیوانه تو تا بچمن رنگ جلوه ر سحبت بادل شک شنگان خبر از عالم ست از اختلاط خاطر اندوه مست من</p>	<p>پیمانته که از حجاب است هلال با خیل پرے برقص بود از نهال با آئینه دار جام ابد این سفال با چون در و باد و خون شده گرد للال با</p>

<p>ظالم حدیث چشم تو مذکور سے شو و آن بلبلم کہ در چین کوی گلر خان</p>	<p>آنجا کہ سرمد است زبان غزالہا پرواز ہچو گر و فشا ند م زبالہا</p>
--	--

<p>۳۵</p>	<p>ہر نقطہ کہ کلک غنیمت نوشند و وقت میخواند عشق اختر فرخندہ قال با</p>	<p>۸</p>
-----------	--	----------

<p>نیست در شہر محبت منزل آراہما تا کجا آن صید وحشی جلوہ آغاز کرد بے تو بزم عشرتم تاراج بیتابی کہ بود سعی صیاد محبت آب در غربال داشت در بیابانی کہ روشن شد چراغ نالہ ام جلوہ انعام خوش چشمان گلشن کہ درنت اعتمادی نیست بر رزق مقدر خلق را</p>	<p>میکند چون ابر جولاں بر سر با باہما جستہ همچون موج آب از دہا آراہما موج سے چون برق برون پیمہ از جاہما عاشقت را نیست جز حیرت شد کارواہما سرمد چشم غزالان را بخت رنگ شاہما بر چین طوفان کند شستہ اگر گریہ با دہما سوختند از فکر تان ہچون تنور این جاہما</p>
--	---

<p>۳۶</p>	<p>بے توستان را غنیمت نیت آرام نیست موج سے چون شست باہی بند شد در کاہما</p>	<p>۵</p>
-----------	---	----------

<p>یا دشت ریخت می در ساغر اذیشہ ما ای جنون فرا گلشن تا کجا رفتی کہ دشت تا نماز ز اہدان سخت دل نبود قبول کرم شوق صید یار تا کہ می آید برون</p>	<p>ہچو شبنم آب شد در بزم گلشن شیشہ ما نالہ از سخنیر در پاسے نہا لان ریشہ ما نیست داخل در عبادت سجدہ امین شیشہ ما استخوان شیر میسود چو سنے در میشہ ما</p>
---	--

<p>۳۷</p>	<p>مصرعی رنگین نشد تا خون نشد از شیشہ ما</p>	<p>۷</p>
-----------	--	----------

<p>نیکند اثر سے سعی چاره گرا اینجبا حریف صحبت عاشق که می تواند شد بطون کعبه کوسه که گرم سے آیم توان بزور گرم کردن حریف شکست نظر بر و سے که شد آشنا که میگردد ذل بسکه سعی گذ ازست راه کوی موصال</p>	<p>نذله داغ نشود پنبه چون سحر اینجبا هزار قافله سوزست یک جگر اینجبا که محو سجده پاشد چو شمع سحر اینجبا بیا که رستم وقت سرت مشت ز اینجبا بگرد خویش چو گرداب چشم ترا اینجبا بزنگ موج شود آب بال و پرا اینجبا</p>
<p>۳۸</p>	<p>نیم نذ غنیمت ز زو سے بقدر ۶ بزنج خاک فرو شیم گره سحر اینجبا</p>
<p>نکرد آن صید وحشی کینفس آرام در صحرا بهار آمد نید ساز و هولے شهرستان بر آرز شهر سرون چون دلت از غم تنگ آمد چراغ کشته فانوس محل میشود لیلی سرت گرم ز سامان من بخون جی بر</p>	<p>بجال خویش با صد چشم گوید دام در صحرا بزنگ لاله سے باید گرفتن جام در صحرا نشد سنگ فلاخن سخنة ایام در صحرا بخون گردد بیا از تو یک پیغام در صحرا بود چشم غزالانم چراغ شام در صحرا</p>
<p>۳۹</p>	<p>برون جستن ز شهر عقل بال شهرت باشد ۷ بر آوردیم چون بخون غنیمت نام در صحرا</p>
<p>در راه صید شل ز پے دفع گزند در وادے که صید تو گرم رسید نیست شود بغیر عجز دلیل سبک روان</p>	<p>دام از گره نشاند بر آتش سمند چون برق بسته از بغل خود کند هستند گد راه خود این دم سمند</p>

<p>شمناد و سورا بود و عوسے قانتست ماتنگان شربت دیدار کیستم کے التماس عاشق خود گوش میکنند</p>	<p>بیگانہ انداز حسرت و این قد لبند گرد پیشش ماز حیا آب قند طفلے کہ از بیدار شنیدست پند</p>
<p>۲۶</p>	<p>مارالب غموش غنیمت حصار شد بسیم راه طعت این خود پسند</p>
<p>نگاہ مدعی باشد ز حسنش بے نصیب علاج گرمے خولیش کہ خواہد کرد حیرانم محبت کتبے دارد کہ در ایجاد بازیا غبارم سد را ہی منزل مقصود شد خندان بجز از میزبان کاسہ اثر و غیر ناگاہی بقربان خرابیا سے دل معمورہ عالم</p>	<p>بود ہمدرد و ناسور چکان چشم رقیب اینجا بجای سرخ صندل حرف شد خون طرب اینجا گل مالیدہ طفلان بود گوش لب اینجا تھی گردیدم از خود یا فتم گوی حبیب اینجا نشستم بر سر خوان فلک خورم شکیب اینجا قیامت میکند بر خطہ شوخ تہیہ زیب اینجا</p>
<p>۲۱</p>	<p>درون پردہ دل با غنیمت راز دارد پر پروے کہ شد غارتگر صبر و شکیب اینجا</p>
<p>بناشد بعد ملن نیز عاشق را تزار اینجا بجاسے چشم آئینہ فولاد اگر باشد هنوزم حسرت دیدار طوفان سکیند و دل نہ از روست اگر ریزد غبار چشم پانچ شہید و عدہ است صبح قیامت در نظر دارد</p>	<p>بود برگشتہ تراز آسمانگ نزار اینجا کند خالی ز آہن گریبے اختیار اینجا بود خاکسترم را شورش ابر بہار اینجا ندارد اگر یہ ہای خشک ز اہد اعتبار اینجا سفیدی میکند از بسکہ چشم انتظار اینجا</p>

<p>مداغم صید گاه کیست این صحرای پر حشمت چو آئی بر سر خاک شهیدان بکنفس نشین</p>	<p>که گرد و دام چون طایوس دنبال شکار اینجا که باشد چشمها چون دام پنهان در غبار اینجا</p>	
۴۲	<p>غنیمت را بود در دیده ما عزت دیگر که هست این مشت خاک از کوی جان با دیگران</p>	۸
<p>کشتی می بیستودل خون کردستان ترا باوه را دست ادب از موج خود برت بماند ما شفقان را حسرت شمشیر بیدار آتش منصور بر حسب آیم بخاطر مانده است گر بگویش دل رسد چون غنچه ات پیغام تو مشت خاک کیست تا آماجگاه ناوکت از نزاکت بسکه رنگ نوبهارت ریختند</p>	<p>میخراشد همچو ناخن زخم تبحر ترا یافت تا کیفیت خون شهیدان ترا مرگ دیگر بود و جان بخشی اسیران ترا از نگاه گرم خود چشم سخندان ترا پاره خواهد کرد با لیدن گریبان ترا دل پریشان شد بزرگ غنچه پیکان ترا بومی گل فریاد بلبل شد گلستان ترا</p>	
۴۳	<p>نفل نیسان سرشک ما غنیمت را قبت سنبلی تر میکند زلف پریشان ترا</p>	۸
<p>لے خراب چشم بے پروا نگاهت باها لے زیاد برق حسنت در دل ما باها مسجد از فریاد و اجام شراب بجزو هست منشده حسرت شهیدان را زیارت کرده ام تا نفعم آسمان سیر از تبسمهای کسیت</p>	<p>کرد درهای غزال دل شکارت خواها چون شراب افتاده آتش از لب در آها همچو موج افتاده در آغوش هم محرابها نیست خالی که با سینه عشق از سیلابها داشت در زخم کتان شور تک قتاها</p>	

سرفرو بردن بگرفه لیش چون گره بها	سالکان را آشنای بجز وحدت میکند
هست قتل بقیران کشتن سیما بها	قاتل بار که دار و بر شهیدان حتی

چشم مشتاقان محبت روزن گریا بشند	۳۴
سوخت از بس سرخیش در دیده آخو بها	۹

که هست دست دعایت دل در نیم اینجا	مباشش بنجر از خاطر الیم اینجا
که رنگ می پرداز چهره حکیم اینجا	حدیث خون مریض هوای عشق می رس
شراب کهنه بود و عذقت دریم اینجا	چو جام جگه تنم چشم انتظار هنوز
سپند سوخته هر دانه ادیم اینجا	برین دیار که امی سهیل تا فته است
چراغ کشته شود زنده از نسیم اینجا	هوای کشور عشق است آه داغ افزون
که هست یک گل رعنا امید و علم اینجا	بگشایی ست مرا شوق رهنما امروز
سبک تر از کف دریا کف کریم اینجا	بود بیدیده متکین بے نیازی ما
همیشه فال سفر میزند مقیم اینجا	خوشا دیار محبت که از پریدن چشم

مرا از خود شنیده فتح با میسر شد	۳۵
بنو غیب غنیمت کسے غنیم اینجا	۸

که آخر تندی این آب انجالی بر دل را	زنم پرهنیر لازم باشد رباب نخل را
زبان از تشنگی افتد برون تیغ تغافل را	دران وادی که صید او ز حرمت آب میگردد
زدمت هست حاصل گفتگوی بی تامل را	عرق بر چهره ابراز صدای رعده میچو شد
نباشد بیم آسب سفیدی هوای سنبل را	غم پیری نداد و بر دل سودایان سستی

<p>و بهیروی ساقی با سر زلفش سخن گفتن زور نمق بفکر و گوهر معنی بدست آمد صباگر حرف رخسار تو در بزم چمن گوید</p>	<p>پریشان تر کند از غنچه گل قطره دل را عروج طالع عواصم دانستم تنزل را غبار خاطر بلبل کند رنگ رخ گل را</p>	
<p>۴۶</p>	<p>درین گلشن حکیمت ساقی مد نظر دارم</p>	<p>۶</p>
<p>باب باد که جوش باد و شوقش نظر میکرد بلبل را</p>	<p>موجده</p> <p>زندگی دارم اگر یکدم همس همچون جباب کاروان عمر رفت و بجز ما ندیم ما از سر کوشین سیلاب سر شکم شد روان حفظ را ز خویش اگر خواهی خموشی پیش کن کاسه خالی داشتی راز نهار از کف ده</p>	<p>مگذری ز نهار از ضبط نفس همچون جباب بودی آواز گویا این جبرین همچون جباب کاروان کاسه سر پیشین و پس همچون جباب با ویر و از دست مرغی در نفس همچون جباب اگر ترا باشد بر یاد سترن همچون جباب</p>
<p>۴۷</p> <p>میرود بر باد سر با هر نفس همچون جباب</p> <p>حرف خوی کیست یارب بر زبان عندلیب از نگاه سمره آلود تو در گلزار ما بر ملا افتاده همچون ناله بے اختیار در نظر شاخ گل سنج کباب بلبل است بے رخت از ریزش گلهای سیراب شرک اما بگلشن آمد آن شور افکن بهنگامه ما</p>	<p>۷</p> <p>کز فغانها غنچه گل شده همان عندلیب بے صد چون بوسه گلان شد فغان عندلیب از شراب جام گل راز زمان عندلیب تا که بود امروز یارب میمان عندلیب شده و کان کلف و شان آشیان عندلیب سید هر برگ گلها از میان عندلیب</p>	

<p>۸</p>	<p>غنچه رباع خموشی کن زبان خویش را تا کجے خواے غنیمت داستان عندیب</p>	<p>۲۸</p>
<p>کشته طبع نازکم همزنگ مینای شراب همچو در باد افق اویم در پای شراب هر طرف در بزمستان تو غوغای شراب پای عمرش بند خواهد ماند در لای شراب شدروان از دیده مست تو دریا شراب خون دل خوردن بمن نگذشت پروا شراب آب گرد و چون جباب ز شرم مینا شراب</p>	<p>در سرم از بسکه جاگردست سودا شراب شوخ چشمیهای ساغر تادل از نابود است شد بلند از بشوش مینای منی در نوبهار دیر پر خواهد شدن پیمان مست عشق را گفته می بیم آزارم که طوفانے شود بوده ام بے اور نیت غنچه گل در چین گردش چشم تو در بزم که ساغر میدهد</p>	<p>۲۹</p>
<p>۶</p>	<p>چشم مست یار تا کیفیت در من نرود دعوی خونم غنیمت هست دعوی شراب</p>	<p>۵۰</p>
<p>همچو گد راه رنگ بسته گل در رکاب میرود هنگام طغیانیل پاپل در رکاب گریه ام را میرود صبر و تحمل در رکاب چون گذار و پای رنگین بے تامل در رکاب بے نیازی در جلو فوج تعافل در رکاب</p>	<p>میرود بیرون ز باغ هوش بلبل در رکاب صبر پایر جانماند عشق چون زور آورد همچو آن سیله که آرد سنگها با خود ز کوه ساغر صهبای ز خود رفتن نظاره است میرود آن مست بلبل پر و اثر حماشاں</p>	<p>۵۰</p>
<p>۶</p>	<p>آید از تاراج شهر سر بجز افکنندگان چون غنیمت بستگان زلف کامل در رکاب</p>	<p>۵۰</p>

<p>همین دل است که آئینه وار عیش و غم است ز قتل بے مرگنمان منکرے منیدانے چرا نسوزم ازین غم که عاشقان ترا ز بقرارے نچھیر خویش حیرانم بناز بنمت دنیا بخویش بالیدن بزرگ آلبها تاج شوکت شاهان</p>	<p>همین شکسته حالین جنا جام جم است کز آب تیغ تو در خاکها هنوز نم است شرار سنگ حوادث چراغ شام غم است که گشته است کباب و هنوز گرم است نظر بیدار حکمت اگر کنی درم است ز سیر کو تویار اشکسته قدم است</p>
<p>۵۱</p>	<p>قبول ناز نشدگر سر نیاز آورد همین که نام غنیمت گرفت مہتمم است</p>
<p>دلما شہید گشته شدن در رضا اوست از میں خیال من شدہ لبریز جلوہ اش این کاروان سنگدلان از دیار کسیت بے اختیار خاستن آہ سینہ سوز بیگانه گشتن از خرد و ہوش خویشتن این طفل شوخ و سنگ بینرم از کجا سید</p>	<p>جاننا فدای مردن اگر دعای اوست ہر جا کہ بر بسجده نغم نقش پای اوست بانگ شکستہ شیشہ دلہا درای اوست تعظیم جلوہ ہای قیامت ادای اوست موقوف جنبش نگاہ شنائے اوست کاواڑہ شکستن سر مر حبابی اوست</p>
<p>۵۲</p>	<p>سیر بہشت را کہ غنیمت شمرده است وابستہ گشتن بند قبا سے اوست</p>
<p>بے لوسنبل و در چشم اہل گلشن بودہ است آب پیمان میکند طوفان چشم زخمها</p>	<p>کحل ز رنگ خویشتن پو عنبار آلودہ است یاد مرگان کہ یارب در جگر آلودہ است</p>

چشم آهونقطه پر کار حسرت بوده است
 استخوانم را که در بجز خورش فرسوده است
 چشمم بیار ترا خونم غذا افزوده است
 نعره مستانه ام تا سگر و دل سوده است
 گم نگاهمی با کسی او بیوشیم افزوده است

در بیابانی که ما آواره او بوده ایم
 تو تپتای دیده خورشید ساز و آسمان
 آن طیب عیسو دم جانم خدایم و که دوش
 صبح را چون بنیبهینا شراب آلوده کرد
 باوه چون گم شد بنیانشا سگر و وزید

۵۳
 ما غنیمت شد شهید عرصه نازبتان
 جوهر شمشیر ما شکرگان خون آلوده است

گردش و دیدم از و پیمان در خاطر گذشت
 خون شدم هر گز دل دیوانه در خاطر گذشت
 التماس جلوه مستانه در خاطر گذشت
 سوختم چون بهمت پروانه در خاطر گذشت
 رفته ام از خویش تا ویرانه در خاطر گذشت
 آفتاب عارض جانان در خاطر گذشت

بود چشمم در نظر پیمان در خاطر گذشت
 آب گردیدم چو چشم خود بیا آد مرا
 باوی راه از خود رفتن تمنا داشتم
 در بر معشوق جا کردن کمال شقیقت
 شهر جامی بے ما باگر وئی دیوانه است
 عضو عضوم لان خاور میزدا مشب مگر

۵۴
 دل نمیدانم غنیمت آشنای طرز کسیت
 هر نفس صد مننه بیگانه در خاطر گذشت

دل سبحان جهان تیرن دیدم که کاوش پیشه است
 هر سرشکه را که میدیدم پیری در پیشه است
 کو کهن ان قناره آب که اندر پیشه است

شوخ مشرکانت اشب اهر از پیشه است
 شب که گرگم بودم در خلیل جلوه اش
 نقش خسرو از دل سنگین شیرین است بود

سرور عنایتش ز مژگان غزالان بر دیده داشت دوش آن صیاد آهورم که ره در شیشه داشت	شوخ چشمان بسکه پامال خرامش بوده اند ابر چشم رکابش بود صبح خون شمر
---	--

در بیابان که صیدم ز غنیمت خوابید شیر بهم از نیزه بازیهای خاراندیشه داشت	۵۵
--	----

دخ جنون بسر گل دستار عاشقیست چشم تو رخنه ایست که در کار عاشقیست روز سیاه سایه دیوار عاشقیست عمر دراز شسته ز نار عاشقیست گرد کس درونق بازار عاشقیست کاسه که بوده رونق کسار عاشقیست سودای اولین خریدار عاشقیست	هوش پریده بلبل گلزار عاشقیست بر بند دیده وصل دامت اگر ز دست عشقست چونک گاه شد از بخت بد مرخ تسبیح عاشقان رگ هستی گسستن گویا دکان سر مه فروشان کشته اند بر کندن از جهان دل سید و از خویش نادیده جنس حسن گذشتن ز نقد جان
--	--

پرورده توجه بسیار عاشقیست	۵۶
---------------------------	----

تا که در دیده مستان رسن سوخته است زخم دل چشم بزرگان کسی دوخته است اینقدر با که ز روغ تواند سوخته است نگه گرم که آتش بدل افزوده است	تا فرات بچمن آتشی افزوده است رشته داری نکشد منت سوزن بگردد دل ندانم بسر خویش چه سودا دارد آب در آینه سوز و چو شراب زلفم
---	--

کبک این جلوه مستانه که از پوشم بر نیوان یافت غنیمت ز که آموخته است	۵۷
---	----

<p>دل که شد تروانی عشق تو سوزش دیگرست نیستی آگه هنوز از شهرت پندار خویش هوش بلبلی می پردازد و دین گلزار با مانع بتابی با حسرت رخسار کیست سیر گلشن می کشی بهار صفا می میدهد جز نماست در نظر بازمی نباشد حاصلی بر لب قاصد حدیث لعل نوشین که بود</p>	<p>این چراغ کشته در چشم شهید اکبرست برز با نمانام مرگان تو ظالم خنجرست گلشن زخم شهیدان نوبهار دیگرست هر سپندیرا که دیدیم خال روی انگرست باوه بے رخسار ساقی در چشم ساعست چشم ما از کرد و با می خوشتر از مشب ترست ساغر گوشه دم لبریز آب گوهرست</p>
---	--

<p>۵۸</p>	<p>گرد لے داری غنیمت پندھا سب گوش کن حفظ دولت در پریشان کردن سیم وزرست</p>
-----------	---

<p>کشته می روشن میشی میگسارانست تیغ موج می ساقی می توان کشیداموز جان زدوست این طفلان توان سلاوی دل ز عشق گلرویان غرق دماغ خون بهتر هرگز زیر شمشیرت از گناه خود باسند</p>	<p>ماه نوبهار کعبه عید باوه خوارانست خون توبه باید ریخت عید اتفاق یارانست هر طرف که می بینم فوج سوارانست فرزی که ما داریم وقت لاله کارانست کشتنش نه شود لازم از گناه کارانست</p>
--	--

<p>۵۹</p>	<p>هست چشمه سیاب در نظر غنیمت را بسکه بر سر کومیت جوش بقیرارانست</p>
-----------	---

<p>ترا که چشمم شمشیر شیشه شمشیر شمشیر کشید هر که چو فرادے ز جنت است</p>	<p>مرا بیا و تا نذر شیشه شیشه شیشه شمشیر است بکا مثل آب دم شیشه شیشه شیشه شمشیر است</p>
--	--

<p>کدام صید که از تیرودی زغولش زغول است بکام خواهدیش در دمی کشان بزم محب</p>	<p>ز لقیش پایی که این بر شیشه شیشه شیشه شیشه است شکسته ریزه بر شیشه شیشه شیشه شیشه است</p>
<p>۶۰</p>	<p>غنیتم من و ستم ز فیض گفته و حسد است مرا چون تاک رگ در ریشه شیشه شیشه شیشه است</p>
<p>در شب بجز تو چشم مانده تنها خون گریست هست جوش لاله هر سودر نظر با جلوه گر عکس رخسار تو از آب روشن شد جدا کیستم من تا تو انم لان ضبط خویش را</p>	<p>و دیده هر کس می تو حال دیده ما خون گریست پایال مردم دیوانه صحرای خون گریست من بچشم خویش میدیدم که دریا خون گریست و دیده تا بیچاره چشمت را میسی خون گریست</p>
<p>۶۱</p>	<p>هر که در دل غنیتمت یاد چشم ما گشت چون نهال رخوان از جمله اعضا خون گریست</p>
<p>تا نگاه او پیش فولاد را در سینه ریخت بر دل عشاق باشد ضبط رسوای حال ای خوش آن زاهد که چون زدن نیا فریاد چشم مستش از شراب گشته ساغر نیر</p>	<p>چون پر مغز آن بسمل جوهر از آینه ریخت بسکه بتیابی نمودم را با در سینه ریخت زهد خشک او چو گرد از حرقه آینه ریخت غیر نپار در که خون عاشق ویرینه ریخت</p>
<p>۶۲</p>	<p>باز از شوق بنا گوش تو شد دریا بشین بسکه آب از دیده گوهر گهر گنجینه ریخت</p>
<p>گشته سرو همچنان از شمع هوش خودت نیست مستان ترا چشم مدد از دیگر می</p>	<p>با قدم عم گشته خود حلقه در گوش خودت چون دستت که مادریم بردوش خودت</p>

<p>مشت خاکش گرده راه رفتن هوش خود همچو افگر گشته دغ نمک جوش خود جلوه معشوق و عدت زیب آغوش خود آنچه میجوید در لبهای خاموش خود</p>	<p>خاکسار عشق را نازم که از بیطاعتی هرگز از عشق آن کان ملاحظت خود در میان بجز مواجش دوستی هست بس تشنگان آبروی خویش را گوید عقیق</p>
---	--

<p>۷</p>	<p>عمر باشد چون غنیمت یاد ما هرگز نکرده دل که در یادت عاشق فراموش خودست</p>	<p>۶۳</p>
----------	--	-----------

<p>در نگاه می پرستان تا که مار مرده است چشمم آه بودید زخمی را که بر دل خورده است آب گوهر کشته ما را بسا حل برده است دل که از خوان بغیم و مهر حشمت خورده است غنچه بر دهن تو گلشن دل زده است دست بردناتوانی بسکه ز در آورده است</p>	<p>بسکه دور از ساقی دلکش چمن فروده است هر که شد اندیشه تا او صید آن خوشی نگاه صبرمان میدید کار دل و نمانده را به که سر تا پان زبان شکر این نعمت شود تا تو رفتی بر بنیدار دوسرا از انوسه غم بر سر آتش شنیدم طاقت جستن بد است</p>
--	--

<p>۷</p>	<p>میکنند سر از که بیان بهشت عافیت چون غنیمت هر که در کویتو پان فروده است</p>	<p>۶۴</p>
----------	--	-----------

<p>شکيب تو بجز اهد صدامی قتل دست که دو شمع سحرگاه کافیه سبیل دست غبار من نمک ناله های بلبل دست شگوفه یزی رنگ شکسته گل دست</p>	<p>شبه که چشم تو تکلیف ساغر مل دست طراوت چمن محفل از که بود شب و صوز عشق گله تا خراب بود دم که پرده در چمن از چهره برگرفت که شایخ</p>
--	--

از ان محیط که عشقم گذاره میفرمود	زموج نیز خطر تحت بندگی پل داشت
حدیث هرزه در اعی گویش دل زسید	که چون جبرس بزبان حرف بی تال داشت

۶۵	ز برق عشق که میسوزی عقیقت دوش
که در آه تو در سداغ کامل داشت	۷

عشق تا در دهر رنگ گریستانه ریخت	سیلها مانند ابراز سقف هر کاشانه ریخت
گرد راه امشب باغ آشوب چون بوی می	تا که امین شمع طرح جلوه مستانه ریخت
تقلیل مینا صدای زیرش خون دل است	بے تو در بز می که ساقی باوه در پیانه ریخت
تا در داغ خونچکان ساغر بدستم داد عشق	استینم آبروی کوچه مینا نه ریخت
بر زبان شمع روی حرف حضرت داشت	جای لشک از دیده مردم دل پروانه ریخت
خواب شیرین تلخ شد در دیده طفلان شهر	ز هر چشم یار تا در ساغر دیوانه ریخت

۶۶	تا عقیقت آشنای طبع عالی گشته ام
بر دلم از غیر چندین معنی بیگانه ریخت	۱۰

بسکه از یاد رحمت گرم تا شامی گل است	دو د شمع محفل عاشق نغان بلبل است
بیتوبوی گل مراد و دو کباب بلبل است	جلوه شبنم نمک پاشیدن زخم گل است
بنه از داغ امیدش جز پریشانی زرت	عاشقت را که کباب قبل تخم سنبل است
در گستانه که باد اتحادی می وزد	آشیان بلبلان چون غنچه لبریز گل است
پایم روی نیست جز تسلیم در طوفان غم	اندین دریا همیان ز خود گذشتن با گل است
شورش مستانه عشق که زد آتش بدل	در چکیدنما کبابم راصدای قلقل است

قلقل منبای غنچه و رنگوی بلبل است
شیشه دل در شکستن جام لبریز است
شاهان حسن معنی را بجای کامل است

بزم کیرنگی است گرم از جلوه ناز و نیاز
آمد آواز بی گوش من که بهوشم را بود
بیج و تاب فکر در آرایش نظم سخن

۸

معنی رنگین حکیمت بسکه هر سو کرده کل
این غزل گوی زینش گلز مین کابل است

۶۶

در خاطر خورشید اگر گرد ملامی است
رنگ رخ گلهای چمن گرد ملامی است
در جوهر آینه تلاش پروباله است
هر داغ پلنگه بنظر چشم غزالی است
دل بردار و تخته عرض سوالی است
بیتابی ناشنه لبان موج زلالی است
از سردی آه است اگر باد شمالی است

از سبز نهارسته نخط تو خیالی است
در خاطر آنکس که در روی تو خیالی است
تا رخصت دیدار که آمد بهوش شوب
این با و هجرت کده کیست که امروز
از شیشه ام آواز بر آمد بشکستن
تا خنده کنان رفت ز بسبل که عشاق
در باغ محبت که گلش غنچه نشینی است

۷

سودای تو مشکل که حکیمت در دواز دست
شد خاک هنوز من بهوس واده خالی است

۶۸

رفت اشک اذقره و فون پرزاد گدشت
بسکه صیاد ما زمین باویر چون باو گدشت
فوج فوج از نظرم لشکر پیداو گدشت
آب شد تیشه چنان که سرفراو گدشت

شب که در خاطر آن حسن خدا و او گدشت
پیش من دیده آهوست چراغ خاموش
در خیالم صفت مرگان کسی دشت گذار
سعی بیجا چه قدر خجالت سرشار آورد

<p>در چکین کند آواز که صیاد گذشت عکس روی که از آینه فولاد گذشت</p>	<p>یارب این صید که بودست که خوناب کیا بهر نفس را سر بچشمه مژگان تر است</p>	
<p>۶</p>	<p>نیست بهتر تو در کیش غنیمت تیر می توانی ز خدمت اگر آزاد گذشت</p>	<p>۶۹</p>
<p>چشم آهور وزن کاشانه دیوانه است رو بصحر اکن که آهوه خانه دیوانه است آشنای سینه یگانه دیوانه است هر کجا طفلی بود دیوانه دیوانه است بر لب بلبیل مگر انسانه دیوانه است</p>	<p>علقه وحشی غزالان خانه دیوانه است لای شکار افکن بصید بسته چندین ساز آنکه می نهد زبان ناله در نجیر را جلوه حسن پری دارد ز بسج و از نوش دارد شب در دهنورفته از چایوب گل</p>	
<p>۷</p>	<p>راحت منم غنیمت از دل دانا محو این شراب صاف در پیانه دیوانه است</p>	<p>۷۰</p>
<p>رنگین زبان برگ گلش از دعای کیست دانسته ام که در دل دیوانه جای کیست آوازه طپیدن دل مر جایی کیست واز خویش رفتن دل برین تقای کیست بهر باده شیشه های جباب از بر روی کیست این تازه رسم سجده دولت بر ای کیست</p>	<p>گلشن دلش شگفته ز فیض هوای کیست در راه ناله شوخ نظاره پری است اگر قاصد از دیار غریزه فرست بیگانه گشتن از مردم با که آشناست از قطره مامحیط ز جام که میخوراند در جیب فکر یکسر موم ماند خاک شد</p>	
<p>۸</p>	<p>معلوم شد غنیمت ما خاک پای کیست</p>	<p>۸۱</p>

<p>حدیث صفت لب او در انجمن میرفت بخواب لذت دیدار او نصیب که شد ز جوی شیرندارم خبر دلی دامن کدام منزل مقصود بود مد نظر ز رشک شد عرق خجلت آب دریا تو که عرض جلوه رنگین خویش داد او روز</p>	<p>ز خاکساری آب بقا سخن میرفت که دوش چشم مرا آب از دهن میرفت که سیل حادثه جو یای کو کهن میرفت که غیر عزم سفر کرد و هو شمن میرفت حدیث لعل که امر و زورین میرفت که گل بر لای تماشا چمن چمن میرفت</p>
---	---

<p>۷۲</p>	<p>غنیمت از درد شو قها سے صبر گذار بلوت کوی تو امشب ز خوشترین میرفت</p>
-----------	--

<p>کشم زوید که گریان چو بیجا بگشت بچشم مست تو کردم شب اشاره زد شمار سوزش پروانه مشربان کنی ز دم بینه سوزان خویشتن دست برنگ غنچه دهد بوسه گل ستر گشته دل ورق در قرز آه شعله انشا شد</p>	<p>کند چو پاهای بیتاب صطراب انگشت مرا چو گردن میناست بر شراب انگشت که همچو شمع گدازد درین حساب انگشت برنگ سیخ فرود رفت در کباب انگشت شنبه که یار کند بند آن لقاب انگشت بسهوتا نگذارے برین کتاب انگشت</p>
---	---

<p>۷۳</p>	<p>گذاشت باز بران چشمه خواب گشت ۸</p>
-----------	---------------------------------------

<p>در وادی که بتو دلم برق آه داشت امشب که جلوه گاه تو بودت خانام هر ساکلی که تصفیه خویش کرده است</p>	<p>چشم غزال مایه ابرسیاه داشت دو دو چراغ بزم صفای نگاه داشت چون آب چشمها بل سنگ راه داشت</p>
--	--

از بسکه مرا بدلم جگر منته بود	رنگ شکسته فیض دم صیگانه داشت
گر سوخت مدعی چه شد از اهل در نیست	که دو دو خار گری تا شیر آه داشت
آن جا هاس باوه که بیباک میزدیم	شد لاله که دامن کوه گناه داشت

آن فتنه جلوه چو عنقیمت شود سوار	۶۴
نتوان عنان رفتن هوش نگاه داشت	۶

کشته تیغ نگاه تو نشانش در گریست	حلقه خاموش از چشم پری شوختر است
سخن مرهم ما تا بلب یار گذشت	دل کباب نگیں خنده زخم جگر است
دشمن لب دوست شود خون عداوت بر جگر است	گر چه صندل بود از چوب سر اندر خطر است
عشق جز دیده مناک ندارد شری	پیشتر س میوه این باغچه بادام تر است
بهر آن سنگدل امروز درین میگذد	بانگ بر شیشه که بشکست دعای گریست
در ره شوق تو هر کس که بود گرم طلب	نفس سوخته اش مویز نوز سحر است

زین بتانی که بلاهور عنقیمت دیدیم	۶۵
در جگر تیر کن اگر پری کار گریست	۶

لے دختر ز بهر چه مینلی تو خالیست	برگ طرب آماده همین جایی تو خالیست
چون صبح شود چاک نصیب از نفس خویش	هر سینه که از داغ تنای تو خالیست
چون آبله در زیر قدم بشکند آخر	هر کاسه سر کز سوسوای تو خالیست
قربان سحر خنده ناسور توان کرد	آن دیده که از ذوق ناشای تو خالیست
هر روز چهره اغ بنظر کرد و پهل است	تا آنجناب از حسن دلاری تو خالیست

<p>چون برگ خزان دیده شود خشک زبانه</p>	<p>کز لذت تکرار سخن های تو خالیست</p>
<p>۷۴</p>	<p>در مجلسش از گریه مستانه حکیمت امروز چرا چشم همین زای تو خالیست</p>
<p>حدیث اهل محبت فسانه دگر است ز عشق چهره زرد سے نهفته ورثه گرد نیافت به قول هر نفس ز دولت عشق تو صید حرصی از ان شکوه میکنی شب روز ز غیر دیده چو بستم بار را دیدیم ز وضع خوی تو ز ابد بحیرت مگر چه را</p>	<p>صدای ریختن خون ترانه دگر است به چشم گنج شناسان خزان دگر است بهما سے شوق تو در آشیانه دگر است دگر ز عفت کار تو دانه دگر است چراغ کشیده شمع خانه دگر است همیشه ریش تو در دست نشانه دگر است</p>
<p>۷۷</p>	<p>میان گوشه خلوت بردن غنیمت دار کدور ساغرستان ز نامه دگر است</p>
<p>آرزو مند مگرا هم دل بکینه بدست شوخی طرز خودش فرصت نظاره نداد رفتم از غیرت پابوس تو در خون منا ز حضرت اریافت که عاشق تو پیمان زند مژه ام گرم تبارگر لاشک خود است دشمن از یار منافق براتب نیکو است</p>	<p>بخریدار سے تیر آمد و ام سینه بدست میکشد حیرت دید از خود آئینه بدست آمد امروز مرا دشمن دیرینه بدست داشت بخت سیاه شب آید بدست چشم دل خون شده را آمد گنجینه بدست سنگ بر سینه هست از دل پر کینه بدست</p>
<p>۷۸ ای خوش آن دم که غنیمت بخزیداری</p>	<p>رو بپایان کند خرقه و پشمینه بدست</p>

<p>نه خم بگر راه آشنا نیست باغچه بر لاله خطا نیست کاغذ مکتوب ما خانیست شکوه حسرتش زیون نیست نام هیچ تو خود ستا نیست</p>	<p>دارد بکوی تو رهنا نیست سینه ز دل غمگناه لبر نیست شوق قدم بوسن او تو شستم ما خضر حسار یار خواندیم بسکه دوس از میان برکت</p>
---	---

<p>۷</p>	<p>در نظر عشق خود نمانیست</p>	<p>جامه عریانی غنیمت</p>	<p>۷۹</p>
----------	-------------------------------	--------------------------	-----------

<p>حلقه شد چون قامت از پیری کند عهدت دانه ام از آسیا با زیر بار منت است پیش ما هر نفسش پای همند و کست جلوه هتاب در خاطر غبار کلفت است مشکه همچون پسته ام از خود در من پر نیست سره در سودا خود رنگ شکست نیست</p>	<p>تا توانی ره نمائی گوشت جمعیت است نیست شتاق نزار اشکوه از بیدار چرخ لطف او تا دستگیر تا توانان کشته است نانا نشد جامه چشم و چراغ سخن زیر بار منت مردم چرا گردم سبک تا علاج تو تیسای خاکساری دید است</p>
--	--

<p>۸</p>	<p>چون غنیمت سرفرو نام کبکس از فیض عشق</p>	<p>تا نفس در راه جانان سوخت با سوخت است</p>	<p>۸۰</p>
----------	--	---	-----------

<p>که دواغ لاله از چشم غزال شو خمر است و گرنه مجلس ستان دوکان شیشه گریست عرق برده کوه سحر در گریه حسرت که نخل ماتم فرهاد را همین غمخیز است</p>	<p>که ایوادی همچون نشین با گذر است صفای بزم میا جلوه ساقی است که ام غمزه را بسجده بخاطرت دارد سر بریده پرویز را به بین و مخرج</p>
---	--

<p>شب وصال تو از بسکه زود میگذاورد نصیب سخت دلان است ماینت از دور ز غیر غم سزوه دلدار بسکه می ترسد</p>	<p>چرخ محفل عشاق جلوه شتر است گل سپرز خزان و بهار بے اثر است همیشه در کف آئینه آهین سپهر است</p>	
<p>۸۱</p>	<p>شد آه بر لب پیمان بوسه باد و تاب بخفله که غنیمت ز در و با خبر است</p>	<p>۸</p>
<p>لے آنکه درست هوس نرسد مفلس بسے خویش تو نگر نمیشود پہلو سے خود ز خلق تہی کردن است کے بوالہوس بلات زدن مرعوش شد از سجدہ در تو جبینے کہ بر فروخت مانند شانہ آنکہ ز بانس بریدہ اند شور محبت و سر ہم یغز چون جباب</p>	<p>سکش بحیب خود بچین تاج سرور است چندان کہ جان خویش کندگان بی اثر است آن کشتی کہ ز سب گہر و قلندر سی است رنگ شکستہ بر رخس جگہ زگر سی است گہر و باقتاب کند زره پروری است لافد کہ پوشگان جهان در سخنوری است باور داشت عقل کہ دعوی سروری است</p>	
<p>۸۲</p>	<p>تقویم عشق دیدہ غنیمت کسے کہ گفت در سیہ تو دلغ ز فرخندہ اختر است</p>	<p>۷</p>
<p>غنچہ خونین جگر از لعل خموشی کہ تراست آنچہ من می کشم از جور فلک گشنوی ہر کجا ز حنم کند دیدہ آہو باشد کننے زاہد اگر قطع تعلق از خویش</p>	<p>خندہ صبح نچو زان برودستی کہ تراست رشتہ آہ شود پینہ گوشے کہ تراست مرگ طاقت مکنند تیغ بدوشی کہ تراست تیغ چو بین بود آن میزری ہو کہ تراست</p>	

<p>دست و پا بسوزد از موج جو بل شد می شنیدیم که از ما گله و خواهی کرد</p>	<p>هر شهید زنگه با دفروشی که تر هست گوش خون شد چون گل از لعل خموشی که تر است</p>
<p>۸۳</p>	<p>نگه کیست غنیمت که خرابش شده قلقل شیشه بود جوش و فروشی که هست</p> <p>۶</p>
<p>یار در صحبت ز یاد سیه کار نشست راه نزدیک بگوش بود از خود رفتن من آن جلوه فراموش که آینه بدست عیب زاهد نتوانست ز دایش پوشید بسکه در طوطی ماقوت پرواز نماند</p>	<p>آفتاب آمد در سایه دیوار نشست هر که بر خاست ز خود بر در دیار نشست عمر تا منتظر شعشکه دیدار نشست بنظر روت و پس پرده پندار نشست رواگر کرد با یمنه جو انکار نشست</p>
<p>۸۴</p>	<p>تا غنیمت بسر کو چو آرام گرفت گرد غمهاست که بر خاطر گلزار نشست</p> <p>۱۰</p>
<p>هر خار این بیابان فرکان کربایت در هر دلی ز شوق با در و ماجراست شور جگر چکیدن پیام صل شوخیست هر قطره سرشکه باشد سر شهیدی در خانقاه زاهد بودست میر مجلس همه در عازن رفتن در گوی بار را هست هر خاطر ز شوق میدان قصه کماست</p>	<p>هر موی بر سر بلی آغوش آشنایست در هر سر ز تیغ اندیشه بدایت بانگ شکسته دلها آواز مر جانیست میدان خاکسای صحرای کربایست در گور اگر به شنیده هر مرده خدایت از خود جدا نشستن در بزم بار جایت هر شیشه رسودت بام طرب سر آیت</p>

هر سرو این دنیا بان زنده بر منزه پاست در دیده تو ما هر تراک از ده نیست	تنها هم درین باغ رسوایم پرستی تنها بسیر گلشن راسته نشود دل
---	---

۹	در مذهب غنیمت منع است نا امیدی هر رنج را طبیعیه بر در او نیست	۸۵
---	--	----

هر جا که دل گرد کند ر بگذر او است آغوشش پدر در نظر چشم تراوست رنج که تنگ کند بر دیم حس تراوست هر عقده که امتداد بکارم تراوست از فیض نظر بازے آب گهر او است هر معنی باریک که بستم تراوست در قافله شور قیامت خبر او است هر جا که نهنی سر بزمین خاک در او است	شوخی که در اقلیم محبت سفر او است چون اشک ز طفله غم او داده گذارم ساعز زون بهوش هوادار من افتاد شد بنجت سیر سایه نخل چمن عشق معموسه طوفان کده دیده عاشق آز آتش معشوق سخن خائنه من شد از دور سے شوخی که کباب است دل من هر سو که روی پیش رخت قبله او است
---	--

۶	آن بادیه کار آگه ماست غنیمت بالیرن غمها سے محبت شجر او است	۸۶
---	---	----

در تن عاشق بجای سخن سبب کجاست گر چه چشم غزالان سیاه می باریکست دیده ما هر کجا آب رنج سیاه باریکست آنقدر که چشم ما دام چمنها خواب باریکست	۴ نکه در معشوق طرح جلوه بیتا کجاست مے نوشتم حالت مجنون و شتهای با کمر بار حلقه گرداب طوق بندگیست بر رفتی فریاد بلبل غامت آرام داشت
---	--

<p>عشق خاک کوی اور ابر بر اجابت بخت</p>	<p>از سعادت سایه بال ہما میخواستند</p>
<p>۶</p>	<p>مید ہد از گلشن کابل غنیمت رانسان بسکہ خون عاشقان در خطہ پنجاب ریخت</p>
<p>آب شمشیر تور و عن در چراغ نم کرده است در حقیقت بود یک کمال نگہ باغ نم کرده است پنیر بیرون کن ز گوش خود کہ در انم کرده است تا کہ امین بادہ ساتی در ایاغ نم کرده است جستی بے اختیار از خود سر انم کرده است</p>	<p>لذت خویز عشقت تر دماغ نم کرده است ہر شکست دل جدا آئینہ دا زوی او است چند بے پروہیت آتش بجان من زند در گرفت آتش ب رنگ لالہ در جام طرب بودہ ام مانند برق از دیدہ مردم بہان</p>
<p>۶</p>	<p>شکوہ رعنا حکاران تا کجا باید شنید گفتگو ہائے غنیمت بید باغ نم کرده است</p>
<p>ہمچو موج از خود بکارا شکست افتادہ است ہمچو خم آتش بگوری پرست افتادہ است ہر طرف مینامی می گوئی از دست افتادہ است ہمت ارباب دنیا بسکہ پست افتادہ است خلق میدانند کہ من خور دست و پست افتادہ است</p>	<p>دشتم پر زور طاقت زیر دست افتادہ است تا شہید گرم خویہاے چشم مست کیت ستمد حیرت شہیدان را زیارت کردہ ام چاہ راہ خویش گردیدند چون گرداہا طاقت بر خاستن چون گردنما کم مانند</p>
<p>۷</p>	<p>سایہ تاک از سر باجن غنیمت کم مباد کز عدالت ہمسرز بخیر پست افتادہ است</p>
<p>کردنایا و تو دل بندہ احسان خود ہست</p>	<p>تا زبان نام تو بردست شناخوان خود ہست</p>

نور و لها اثر ز حنم محبت باشد
کیست کز جلوه دیدار تو از خویش نرفت
سنت سیر گل و جلوه گلشن نکشد
بسکه لب تشنه زیدار ز حیرت شده لب
مزه بزم محبت بود از ناله درود

خانه پر ز زلفه چو گردید چراغان خودت
پیش تا صبح و صالت شب بهر آن دوست
دل که از داغ چو طلا و مس گلستان خودت
بود همچون و کنون سینه بیابان خودت
هر قدر مشور کند دل نمک خوان خودت

بمنشین خورد دل خویش ز سیر بر گه من

۵

۹۰

آنکه هم بزم غنیمت شده همان خودت

طفله که دوده آه منش شاخ سنبلی است
افتاده همچو دام بنجاک شکار گاه
از بسکه میتوینج بر رخسار بر زنند
دارسته که دل بر ضایعش سپرده است
الحرص چون تندر مشو جسمه تن شکم

شور قیامتش نمک حننه کل است
صدیش ز بسکه زخمه تیر تغافل است
گلها سه باغ انجمن جنگ بلبل است
کام ننگ در نظرش کشتی بل است
هاتان نصیب بر سر خوان تو کل است

۸۸

۹۱

نوسید نیم غنیمت ز لطف یار

خامی معجمه

نقد مراد در گره زلف و کاکل است

ردیف

افسردگی برگ رسانید کار شیخ
در پیری اجتناب شرابش بود ضرور
صحرائیان شهر مریدند و معتقد
هنگامه زیارت خود گرم کرده است

باشد روی شیخ غلام زار شیخ
زین آتش احتراز کند نپه زار شیخ
شدیچ و تاب شیخ کند شکار شیخ
از آه شعله بار و دل داغدار شیخ

ایمان بنا ز غارت و زوان باطن است
از باوه منع خلق کند شیشه در بغل

از خود متی شدن نبود تا حصار شیخ
آه آن زمان که پرده برافتد کاشیخ

۹۲

اگر شمشیر بر پیر بود لب غنیمت است
چند آنکه بر مرید بود اعتبار شیخ

۹۱

دوش از لب پیاله بجای شراب تلخ
صوفی زور دکنیه دست صاف کی شود
غیرت اگر فسانه فریاد سر کند
در امتحان بنجودے تلخ کام هم بر
آید بسیر باغ باین ز چشم اگر

سلف لعل و گلش تو کشیدم عتاب تلخ
تا آنکه نگرے زنده چون شراب تلخ
شیرین شود بدیده پر دیز خواب تلخ
گرد روان ز چشمه آئینه آب تلخ
ریزد برون ز دیده بلبل گلاب تلخ

۹۳
زولفت

انجا که حرف صائب شیرین سخن رود
شهر طرب نبود غنیمت جواب تلخ

۹۴
وال ممله

سینه امشب گلشن زخم نمایان تو بود
سید بد بوئے که طاقت رنگ می باز دارد
مانه زلف سنبلی دیدیم بے روے گل
بسکه لبریز تو گشتم از کمال احتیاد
بر دل میزنے سنگ ستم الفضا و نیست
بسکه در هنگام پیری سرزد از جن عشق
یاد آن شب با که در جلوه ظلمت که از

شبنم گلهای باغم آب پیکان تو بود
دست گل نپزاری امشب در گریبان تو بود
خاطر جمعه درین گلشن پریشان تو بود
نالارام بانگ شکست عمده بیان تو بود
عمر با این شیشه زیب طاق نسبان تو بود
قامت خم گشته ام یک چشم حیران تو بود
دراغ نسوزیهای ما بزم چراغان تو بود

۹۴	بسکه در راه محبت خاکسارش کرده اند دعوے خون غنیمت کرد و امان تو بود	۸
بگفتن بخرخت بوی گلم با دوزخ ان باشد هوای سرزمین قتل گاه بی اچمی پرسی نگردد و سوغتن با مانع شوق پریر زادن مقام فیض و اندز اهد ماسینه خود را بغنیط گریه نتوان عیب کردن و تفکار پیرا مدار از گنج شرتان هیچ چشم کام بخشی با نعیث معرفت زاهدند روز آدوه خاطر	نوا می بلبلم با تک شکست استخوان باشد که از جمع تو اش در هر طرف آب دان باشد کجا بمر را اگر دوی ست سود آبتان باشد بیشم خغد ویرانه بهشت جاودان باشد که هر داغش بر سینه چشم خفتن باشد بهین بادام پیکان میوه شاخ کمان باشد بزرگ خانه حرفش از زبان دیگران باشد	
۹۵	سختور را بدرد دل رسیدن میشود آسان غنیمت همچو سابق منصفه کرد در میان باشد	۷
ماه خضار که پوشش از بلبل بیتاب برد یار آمد آن زمان بر سر که جان و زن نماند شد دل فرسوده ام از گریه رحمت آشنانا بسکه در خاطر خیال با هر ویان میگذاشت طره اش تابو عقل و هوش من را هست زوق صحبتها ز تاشیر دل زاهد نماند	کز گداز رنگ روی گل چمن راتاب برد سخت شد بیدار بهنگامی که مار خواب برد تا بدریا گرد را هر لایه سیلاب برد تیره روزیهاے ما دست از شنبستان برد خانه اش آباد هر زدی که این اسباب برد این هوای سرو آخر گریه اجاب برد	
۹۶	آب شد کشمیر در چشم غنیمت از حجاب	تا که نادانسته نام خط پنجا ببرد

تا ما شور جنون در خاطر آزاد بود
کاوشن مژگان او شب بخاطر میگذاشت
زنده جاوید شد ناسخ ز فین زخم عشق
هر که شد حیرت شهید قاست رعنا می او
در بیا باینکه که ما نخچیر الفت گشته ایم
گوشتش بر دم بر لب زخم شهیدان کس

زیر پایم جاوید چون ز نخچیر و فریاد بود
دل بزرگ خانه ز بنور نشین آ باد بود
آب حیرانی مگر در تیرش فریاد بود
تا ما ایش از کفن در طره شمشاد بود
سج خون صید بر دام ز بسیاد بود
حرف و صفت تیغ و شکر لذت بهزاد بود

۹۷
هر گل زخم که دیدم داشت طوفان در
دل ز مژگانش غنیمت باغ سیف آ باد بود

خوبان چو رو بقبله ابرو س او کنند
گشتم شهید چشم تو شاید که میکشان
از زگلهای رنجسته خود گلر خان دهر
هر شب ستاع گم شده عیش خویش را
بوسه گل آمد از اثر ذکر خیر تو
ستان بنام خرقه ناموس خوانده اند

با آب روی رنجسته خود وضو کنند
جای شراب خاک مراد رسو کنند
ترسم سباد قهمت خونی باو کنند
مستان چراغ جام بکف جستجو کنند
مانند غنچه هر دو هنر را که بو کنند
آن جامه را که بهر شراب لگرو کنند

۹۸
آب حیات شد عرق شرم خویشتن
هر جا غنیمت از لب او گفتگو کنند

شب که در محفل ز شرفت بیقرار عالم بود
دولت دیدار وصل کلام اینسا محال

سج می در ساغر با برق بے آرام بود
تشنه وصل تر آب گهر جام بود

بر زبان نشانه صندل همین پیغام بود	خاشاکه آخر علاج در دست با میبند
آب پیکانه با سکه با در وقت کام بود	شب که سن بر یادش گران ساعه نیند
چشم آهوی یک گره از حلقه های دام بود	بر بیابان که آن صیاد صید کرده است

۹	حال بزم مایه پی پی پرسی غنیمت بی خورش	۹۹
بر لب پیمان صبا تلخ و شام نام بود		

پرده گوشه زیتا بے سر پر دانه بود	شب که حرف شمع رخسار تو ام افسانه بود
سنگ گوی در کف طفلان دل دیوانه بود	تا بجز او داشت او مجنون شهر آشوب ما
رشته گلهما بچشم ما خط پیمان بود	بود گلشن لب که پیش رو سگ او گرم کرد از
شوخ چشم پری در روزن کاشانه بود	شب نیمن مقدم طفل خون تکایف ما
بیتو چون ز بخیر اشب ناله در هر خانه بود	رفتی رعایم ز شونت ماند لب زلفان
هر گره کا فتاد در دل گوهر مکیده بود	از صفای طینت خود رشته تاب عشق را
سیلها از چشم مجنون که در ویرانه بود	طره موجب بزرگ زلف لیلی دلگشست
اگر گره راه سیل گریه مستانه بود	شب که ما از با ده شوق تو ساعه نیندیم

۷	در شکست تو به پاس زاهدان سنگدل	۱۰۰
دختر زرار غنیمت همت مردانه بود		

فتح بر نام شکست طرف دستار که بود	خورد بر هم قلب و دله این ستم کار که بود
باز پرسید ای رفیقان سنگ دیو که بود	آنکه باشد مر جا گویش صدای شیشه ام
و آن رگ گردن که میگویند ز ناز که بود	زاهد از پندار خود بت قبله میخواندی مرا

خانہ ام روشن ز برق شمع دیدار کہ بود
تا دل دیوانہ لبلسل ہو اوار و کہ بود
این نمک در خندہ گل کرد رفتار کہ بود

نور چون فانوس از دیوار بیرون جسته است
غنیچہ گلہا پر سے در شیشہ دارد ہر طرف
گر نہ آن شور تماشا در چہنگشتہ است

شد غنیمت در تے کان پو فایادت نکرد
خادم با یعنی آن مخدوم مایار کہ بود

نفس از سینہ بیرون چون دم شمشیر می آید
کہ میگوید کہ فرداے قیامت دیر می آید
ز سحر یک نگاہم نالہ از نجس می آید
نہ در سحر سے گنج نہ در تقریر می آید
ہنوزم از وہان غنیچہ پوسے شیر می آید
چوے آید بجال خود پری تاثیر می آید

زبان دل ز مثر گلشن چو در تقریر می آید
اگر نیست عمر انتظار صبح وصل او
کشیدم بسکہ عمرے انتظار زلفال بندش
نشاطے کرد وصول نامہ پیغام او دیدم
ز نادانے بود از ہنہشین چشم وفاداری
بتہ دارم کہ ہوش رفته ما از سر کوشش

بیا بلبل اگر داری گلے نذر تماشا کن
غنیمت بہر سیر گلشن کشیرے آید

بینے بولاق ز پیش حلقہ در گوشم کند
وز شرابے سرہ آمیزد کہ خاموشم کند
وز شراب رنگ پان لعل تو نوشم کند
بستہ ام با خود جناخش تا فراموشم کند
تا بر آرد پنبہ از مینا و در گوشم کند

چون خیال چہرہ او عارت ہو شوم کند
آن سسی مالیدہ دندان چون کشان بچون
ست آن شو تم کہ گردم کامیاب ہوے
آخرا ز بھیرے جانان بطلب میرسم
ہو ما غم کردہ حزن محتسب ساتی کجاست

۱۰۳

ای غنیمت این غزل فرمایشش طرز کمی است
لغنه پرواز سے نمی یا بجم کہ مدہوشم کند

۹

مانع از خویش رفتن حسرت دیدار بود
ہر شربلے در گاہش شربت دیدار بود
بلبل از لخت دل چون غنچہ در منقار بود
دیدہ وحشی غزالان خنجر دیدار بود
بلبل از آخندہ گل نالہ بسیار بود
استخوانم در بدن چون ماہ نو سیار بود
لالہ لاری بہر کوہ معصیت در کار بود
قلقل مینا سے آواز استغفار بود

بسکہ دال بینه دار بزم وصل پار بود
آنکہ جامش از شراب معرفت سرشار بود
تا کہ امین تو گل انشب گوش بر آواز داشت
حیرت جبت بصر ای کہ شد حرات شکار
تا تو رفتی بزم عیش با غنما رنگی داشت
تا ہما بجا نیز او یارب کجا آید فرد
اشک خونین کرد در گنجد گوشہ دامان من
بے تو بزم ہے پرستان ماند خالی از نشاط

۱۰۴

در حنیالم بود ساقے قاسم دیوانہ
شب کہ در دست غنیمت دفتر اشعار بود

۷

شیر چون دیدہ ماہی بدریا بنظر گردد
کہ اشکیب جہان سر در تلاش نو دہر گردد
کہ رنگ زعفران ہنگام سودن منو ختر گردد
ز آب تیشہ نخل این گلستان ہر گرد
کہ سر تا پا قدم گشتہ ام ہمچشم تر گردد
ز بال افشانے پروانہ شام ہجر گردد

اگر از آتش جان سوز عشقت بہرہ و گردد
منید انم کہ امین خاک پاسائیدہ صندلہما
رخم از استمانش می کند نین دگر حاصل
نباشد میوہ باغ محبت غیر ناکامے
کہ از آمادہ عشقم درین پیرانہ سر خواہم
وصال و چراغ تیرہ روزان کند روشن

۸	بیش گانش زخم لبے چو بنیم پیش سے ترسم که چون این پیشتر گردد غنیمت بیشتر گردد	۱۰۵
---	--	-----

<p>چون فلک لبریز چشم انتظارم کرده اند گزننگاه گرم خوبان شرمسارم کرده اند تا دم تیغ نسیم نو بهارم کرده اند خوش ننگایان هر نفس آهوسوارم کرده اند ز آب شمشیر اجل دفع خارم کرده اند ریخت رنگ ز چهره یا گل مکنارم کرده اند همچو برق از گرسه خود بمیقارم کرده اند</p>	<p>برگرد این وعده شب امیدوارم کرده اند از بن بر موی سن جای عرق بریزد تراب هر گلی زخم نمایان مینزدان بهشت صد بیابان رم در آغوش طپش دارد لم غیر ترک سر علاج در و سر پیدانشد میرسم از سبز گلزار ولی آگ که نیم نیست آگاهی مرا زیاری پروا خویش</p>
---	---

۸	بوده ام حسرت کس ز نظاره های عمر را از گداز خود غنیمت میگسارم کرده اند	۱۰۶
---	--	-----

<p>ز رنگ گل صد ای شوخی پرواز می آید پران مانند که گوے از زمین آوازش آید که آواز شکست استخوان ز نهاری آید ز کوسه او چه هوش رفته با بازمی آید از ان سوهر که می آید باین نرازمی آید بتازی گر رود بهر زیارت بازمی آید</p>	<p>درین گلشن کد امین بے همایا بازمی آید ننان شد بسکه دل در گرد کلفت از فتان آید نمیدانم کد امین سنگدل برقا از محفل بتخلیمش ز دل سانا که فرما و بر خیزد ز کوی یار می آید فرامش که ده دل خود را بود خاک سیر کوی تان اکسیر عنان آید</p>
---	--

که بوی خون غنیمت از لب غمازمی آید	۷۰ اندام از کجا شد واقف بران دل شوق
-----------------------------------	-------------------------------------

مگر قاصد ز کوسه قبله جاوید می آید
خیال کیست یارب شمع خلوتخانه کمال
بگوش عاشقت بانگ شکست آخوان خود
منیدانم که شد قربان آن تیغ کمان برون
باین دولت که جام منم گزینم شوق از دستش

نسیم جانفرا از گلشن امید می آید
که از داغ جگر بوسه گل خورشید می آید
بچندین ساز و برگ نغمه نایبید می آید
که موج خون بچشم با بلال عید می آید
کنم چون یاد خود در خاطر هم بشید می آید

تواند کرد شمشیر اهل هم کار ابرویش
۱۰۸ غنیمت کار تیغ گرز برگ پید می آید

ز خلق آزرده گشتم دیدنش ز خوش حال شد
ندانم دل چه شد لیکن ز خون دیده دستم
چه شوق است اینک بچشمم قطره خونی
شد از اشک نیاز آلوده با منم گزینش
که امین جلوه گرامر و سرگرم خود است
هوس تا بود بر سر ذوق آرامی ندانم

غبار خاطر آخرو تیا می دیده دل شد
که مرغ داشتم در شیان سینه بسبل شد
دل پر آرزوی جلوه دیدار قاتل شد
فتاندم دانه بار در زمین برق حال شد
که ضبط آه بر آئینه فولاد مشکل شد
بهر جانان اسیدی دستگیری کرد منزل شد

محبت دشت بر یاد غنیمت مجلس آرای
۱۰۹ خرد نذر رسیدن کرده آفتاب مغل شد

شب که در و باد و دل از غمزه اش معمول بود
بوسه می می آید از لبهای زخم سپینام
در چمن حرف از نگاه مست ساقی میگذشت

شونخه چشم پر سه در رخنه ناسور بود
بسکه دل شفقت آن رنگس محمود بود
غنچه گل نذر رنگ دانه انگور بود

<p>آنکه با عمر ز شوقش چشم در ره داشتیم لذت نوشی جدا از محنت نیست نبرد جلوه با سر کرد چشم غیر از او گنگشت بے تودل از محفل عزت نشناط بر داشت پارسا از پر تو حسن تبار واقف نشد</p>	<p>چون نگه در پردهای چشم ما ستور بود محمودینا بی همان حسانه ز نیور بود آن بدل نزدیک چشم بدر روشن بود نغمه با بانگ شکست کاسه طنبور بود جلوه بزم حریفان پیش چشم کور بود</p>
---	---

<p>۱۱۰</p>	<p>شب غنیمت مصرعے ناخن بدل دراز کنیم اگر قدم در ره نئے فرسود سنزل دور بود</p>
------------	--

<p>ز بانیش ایاز بیو فسا کرد زود بر خیزد عیار جاده سٹے گروه ستان ز قمارش بزم این کربان بر سوسالے در میان آمد شهید شعله رخویو سخوت با بسردارد دران محفل که گوشی نیست بر آواز خوبانرا زند شوق بنا گوشت بگو هر چون سینه آخر رود که بر لب خواص حرفی از بنا گوشت</p>	<p>بجایسه گرو آه از بیت محمود بر خیزد چو آه از سینه مستان شراب کلود بر خیزد بتعطیش ز جای خویش رسم خود بر خیزد نشیند که خاکش پشمه فرو بر خیزد ز ساز و تشکیستن نغمه داوود بر خیزد چنان که روزن گرداب دریا و دود بر خیزد ز گوهر چون سپید رو آتش دود بر خیزد</p>
--	--

<p>۱۱۱</p>	<p>پس از عمرے که آن شیخ قیامت و دله می آید غنیمت اعتبارے نیست رسم زود بر خیزد</p>
------------	--

<p>گولے ملک قناعت اگر امین باشد مسر از کر چشم آن نبود افسوس</p>	<p>بروت خویش کند به که خوشه رحیم باشد که دانم ام گره خاطر زمین باشد</p>
--	--

<p>چراغ کشته به از چشم عیب بین باشد همیشه دست حمایت در سستین باشد ز سجده تو غباری که بر حسین باشد صد آریزش فون با بگ فرین باشد که میخیزد ز جمال تو مه حسین باشد</p>	<p>بریده که شد از نور معرفت روشن خوش آن کس که ز بار و ناتوان خودش بود مسوده سسر نوشت اهل وفا شهید خنجر شوخی شدم که در گوشش نشان آبله بر چهره بهتر از چشمشست</p>
---	---

<p>۸</p>	<p>مقام جور غنیمت کشته ولی با کیمت اگر غنای تکم یار من چنین باشد</p>	<p>۱۱۲</p>
----------	---	------------

<p>چون به بند محتب را اندر بیماری کند چشمه خورشید او خاک من بیماری کند بست نقاشی که پرداز سیه کاری کند چشم آن دارم که ترک مردم آزاری کند آستینان خویش را مالوس گلکاری کند تیغ هر گاه کشیدن زخم را کاری کند</p>	<p>مست آن چشمم که میجواری بیماری کند زین بوس مردم که هر روی او بیدار ملاک ای دل عاصی بشو فلان بیدار حسن قبول ز کس نظامم که بهش بسکه بیماری کشید سه پنجاه سال زار و غم از زین گله دست میکشد خود را بنار و سب کند در والی تر</p>
---	---

<p>۸</p>	<p>سیر میگرد در مستی بخت بشوید ز جان هر که عشق غنیمت میمانداری کند</p>	<p>۱۱۳</p>
----------	---	------------

<p>در نظر چشم من زخم ناک پاشیده بود آهوست در آغوشش لحه خوابیده بود ساخه افتد نخسه که برگردیده بود</p>	<p>شب که لالت در نگاهم کید من خنجر بود بر مزار کشته حشمت گذر کردیم دوش بے تو شب در دیده محفل نشینان بوده است</p>
---	--

<p>روز و شب از بسکه بودم جلوه گاه آن صبح سز شارش کردم از درد سرفراغ شدم برزبان چون شمع حرق صورت بر مجید است منت صبح سعادت دشت بر من آسمان</p>	<p>شکوه میکردم ز خود گردان از دور بخید بود جهه سودن بر در او صندل سائیده بود بسکه سودای سوزد لافش بدن بخید بود بر نعمت سیاه گریه نفس خنیده بود</p>
---	--

<p>۱۱۴</p>	<p>شب غنیمت چشم او را دیده با خود در نگاه بخت میگوید فلطه کروت خوابی دیده بودم</p>	<p>۷</p>
------------	--	----------

<p>شسته کز یاد چشم مست او دل کامیاب آید کند گریه لب و جلوه انعام دیدن سنا ز جام اتحاد عالمی میخورد ام گویی درین صحرای کد امین تشنه لب خاک می غلطد بکساری که از شوق گل روی تو میگرم سرو کوبت بود و از الغرور بمقار پیا</p>	<p>چون نام خویش گم از ذهن بوی شراب آید هو انور نظر گردیده در چشم جاب آید دل بر کس که میسوزد ز من بوی کباب آید که چون آید بجانش گریه در یاد رکاب آید اگر سازند مینای ز سنگش رنگلاب آید رود آرام گریه آستان اضطراب آید</p>
---	--

<p>۱۱۵</p>	<p>غنیمت سو ختم از بس بیاد تو میگوی ز فیض سرده خاک سترم یوسف بزواب آید</p>	<p>۷</p>
------------	--	----------

<p>جسوه برق بر در نخته تیر که بود شوخ زنگ شکسته است صدون با چون گل عرق سے مرا ساخته خوناب کباب اشب انجم چو سپند آتش میبخت</p>	<p>نفس صبح قیامت دم شمشیر که بود فکر لغت اش به پرسید تصویر که بود شوق دل گرم تلاش از پله مخیر که بود چرخ جولانکه آب ستا تر که بود</p>
---	---

<p>سینام هر طرف آما که تیر وصال است برگ گل کاغذ آتش زده آید نظر</p>	<p>چشم این خوش گمان حلقه تکبیر که بود بدم مرغ چمن ناله شنگیر که بود</p>
<p>۱۱۴</p>	<p>گر نه دیوانگی داشت غنیمت امروز چشمه شور جنون حلقه زنجیر که بود</p>
<p>دوش گفتند که آن شوخ پر بزا داد آمد شب که بیدار سے بخون ترا میدیم انظار از دل پنجه بر آورد چو دود کیت در سینه که امشب نفس سوخته ام نغمه محفل پر دیز بگوشش شیرین شب که ابر در شه را اگر م ترشح دیدم</p>	<p>آدم امروز و لے بر سر بیدار آمد دیدم چون حلقه زنجیر لبر بیا داد آمد در نگر کرده تو سن صیاد آمد بصفا که نگ چشم پر بزا داد آمد تلاخ تراز حسبر مردن فر با داد آمد شونے فصل گل داغ مر ایا داد آمد</p>
<p>۱۱۵</p>	<p>مکتبه نیست ز طفلان سرکش بی شور با غنیمت بفن عاشق استاد آمد</p>
<p>آه که رم چو برون از دل ناشاد رود چو نتوای وعده فراموش بدل میگردد کان یا قوت شود که غم سنگینش دل کباب ننگ شوخی صیدی که ز شوق لازم جلوه تصویر تو شد که زمین ای پسر دست حمایت کیش از کینه خویش</p>	<p>چرخ چون کاغذ آتش زده بر باد رود هر چه داریم بخاطر حسرت زیاد رود نام لعسل تو اگر بر لب فر ما درود راه پیرسان بدر حسانه صیاد رود جای آن بود که رنگ از رخ بنز او رود که هم بچنگله سیله استاد رود</p>

<p>۵</p>	<p>اسی خوش آن دم که غنیمت ز سر عجز و نیاز سر قدم کرده بطوف شمع بعد او رود</p>	<p>۱۱۸</p>
<p>ذوق آنغوش پیری در حلقه قتراک بود مایه سے در رنگ زنجیر من چون تاک بود ورنه هر فارسی از زبان شعله اوراک بود صبح در چشم غبار خاطر غلامک بود</p>	<p>تا سرم در بند آن صید انگن بے باک بود گشت مارا بر رحمت وید همناک بود پنبه غفلت ز گوش دل نیاورد برون آفتاب باده تا از مشرق مینا نمانت</p>	
<p>۶</p>	<p>در جواب دعوی خون غنیمت روز حشر استحسان تیغ غدر قاتل بے باک بود</p>	<p>۱۱۹</p>
<p>عمر در از سلسله آه بود هر غنچه در فغان دهن داد خواه بود در بزم بسکه جانب غیرش نگاه بود دل زیر بار منت کوه گناه بود خود و کباب مارگ ابرسیاه بود بر باد دادن دو جهان گرد راه بود</p>	<p>سے او دم حیات غم سینه گاه بود و در از تو بر چین هر قیامت گذشتش پیمانہ خجالت خود بود چشم من تا بهر ابر رحمت او گشت جلو گاه از بسکه گرم گرمی مستانه سوختیم در جلو گاه شونخ آن فتنه در کباب</p>	
<p>۶</p>	<p>سے رفت ره بسینه غنیمت بزنگ ابر در وادی که سبزه خنجر گسیاه بود</p>	<p>۱۲۰</p>
<p>داغ و لم بشونخے چشم غزال بود دور از اثر جوبانگ شکست سفال بود</p>	<p>امشب که وحشت تو مرا در خیال بود فریاد ما که گوشش زوشش جبت شد</p>	

در شام غم ز مهر تو رنگ شکسته ام
در جلوه تو سر مه چشم پری و نشان
ناز پری ز سایه من میکشید عشق

آئینه دار خنده صبح وصال بود
در خاطر نظاره غبار مال بود
تا جلوه باه شوخ تو ام در خیال بود

۱۲۱

از بس هوای گریخت لب رفتاد
در بند تیره روزی ما برشکال بود

شب که لیل جلوه آتش زن تدبیر بود
در نگارستان منیدام که نام او که بود
لطف آرزوش تا شاکن که تا روز شمار
صبح را چون پند رزق آتش بے رحم کرد
یا در شکان تو کردم گریه طوفان جوش زد
سر نوشت کشته شمشیر مژگان کسے

بزم مجنون را سپند از دانه سخن بود
زخم دل کان نکل ز خنده تصویر بود
سفرت در انتظار جلوه تقصیر بود
نال در گم که یارب بر سر شنگ بود
چشمه ام جاری بزور آب این شمشیر بود
زخم پیرایه زبان حلقه تدبیر بود

۱۲۲

شد غنیمت سرد در خاطر هوای کالم
بسکه دل سرگرم سیر گلشن کشمیر بود

شب که در حسرت دیدار تو آیم کردند
شد که از آینه جلوه روی تو مرا
التماس نگه با ده بکام میریخت
گرم سیر چینه بود بسیار و تو دلم
بهست دود بگر سوخته ام نگفت گل

بامید نگفت با دانه نایم کردند
بوده ام تشنه دیدار تو آیم کردند
تا خبر دار شدم مست و خرابم کردند
خنده گل نکه داشت کجا بزم کردند
بار رخسار که اگر ممتابم کردند

<p>دور از روی تو سیوخت مرا سیر حمن</p>	<p>ز آتش لاله و گل میتو عسند اجم کردند</p>
<p>۱۲۳</p>	<p>حسب هواجت چو غنیمت نبود درین کاسته از باره لبالب چو جامم کردند</p>
<p>از شکست دل من باز نمایان کردند گلخنداران بچمن از عرق افشانی من شب که افسانه جسم تو بگلشن خواندند در شب بجز تو عشاق سدا پاپون شمع قطره را از گهر خویش خبر دادند دوش آن پیشه که در پیش تو بزرگ دند</p>	<p>کنج بود دست درین خانه که ویران کردند در شب سایه هر تاک چو افغان کردند خواب دید و دیده با دوام پریشان کردند خویش را پیشکش دیدی گریان کردند دیده و اگر دو نمود دید که طوفان کردند مرض حال دل ما بود که مستان کردند</p>
<p>۱۲۴</p>	<p>بار منست چو غنیمت نتوانیم کشید انکه احسان ننمودند چه احسان کردند</p>
<p>اشب کرد و بیکده چشت نگاه کرد هر کس که راه برد به بزم وصال دوست می تا کشیده رفت است از بزم با برون نازت هر که به مشتاق خویش را دهر از کجا و سر مدینه پیاسه از کجا هر جا که هست یوسف مصره مخوری</p>	<p>چندین هزار گشته سے رات باه کرده چون شمع نقد هسته خود مرمت آه کرد جام شراب را دهن داد خواه کرد هم سنگ خود شکستن طرف کلاه کرد خاک سیاه بر سر چشم سیاه کرد گر خون دون ز بسته طالع سیاه کرد</p>
<p>۱۲۵ چون بپوشد گرفت غنیمت ز چهره پاه</p>	<p>خورشید را شکستند رنگ آه کرد</p>

دل باصفای حسرت اجلوه گاه
 سوزد چو آشنای دل دشمن بجال
 در بزم حرفی از در گوشت
 طالع نگر که بخت چو شد با تو
 شوق مصیبت از گداز می شد
 نیست

آه هم بچشم آینه نوز آه شد
 تا بر سرم رسیدم تیغ آه شد
 دل آب گشت و کشتی ملافت تبا شد
 از آفتاب روی تو رنگش سیاه شد
 دل رفته رفته چشمه که گناه شد
 مارا چو برق لغزش با خضر راه شد

۱۳۶ ازطل گر ان حصار غنیمت تبا شد

نگاهی کرد چشم مست او میان پید شد
 به بزم باد و شب یاد بنا گوش تو می کردم
 تو رخنا گشتی و شوخی بمضمون پدید آمد
 بسیار شمع حصار است چو غنیمت این کرم

جای بے سر زوار
 هجوم شوخی و تبا در کاشانه پید شد
 شدی تا آشنایم معنی بیگانه پید شد
 بریدی نامه ام بال و پر پروانه پید شد

۱۳۷ غنیمت با تجلی دوشش فکر شعر می کردم
 ایشان گشت معنون تا اسم دیوانه پید شد

سوخست دل از تشنه بے در در جانم که بود
 گریه ابر مست در گدازه طی کرده میش
 شیشه ناموس دریا اشک زیر خاک تو
 دیده من در نظر با چشمه خورشید شد

گر می مجلس که باجم کرده استم که بود
 برق جولانی که بگذشت از میانم که بود
 آنکه از این شور در سر داشت طوفانم که بود
 یارب شب روی روی چشمه گریه که بود

سوزنی هر دم برنگ دل غم بجز آنم که بود
گفته آن آرای گل خاک گریبانم که بود

آنگه در دوازده جلوه رنگین او گل در چین
شور رسوای بگوشه نغمه های بلبل است

۶

ما شدم عاشق بجای غم در دل نهاد
آنگه در دوازده غنیمت کرد در مانم که بود

۱۳۸

چشم خونی تو که یک وعده وفا نتوان کرد
دامن شاد مقصود بر ما نهاد
این گریه بیز نند اگر جام میزند
ز ابد این پیردهان است که نتوان کرد
در زمین دیگر خانه بنا نتوان کرد

تند ناز تو که در جانب ما نتوان کرد
باجنون دادگر بیان بگوشه شغول
عقدۀ خاطر ظالم پوش جزوید
عیب پوشی ننگد ناز تقلید لباس
نشور طبع یا قبالتی تنج راضی

۷

ز آستان حرم یا غنیمت امروز
سیر عشاق بشمشیر جدا نتوان کرد

۱۳۹

شکست رنگ و دیم در نظر صبح وطن باشد
ز انگشت اشارت گرزبانم در دهن باشد
بجفل بے رخت ساغر زون آتش و آن باشد
که تاش بر زبان گر بگذرد دندان شکن باشد
چو انگرا زوج و خویشی گور و کفن باشد
زمین از نقش پایش منقوش و برین باشد
نگر گل جدول او راق تقویم کن باشد

غم او را که الفت بیشتر با جان من باشد
بر وقت عرض حال زبیداعنی گوش میگرد
بجای بوی می رود و اندوهن برکت تیارا
شهر بر دانه بے رحمی بچسبکین بے مادم
شهادت گم خرمایه شمشیر خرد را
ز بس با خاکساری شوگر فتم دیده الفت
بلا که از شمشیر غنیمت نشو یکدم

نئے سرشک از چشم دریا
 کاوش مرگان او باقیست باغ
 چشم گریانی بحال خویش دیدم عاقبت
 لعل سیکو نے بخوابم کام دل بخشیدہ بود
 اسکی یاد او بدل جا کرو با خون سرشک
 درجان لیکن بنوز

بے رخش از دیدہ خون انتظارم میچکد
 درفشون آب ششغیر از غبارم میچکد
 بسکه خون از حلقہ فرزاک یارم میچکد
 بارہ جا سے خون ز چشم اشکبارم میچکد
 لذت دیدار در حیب و کسب از دم میچکد
 حیرت و بل از دل اسید وارم میچکد

۱۳۱
 نیت کس نگیرد و منشس
 خود بخواد دید با خون بیستہ رام میچکد

شب سبوی سے پرورد و شرم داند
 بیخبر بر صفت خوبان گذر افتاد مرا
 حروف جمعینہ حریقان بشنیدن نرسد
 مشک دریا سے محبت شد مرا فیض گزار
 پنبہ غفلتم از گوشش چو پیرون کردند
 عرض انرد کے خویش خوبان کردم
 زیر یار کرم بارہ زوشم داوند
 از بر لطفنارہ رفتن ہو ششم داوند
 پنبہ بود کہ چھیدہ بگوشم داوند
 دل منوروش زہامی خموشم داوند
 از شکست دل خوربانگ سر شوم داوند
 نگہ گرم نمودند بچو ششم داوند

۱۳۲
 گریہ قسمتہ دوشینہ غنیمت ہا ہم
 اثر بارہ شند لیت کہ دوشم داوند

جنون کرشمہ بہار رسیدہ سے آید
 بود شگونہ با دام اشاہ کہ بہار
 سفینہ نالہ بلبل دودہ سے آید
 سیر گلشن کو پستہ بدیدہ سے آید

<p>بچشم اہل تماشا ویرین ہر بلبل نہ گل شناسم و نی باغ ایقدا و نام ویرین ہر لے رطوبت اثر بقطرہ سے بگو کہ شائہ زلفیت بین گرہ نکشود</p>	<p>اسا نشینے ہوش پریدہ سے آید کہ بوسے شوق ز جیب پریدہ سے آید سزا رنگ بعد جا چکیدہ سے آید کد ام کار ز دست بریدہ سے آید</p>
--	--

<p>۱۳۳</p>	<p>ویرین بہار غنیمت رنق با منی ست کہ بے ز ساعز گھا کشیدہ سے آمد</p>
------------	--

<p>کے بیتو عاشقان سے کفام نیز مند در سیر کو سے او قدم از سر نو دوگان در چشم میکشان تر شہا سے ماہتاب دست حمایتی ست برائے سکووان در دل شکایتی ست ز لہا سے او مرا او لبیکہ غافل ست ز صیدا فگن اہل</p>	<p>نکھار سجدہ اسب ال کام نیز مند بر صبح خند ہا لب لب بام نیز مند آن لپشت پاکہ پر سرا یا م نیز مند کز خاستہ شے چہ راہ و شام نیز مند لہا سے گو خندہ بہرام نیز مند</p>
---	---

<p>۱۳۴</p>	<p>خوبان ز لطف چون غنیمت نظر کنند تیرے بود کہ در جبگام میر سے مند</p>
------------	--

<p>آہ بجزو زول تنگ برون سے آید دامنش پر وہ سازست کہ از رعنا می وہ چہ رنگینی نیزنگ ار لے رفتار بے جہا بے بود و نالہ عشاق ترا</p>	<p>آتش عشق از ان سنگ برون می آید تا بخر میشود از چنگ برون سے آید تماشا می تو از نگ برون سے آید نیست بے پروہ کہ آہنگ برون علی</p>
--	---

خنده را از دهنش تاب جدا می نمود
این گل غنچه شکر رنگ بر دهن می آید

۱۳۵
باشکفته غنچه امید تماشای یار
شب چو از پیرین سنگ بر دهن می آید

حسن از تربیت اهل نظر می بالند
چون شود جلوه کرا انصاف هنرمی بالند
با عتابش کمر میکند امروز غلط
بسکه در رشته فتراک تو سر می بالند
شاخ آه چوین آرسے دل مینویست
این نهالی است که در باغ دگر می بالند
غنچه جعفری از ابل و وول او نشان
دل این طایفه از قوت زرمی بالند
روفق حسن تو از ناله رشک گیر نیست
شاخ برگ چمن از باد صحرے بالند

۱۳۶
از لب کیست عینیت نکه و دندان
داغ چون لاله در آغوش می آید

بسکه در کوسے پریر و حیرت اجا بشید
شب که عرض شکوه ام خجست شیندن است
این طلبگار دهن یا رب نهد نگار کیست
استخوان از مقیاری در بدن میباشید
بود اشبه ریخال من بر دوش کسے
تا کشتوم دیده صحن خانه مهر متا بشید
همچو طاوسی که می تند بیا دوش نظر
یار آمد در بر مشب لیکن باز آغوش من
جلوه سکرو از دور و مین بیتاب شد
شب که عرض جلوه اش غار نگر عم گفته بود
قوت در خود کشیدن سبب چو محراب شد
اشک در چشم بیتیان گوهر نایاب شد
مانده ز خون در کباب ز شراب تاب شد

<p>۵</p>	<p>خبر شنن بخشید کام دل عنایت عاقبت از گداز نجلت خود آساید گرداب بند</p>	<p>۱۳۷۶</p>
<p>گرمی محبت چراغ محفل احباب بود از گداز نجلت خود آساید گرداب بند ز خمها و اما نده در دل جنگ چون محراب بود تا نظر کرده برون خانه هم متباب بود</p>	<p>شب که از یاد تو دل پروانه بتیاب بود بسکه نتواند غرور دانه مار اشکست تا کساکان محبت را بمیدان نیاز یار شمع خلوتم تا هست که تا شیر او</p>	
<p>۶</p>	<p>نیستم واقف عنایت دید رویش یانید اینقدر دانه که چشمش مایه سیلاب بود</p>	<p>۱۳۷۸</p>
<p>بود برقی جلوه گر حاصل نمیدانم چه شد آند آواز که آمد دل نمیدانم چه شد یار بآن بے رحمی قاتل میدانم چه شد بچه بجز آسایش منزل نمیدانم چه شد بجز طوفانی شد و حاصل نمیدانم چه شد بخت فارغیابی بسل نمیدانم چه شد</p>	<p>دیدم از جانان نگاهت دل نمیدانم چه شد نیستم واقف که از خود رفتن استقبال کشته جان بخشه تیغ تغافلما شدم شوق تا بنمود راه جستجو سے روی تو عشق در معوج گداز خویش دل را بخور ماند چون طاوس بعد از مرگ هم در دام خویش</p>	
<p>۷</p>	<p>چون عنایت مهرش دیدم ز خود بیرون شدم قیل و قال معنی باطل نمیدانم چه شد</p>	<p>۱۳۷۹</p>
<p>تا عهد بسته اند بعد جاشکسته اند پرورش سنگان هر در بر نشسته اند</p>	<p>خوبان بدل شکستن ما عهد بسته اند اینیام یکیت درون و برون مرا</p>	

نخوبان گرم خوسه و تبان شگفته رود	می شیش شیش بود و گل دسته دسته اند
بیدر نیتند عزیزان شهر را	چون آه خانه زاد جگر با سینه خستند
ابن مسکران دخل بجاد در سخوری	مضمون تازه کمر جنگ بسته اند

۱۳۰	دارسته چو برق علمیت نیافتم	۶
	آنکه حسته اند ز خود حسته حسته اند	

بزم ما از بازه گلغام روشن می شود	خانه ما از چراغ جام روشن می شود
از سبب اظهار غفران معصیت در کار بود	نام شمع از دودمان شام روشن می شود
بر که از مهر سیه کاری دله خائے کند	چون نگین در رو نگارش نام روشن شود
بے نیازم کرده از منت خورشید و ماه	گردرون خانه باشی بام روشن می شود
گر کند صیاد ما عرض اسیران جلوه	بر گره چون مروک در دام روشن می شود

۱۳۱	برزبان نمانه آمد که علمیت این غزل	۶
	پایه تا سر صفحه ایام روشن می شود	

بے تو اوم نام تا شا بر زبان افسوس بود	گلشن از تنگ بچشم بعینه طاووس بود
جلوه کافرتی شور طیش با سم کرد	بر من تالید و پر از شوق بل ناتوس بود
سوی کلفت میزد و اشب باده بله خداداد	نور شمع بزم گرد و اسن فانوس بود
پے تو در صحن گلستان نامها بر هم دون	بلبلان را دست بر هم سودن افسوس بود
عاشقان را بر در او آبر و با رخستن	پشمه سار شست و شوی فرق نامها بود

نیست ناهب را علمیت رخس از اهل زبان		
------------------------------------	--	--

۸	این گره بر جبهه نبه فرود رسا بوس بود	۱۴۲
<p>و حشی فکر نئے جست کد در دام نبود یک لب بام ندیدم که چمن نام نبود بیش از نیم قطر موی ایام نبود که لب لعل ترا فرصت دشنام نبود گوهری را العبدت چون دلم آرام نبود بر لبش جز نفن سوغه پیغام نبود در تخم خون بجز از روغن بادام نبود</p>	<p>شب که بز صفت سر زلف تو ام کام نبود مگر خان لبیکه بود ادر تا مشای تواند کاغذی سوخته قد دست نمیدیدم بوسه بے ادبم آنقدر او رو هجوم تا دگر آتش رخسار که میخواست سپند سے توان یافت که قاصد ز کجای آید یا وحشش بدلم لبیکه اثر با میکرد</p>	
۷	شب که غم بے رخ او بزم فرانسک گرفت خند راه غنیمت لب جام نبود	۱۴۳
<p>در پسته پے لب نمک شور ناله شد جامم کباب آتش خون همچو ناله شد اشب شراب کهنه غم ویر ساله شد آخر دلم ربوده چشمم پیاله شد حلق بریده همسر چشمم غزاله شد در راه او سفید تر از چشمم باله شد</p>	<p>دور از رخ تو گل چشمم پیال شد در حیرتم که گرم تنای لعل کیت رحمی که بی تو در دل نیای بزم ما عمری همگر بخت ز خوبان خوش نگاه این بسمل از نگاه که شمشیر خورده است آناه بود در دل و چشمم ز انتظار</p>	
۷	در هم نشسته لبیکه غنیمت مجسمه یار سواکے سنبل چمن ما گل لاله شد	۱۴۴

<p>قاصد ماگر چنین قصد دیارش میکند گردد آید در چین آن کار فرماے بهار دام بردوش اند از امواج خود بحر و سراب زاهد از بس ماندن پنهان در تنه گرد گناه دید ه قریبانش هرگز نمی آید بسم دامن کوه گناه ماکه دامان تراست</p>	<p>سیر کوه او نسیم نو بهارش میکند یک کف خوبی که دارو گل نثارش میکند هر کس در جای خود فکر شکارش میکند دید ه هم صبحتان طوف مزارش میکند بعد مردن نیز عشق انتظارش میکند جلوه اشک ندامت لاله زارش میکند</p>
<p>۱۴۵</p>	<p>ساقی ما از غلیمت گر نیکو خبر آرزو سے شیشہ می سنگارش میکند</p>
<p>رفته ام از خود نسیه انم کجا میم برده اند همچو بادام از گزند چشم بد امین سباش بوسے درد از بادہ مادر دماغ خلق خورد بر امید جلوه ات از موجهای خون خویش رو سے عالم درنگا ہم صفحہ تصویر بود</p>	<p>انقدر دامنم که از کوی تو ام آورده اند چشم تا داد کرده منبر سرت را خورده اند خوشه دلما چون گورم بجام افشوده اند ایوان دام فیزی هر طرف گسترده اند بل این مجلس ز زادن پیشتر حاضرند</p>
<p>۱۴۶</p>	<p>ببخیزاندم غلیمت از دل خوین خویش داشتتم مضمون رنگینی که خوبان برده اند</p>
<p>ز سنگ تفرقه میناے عشق ساخته شد دران چین که منسم نو بهار بیرنگیست سر سے بجیب عدم کیفس قرار داشت</p>	<p>ز دیم العطش سے جگر گداخته شد شگفتم از هوس افتاد رنگ بانته شد کدام ترنج بمیدان فتنه آخته شد</p>

<p>بسیه داشت سر جلوه کم شناخته شد شنید دوری منزل دو اسپه تاخته شد که صوت نغمه بلبیل اصول فاخته شد</p>	<p>ایرکان یار بدل بوده و نظر مجبور نموده بتو گلگون اشک داده هم آه کدام سرودین گل زمین برقص آمد</p>
---	--

<p>بهار آمد و یار آمد و بکار آمد بخود بیال غنیمت که کار ساخته شد</p>	<p>۱۲۷</p>
--	------------

<p>پریده رنگ از رخ تمنا غبار را بیکه میخزاند درین چندیناسیم پنج و پناه آهیکه میخزاند غزال چشم جگر شکارش به برگ کاهیکه میخزاند دران بیابان که باغبانیم بادشاهیکه میخزاند خبر ندارم درین چمن شوخ کج کلاهیکه میخزاند بیدید چشم که جلوه داده بدل نگاهیکه میخزاند بغرم شخون دیده ماصف سیاهیکه میخزاند</p>	<p>ریمیده هوش از سر تا شاید بیکه میخزاند بجام گل چون چراغ کم آتش افشاند تن نزارم و بد زمرگان شوخ یادم بهر نگاه علم ز فریاد دادخوانان بلند گردیده است بقبله رو کرده شوق بلبیل سجده ز سینه ز شرم لطف نیاز بر در خراب گشتم شراب گشتم اگر ز تاراج شهر دلها خیال شرگان یار گشت</p>
--	---

<p>گذاشت با بر سر دو عالم گذشت از خود بکام اول خبر ندارم که غنیمت جلوه کاهیکه میخزاند</p>	<p>۱۲۸</p>
---	------------

<p>گر گذ از جگر چشمه کوثر باشد خنده در زخم بر خسار برابر باشد گر عهد پاره شود بال کبوتر باشد جوهر آینه بال سمندر باشد</p>	<p>که ز بر باد هر کام هوس تر باشد چون گل آزار که می از ساعز تحقیق و هند نانه شوق ز پر واز نمی ماند باز هر کجا جلوه او گر نمود آرا گشت</p>
---	---

<p>نہو در سفر شوق دلیلی در کار غم مخور چرخ گرت خوردن غم فرمایید</p>	<p>نفس سوخته شمع کف رہبر باشد شکر کن شکر برزق کہ مقدر باشد</p>
<p>۱۴۹</p>	<p>عشق آرام علمیت نشود جمع بسم سنگ این باوید یکسر دل سفطر باشد</p>
<p>قیامت میکند بروے ہوس بالید اور نسیم اور دینغاش چمن گردیدنی داد بسما سے پنائی کہ شد گرم کاک پاشی رفیض پر تو مرش برنگ صبح نورانی سراغ اگر باشد شراب کامرانے را بود شور قیامت برب زخم شیدانش شکست رنگ دل میوشد از فریاد شامان نمیدانم گوش او چگفت آتشوخ بے پروا</p>	<p>لقاب انگذ رخسار نظر گلچید نے دارد و ما غم بود بوے او گلستان دیدنے دارد کہ سخن صبح زخم سینہا بالید نے دارد غبار عاشقانیش بر فلک چسپیدے دارد بر بزم وصل او از خود تنی گردیدنے دارد ز حال کشنگان خود مگر پرسیدنے دارد گل داودی از گلبنانگ بلبل چیدنے دارد کہ چون مکتوب بر خود قاصدم چیدنے دارد</p>
<p>۱۵۰</p>	<p>علمیت تا حدیث بقیر ایما سے دل لفظم دین شعریں چون آسمان گردیدنے دارد</p>
<p>از مابتان شکایت دیگر نوشته اند بے اختیار سوے تو پرواز میکنند یک مرد کار بہ زہزاران نکرده کار باشد خط غلامی آن چشم می پرت</p>	<p>منوشتہ اند حرف و دفتر نوشته اند این نامہ ایبال کبوتر نوشته اند این نکتہ با سیاہی لشکر نوشته اند شطری کہ بر کنارہ ساغر نوشته اند</p>

<p>باطل اشک خویش برادر نوشته با خاک کوی خویش برابر نوشته</p>	<p>ناراجد از رویتو پے بردگان درد خوبان ز روے مایه شناسی سمر</p>
<p>۶</p>	<p>این مشت خاک را که غنیمت بود بنام چشم آشناسے حلقه آن در نوشته اند</p>
<p>آغوش پاپراز تو چو آئینه خسانه بود هوش پریده بلبل این آستانه بود در صد زبان شمع همین یک ترانه بود چون برق بیچ و تاب خودم تازیانه بود انگشت ز نیرار کلید خزانه بود</p>	<p>هر چند جلوه تو بعالم یگانه بود شور جنون ز حلقه زلفت تو شد بلند دل با بسوخت بزم وصال تو در نیافت انجا که شوق گرم رویها تلاش داشت تاره کبچ عافیت از عجز برده ایم</p>
<p>۷</p>	<p>در محفل که شعر غنیمت شنیده ایم بابگ شکست دل غزل عاشقانه بود</p>
<p>چه قدر دشته تدبیر رک سودا شد آلقدر جوش زو این قطره که خود دریا شد آه ازین سنگ که آرایش خود دنیا شد هر طرف دست سبوبر دعا بالا شد نال اشب خبر آورد که دل رسوا شد کافتم کوه غمزه کان غمت پیدا شد</p>	<p>شب که در خلوت دل پرده ز رویش نما گشت آخر همه معشوق دل از فیض گذار نا توان کرد دل سخت مرا گر کج شوق تا که وارو گذر امروز درین مسیکه با گر چه نهان تبو هر فرقه من داشت سر از خراش جگرم شور محبت بر خاست</p>
<p>ماند آن دم هوس عیش غنیمت خالے</p>	

۱۵۳ | تا تو از سیکه رفتی بطایع عشقش | ۸

<p>یاد ایا می که داد عشق آئین تو بود پیش ازان که جوے شیر و مینون نیندر در گلستانے که خوبان می بسا غرّه شتند از غفائل گردت فریاد دلما شد بلند مے شناسد آشیان خویش را هر بلبل فیض یاب گلشن وصلت دل بے دست فرصت دعوے شهیدانت نیر کی نند</p>	<p>بر کباب نامک از شور تخمین تو بود دید هاشمیه سار که هتکین تو بود همچو گل جام شرابم دست رنگین تو بود شیشه مادر شکست از خواب سنگین تو بود ریزش بال و پریم از شوق بالین تو بود در چین دستے که در دیدیم گلچین تو بود دست موج خون ما و دامن زین تو بود</p>
--	---

شب که میگفتی عشقیت شعراے حساب | ۱۵۴

<p>سن و طغی که در مینانده راهش بیشتر باشد نشاط پایدار از بقیه ارا نش چه میخوای جد تیر هوای گرز نضت ان کمان ابرو بود پیری دلیل راه مرگ ارباب دانش را کجا رفتی که بے روی تو چشم عشقبازان را چرا فکر رنگ هستی در غبار خویش مے بازو بچشم رخنه دیوار زندان آب میگردد ۵۵ کیمت عشق دار و دار غم از دست خوبان</p>	<p>مصرع زلف پریشان وقت تضمین تو بود گوشش قلقل مینا سے می پند پدر باشد چو گل در بزم ما جام طرب را بال و پر باشد خورد برشته سنگے که چرخنگ جگر باشد قد خم گشته آغوش و داع این سفر باشد سواد دیده خبر جسم جدا کی شک حربا دلے که ذراع جان سوز محبت با خبر باشد چرخن مست اینک فریاد اسپران بلثر باشد من و داعی که از چشم غزالان شوخ و خفا</p>
---	---

<p>عقد های کارستان خوشه انگور شد سینه ها گردیده دلغ و داغمانا سوز شد خلوت خم دست رزر را عذاب گور شد بخت بد خوش گریچه از آب سلام شد قامت خم کشته اش ابروی چشم گور شد جست برق شوق از موسی و شیخ طور شد</p>	<p>شب که بزم از جلوه ستانه اش سوز شد نیست در چهره اش آغوش تنی عشاق را تلخی مے بے تویبار بود جان کنده همچنان لب تشنه شوق شهادت مانده ایم هر که در پی رے دلش از نور عشق آمد تنی نیست غیر از گریه الفت چراغ بزم وصل</p>
---	---

<p>۶</p>	<p>گل زور و گوشه دار و ناها می عنده لیب تأکیدت با غنیمت در چین مذکور شد</p>	<p>۱۵۶</p>
----------	--	------------

<p>همین که یاد تو کردم قیامت گزیدند کفن بدوشش ز صبح قیامت گزیدند در آن دیار که فکر اقامت گزیدند چو موم هر زبان ملاست گزیدند غزلیق موج سرشک نذاستم گزیدند</p>	<p>چو خاک اگر چه تمام استقامت گزیدند شهبید جلوه آن سر و قامت گزیدند چو گردباد زمین جوش و جد حال زند دبان مدعیان از ملایمت گزیدند به بحر رحمت او عرض العطش گزیدند</p>
--	--

<p>۷</p>	<p>بجیب دل چو غنیمت سر زور بردم مقیم کویچه دار السلام گزیدند</p>	<p>۱۵۷</p>
----------	---	------------

<p>این قاصد گم گشته ز جاسه جرم داد رنگینی لبها ز جاسه جرم داد فریاد دل ز جنبش پاسه جرم داد</p>	<p>ببخود شدن از بهوش ز پاسه جرم داد گل بوسه بران پلے نگارین زده گوی معلوم توان کرد که جولا که شوخی است</p>
--	--

از مقدم آشوب فریاد خیرم داد	بیتائے فریاد جگر بازے طاقت
ازوا شدن بند قبا کے خیرم داد	آنجا که نظر بافتن رنگ نظر وید
بیارو لے بازو لے خیرم داد	خود قاصد غمش مرثوہ وصلم بر شوق

تا جلوہ گہ گیسٹ غنیمت دل زارم	۱۵۸
ہر سنسے "انک زاد ا کے خیرم داد	

بر مراد خود نر فتن راہ کو سے یار بود	ترک مطلب حضور راہ منزل دلدار بود
ابر ہاگرد خجالت بر رخ گلزار بود	سب کہ چشم اشک یزدان پشت سیر جلوہ پیش
خار اگر میرفت در پایم زبان یار بود	در بیابا بنے کہ ہجرت زہر در کام گنداشت
بسکہ در بزم تو حیرت مانع دیدار بود	مردم چشم مراد غجدائے خواند عشق
شمع در کاشانہ ام اقتادین دیوار بود	نور دل گردید حاصل از نر زہا کے تن
قلقل مینا گبو شم آہ آتش بار بود	تا کہ امین بست بنی پروا ازین مفضل گذشت
پیشچ تاب قاصد مانا نہ دلدار بود	بے سخن ام شد نامہر با نینا کے او

حرف چٹپی سوسہ دان ہاگرد خالی در گلو	۱۵۹
ورنہ مارا با غنیمت گفتگو بسیار بود	

آشیان غم جانان نزل سن کردند	بہر ہر مرغ جو تجویز نشین کردند
تا کجا دیدہ بدیدہ ار تو روشن کردند	جو ہر آئینہ ہا چون خرو سوتہ بخت
عاشقان دانہ ولما ہمہ خرمن کردند	جلوہ برق تو یارب ہر ادول گیسٹ
تینہا نیز باندا زہ گردان کردند	وہ چا بروی خمیدہ کہ بہایش دلہست

<p>کثرت رخش درین خانچه افغان شده است صحبت بدینکویان نتوان شد و ساز</p>	<p>نورجان پیش زویران شمن تن کردند دم شمشیر شد آبی که باهن کردند</p>	
<p>۱۶۰</p>	<p>ایکے پر سے از احوال غنیمت خبرے مشت خاکِ ست که در دیده دشمن کردند</p>	<p>۹</p>
<p>شب که بزم آرزو لب بر زجر مان تو بود لسبکه بے روی کاوشش بالنصیب سینه شد بے نیازے در گریه نام گل مقصود و رنجیت یاد ایامے که از مسازے ناز و نیاز وعدہ دور قیامت آنچه با نصیب و ایم شور عشر در حساب کشتگان تیغ عشق مے شود اشک ندامت مایه عفو گناه عاقبت بھر مکافات جسم منم ساختند</p>	<p>حلقه آغوش تنگم ز خشم پیکان تو بود تا ختم ابرو سے چشم داغ بجران تو بود در بغل دستی که در دیدم بدانان تو بود کشتن با بیگناہان عید قربان تو بود انتظار جلوہ سر و نرمانان تو بود ایک تبسم بر لب ز خشم شهیدان تو بود بھر رحمت در حقیقت چشم گریان تو بود آتش چشمے که خویش خوب در مان تو بود</p>	
<p>۱۶۱ روایت</p>	<p>هر طرفت بوسے کباب دل غنیمت شد بلند تا که امین آتشین رخسار همان تو بود</p>	<p>رامی مہملہ</p>
<p>خیال زلفت تو ام کرده آسپندان زنجیر وران دیار که طسح رسیدن انگندیم شہید تیغ تغافل چنان بخود پیچید خیال زلفت تو جا کرد در دل چندان</p>	<p>کہ ہمجو شمع فرو شد در استخوان زنجیر چو بار باد پیہ گرد دست یکمان زنجیر کہ شد بسینہ او آہن سستان زنجیر کہ شد جو شمع مرا حرت بر زبان زنجیر</p>	

زبان چو نار برآرد بالا مان زنجیر	دبست
جهان شدت زمین تا آسمان زنجیر	ے ما سیرانش
گواہ عدل بود بر در شہمان زنجیر	د امید وارد اولم

۶	بگفتند کہ غنیمت سرم بسایہ کشید	۱
زای مجہ	بجائے تاک نشاندست، همچنان زنجیر	۱

شورش طوفان در گردنست کم ہنوز	مے تراو در گریہ شوق از کف خاکم ہنوز
چشمہ آب بقا با لیسیت در خاکم ہنوز	دادہ ام از بسکہ در حیرت و چشم زویش را
سیل مے آید بطوف دید و پاکم ہنوز	گرچہ عمرم در تماشای سیہ چشمان گذشت
موج حسرت نیزند سوداے فتر اکم ہنوز	اینقدر غافل ز خوناب کباب من میباش
برق میخندد بحب خار و خاشاکم ہنوز	گرچہ از تاراج آفت دانہ در خرمن نماند

سرمہ واری گرچہ باقی از کف خاکم نماند	۱۶۳
چون غنیمت تو تیاے چشم اور اکم ہنوز	۷

آفتاب آمد بیون ابر و باران ہنوز	شد میسر وصل یار و دیدہ ام گریان ہنوز
آب گوہر میکند در دیدہ ام طوفان ہنوز	یک نظر سیر ناگوشنت بجز اہم دست واد
تیغ بازی میکند در چشم مشتاقان ہنوز	یا و ابروے کہ دلہما زخمی سو دای اوست
کافر آئین ست آن غار تگر ایمان ہنوز	تا بگردن شد سرت و چناب کعبہ غرق
ابر چہان شد ز چشمم برق در جولان ہنوز	دل ز خود رفت و ہمان بیانی شو تم بہت
آب میگردد نگہ در دیدہ حیران ہنوز	عارضن و تا کجا عرض تجلے کردہ بود

آن نظر مسک بجا ہے نذرش
وز غنیمت دل نیاز کاوش نذر

۱۶۴

<p>خود فروشی مید خویش را گم کرده خندہ گل میکند از خواب آبرو دے گلرخان خورشید رخت شیخ نے لاف نہ کہ سر کرمست بازارش ہنوز خون ما باشد حنای پای دیوارش ہنوز میکند شیخ و لہا طرف دستارش ہنوز</p>	<p>خط بر آورد و وہاں گرمست بازارش ہنوز عالمی شد ہچو شبنم پیش خورشید رخش گرچہ بانگ عنذلیا نشنمی آید گوش میتواند ہچو شبنم کرد در ہر جلوہ در دکان زرق و شیش آتشی آتشادوست گرچہ دست از ظلم شرکان ستمگارش کشید ہچو آریاب طریقت از شکستہ نشین</p>
---	---

<p>۷ سین مہملہ</p>	<p>بلبلے کو کہ غمش طاؤس نکین داغ نیست مے توان کردن غنیمت سیر گلزارش ہنوز</p>	<p>روایت ۱۶۵</p>
------------------------	--	----------------------

<p>جستہ از روی جگر نکلے ز فریاد مہر پیش ازین از گرمی خوی پرزاد مہر از تنافلہا بے شور انگیز صیاد مہر جمع شد پیکان بدل زکان فولاد مہر بے ستون رنگ وان شد حرف فراد مہر سایہ پرورد کہ امین رو شمشاد مہر</p>	<p>تا تو اتم کرد عشق از طبع ناشاد مہر از گداز شیشہ من آب بر رو میزند شد سفید بیبانک در چشم زخم انظار عمر از جگہ ناوک او بودہ ایم کوہ را طوفانے موج پریشانی مدار سبزہ خاک قیامت خیز آہ من رسات ۱۶۶ پریشان علی کردم غنیمت دوش گفت</p>
---	---

<p>خوب نفس</p>	<p>بلبلم آتش شد و افتاد در چوب نفس</p>
<p>راز بلبل بر بست</p>	<p>باغبان سازد سبدا با باسلوب نفس</p>
<p>دل حیرت کمال ما پرس یاب اکسیر وجود بافتنا در خاطر و کبرش زبان شکوه است طره آب از دم تیشش سوسن داریم ما حق این خوبان گندم رنگم از خود سیر کرد شد پریشان مغز سرد آرزوی جلوه</p>	<p>میگردازی همچو شمع از گریه حال ما پرس خاک گردیدیم دیگر از کلام ما پرس ای خزان نادیده گلشن از نهال ما پرس گر نه تجرد تشنه خون از لال ما پرس پیش ازین ای شیخ از رزق حلال ما پرس رنگ خواهی باخت از صبح وصال ما پرس</p>
<p>روایت ۱۶۴</p>	<p>چون غنیمت در سر آن زلف عمری کرده ایم باعث پیچیدگیهای خیال ما پرس ۸ شعین معجزه</p>
<p>من شوخی که شد معشوق لها عاشق نشد دل در پرده غارت کرده طفلی ست که شوخی بود تاب تماشا بسکه حسن حیرت افزایش کدامین شور محشر جلوه فرما شد درین گلشن محبت وادی وارد که از آشوب رعنائی لب خاموش را نقد و عالم در گره باشد خاتم بر نیخیزد برنگ گردننا که</p>	<p>گند کار نگاه کرم خوبان آه بیمارش زنده چشمک بچنون از شر ما سنگ یوازش نگه محروم بر کشتن بود هنگام دیدارش که میریزد رنگ بر زخم کلهما گرد رخسارش امام یک صف شرکان بود در چشم دل خارش دین و اگردن سائل نماید رخنده در کارش ز کلفت های خاطر چون کتم یارب خبر داشت</p>
<p>۸ غنیمت خست دل از غیرت سودایان</p>	<p>کیا بم میکند امروز که میهای خاش ۸</p>

<p>چو رنگ گجو شمشاد شکست بجویم بوالهوس بر ز خود بیگانه شو شاید که کر وسله بر تن نخه جنم سکر قرا که دامن بسوزد بر آتش دل پرده سدا که موج آب گرد و تاب صقل وقت پروازش</p>	<p>لعل دارم شکار غم از آرام پروازش نزدیک مقدم او مسید بد بتا بے گلشن گره در جبهه اش قنویذ دفع در دوسر باشد ز گوشت پنبه بیرون کن خموشی با گلهامار نه دوستی ز آتین آمد برون نه شد علم مینتی کیا بکم کرد آخر شعله آواز ان مطرب نهان در گرد کلفتنا سے غم آینه دارم</p>	
<p>6</p>	<p>ترحم کرد و غمکش از لذت هتاسه صید من بود شرکان گریه غنیمت چنگل بازش</p>	<p>169</p>
<p>که هم چشم نگاه تند باشد رشته کوشش که از هر عضو چشمی گل کند چون نخل و اشش لب خود میگذرد یا قوت از شیرینی هاش که دل صد بوسه لذت میکند حال سپیناش که باشد از دود عالم در گذشتن ابله گاش که چون خورشید میگردد بنامی خوشین هاش</p>	<p>دل روم خورده من صید سیاه است اگر اشش درین گلشن کسے را میرسد لاف نظر بازی من و طفلی شکر خندی که از جوش تلاوت هاش حدیث با قنقرا قاصد زلبها سے که میگوید شود حاصل طوان که بعد دل هوزوی هاش دلے هر صبح از ساقی شراب آرزو دارد</p>	
<p>6</p>	<p>بلوے خاکساری با غنیمت خانه دارم که بام آسمان بخانه باشد بر لب بامش</p>	<p>160</p>
<p>رنگ گل باشد غبار دامن نظاره اش</p>	<p>انکه میر عارضت خوابد دل صد پاره اش</p>	

<p>ترک تازی و پشت بردن جنبش گواره اش آب میگرد و شکر پیش لب فواره اش هست دلخ سینه سوز آسمان بیاره اش گز نه آگه ز طور غمزه خو نخواره اش رنگ گلها و چین کرد دست در سیاره اش</p>	<p>ریبازن جل جانان می رود ساق تو میسوزد جگر پرسل حواله که نتوانی شنید بستان طفل رنگینی که خورشید می دم</p>
--	--

<p>معنی طوفان گل خاطر نشینش می شود هر که می بند غنیمت در عرق رخساره اش</p>	<p>۱۷۱</p>
---	------------

<p>برون از خویش تن رفتم مگر خالی شود بایش چو خیزد از شام دل مسک شود بایش نظر ز دید و ارد شوخه برق تماشا بایش و گز نه ره از زندان بود چشم زینا بایش رسم بر تربت عاشق اگر نفس کن پایش دراز افتاده از بس خار صحرای فنا بایش که خون آلوده مژگانیست به خار صحرایش</p>	<p>بیک خلوت نمی گنجد با شوق حسن کتیا بایش گره از کار ارباب غرض مشکل که بکشاید نگار رم سترستی آتشین خوی که من دارم نگاه عجز میگرد که سگ گردن یوسف لب گورش بهم نایزد جوش خنده شادی بیا گرفته چون شاخ غزال از صحرای آید می دارم نیاز جلوه بی رحم میاوی</p>
--	---

<p>غنیمت بود نامم بر زبان عاشقان روزی اگریم خویش تن را ندول و جان نذرینا لش</p>	<p>۱۷۲</p>
--	------------

<p>بوسه شراب ست گودر اش خانه چشم ست خرابکام اش</p>	<p>آنکه منم سرخوش از گکاش باد و پیراع نگاه روشن</p>
---	--

<p>چاک گریه تا ز بر حمت کن بشکنم از گوشه کلا. سینه گدازست هر کلاهش</p>	<p>کشته گل دامن قیامت آنکه تو باشی شفیع مالش سهر شکنی نام انتقام ست حبابیل اهل دلمودارد</p>
--	---

<p>۷</p>	<p>آنکه عقیقت شرمم اورا خوانده جهاسی جنون بنامش</p>	<p>۱۷۵</p>
----------	---	------------

<p>چو ابرو تو سیه شد زبان سرمه فروش شدت گردگسا در دوکان سرمه فروش اگر بگرد و دو کاروان سرمه فروش زدست چشم تو و دو فنجان سرمه فروش سیاه چون نشود خانان سرمه فروش بریده خنجر مزگان زبان سرمه فروش</p>	<p>حدیث چشم تو آمد میان سرمه فروش ز بسکه چشم تو انگند سرمه را ز نظر نظر بجا که ره او غبار خاطر کیست کشید سرمه بچشم ستارها بے فلک ندید گوشه چپته ازان بلال ابرو بدور چشم تو نشیند نام سرمه کسه</p>
---	---

<p>۶</p>	<p>رسیده است عقیقت بهم فک درش دستگ سرمه شکسته بشان سرمه فروش</p>	<p>۱۷۶</p>
----------	--	------------

<p>صدید کشته بسود آتو آرام فروش میدد یاد کفش از کف بادام فروش دیده تر نیست چو نرگس که بشد جام فروش قاصد چون شود از لعل تو پیغام فروش</p>	<p>تا سر زلف سیاه تو شده دام فروش بسکه دارند بتان چشم بدست ساقی چشم بدست تو هر جا در میان کثود مفت آن عاشق بیدل که بجان میخودش</p>
--	--

<p>بودی چو پیش از ایام</p>	<p>لب سیگون تو تا گشته بنا کام فروش چون نگین هر که بود از دیگر ایام فروش</p>
<p>این غزل طریحی صید سیت عقیقت بهشت چو ضرورت شدن این همه ابرام فروش</p>	
<p>ردوی مرا غیر از دل لان خویش ند دل از جا خویش و گریه نامک نشد نام او بر دم شنیدن گشت ممنون زبان بر گرفت امروز پینه از مینا سینه از کف بیداد هر خار سگی زبان میدرد یک نظر هم فرصت نظاره رویش نداد</p>	<p>هست مانند جس کو شتم پر از انحال خویش چشمه بر بزم خورده باشد آب در طغیان خویش یاد او کردم شدم شرم منده از جان خویش چشم آن دار و کعبه در خسته ایمان خویش آنکه دست صد چین گل دید در پهلوان خویش دشتم چشم در گزار دیده گریان خویش</p>
<p>۱۶۸</p>	<p>چون عقیقت تشنه دیداران خضرم که خواند شستن دست از دو عالم چشمه حیوان خویش</p>
<p>آنکه گشته حسرت و بان نگارشش هست ز مینه که جاس جلوه خویش شده عشقش ندارد تا نگذارم هر که نفس را شمرده میز نذارم روز</p>	<p>نغفچه شود گل اگر بد مدد بمنارشش دام لوح شکار پر سیت سوج غبارش آب بلذت بخور و خاک زیارشش نیست غم باز پرس بدوز شمارشش</p>
<p>۱۶۹</p>	<p>دید ما گریان شد دست حلقه گوشش حال عقیقت که گره گوش گذارشش</p>

<p>باشه پ مبند ز پشت خود هم چنین دلیر چون غنچه پاک کرده گریه ترسم که بشکند سر همچون که تا کرده ام نظر ز تعافل سوی خود دروازه بهشت به بند بروی خویش</p>	<p>کیا را اگر در آمنت چنین بر دے خویش از بسکه صرف گوهر پاک تو شد صفا یستے اگر خبر ز ستمهای خویش تن دل تا شد دست جلوه که یاد گریه از بسکه اجتناب گردان گرفته سفیج سر تا بپایین رگ سودای یار بود چشمی کسی که دیده بروی تو یک نظر</p>
--	--

۴	تا حرف حسن کیست عقیقت حدیث من دیوانه کرده است مرا گفتگوے خویش	۱۷۸
---	--	-----

<p>برآمدگان آهن کا فتم چون کوه نمکینش بود همچو چشم شرکان ترم نکشت گلچینش سوی آغوشه عاشق ز اشک خانه ز نیش رگ بیمار باشد شتهای شمع بالینش بود چون جوهر آئینه پنهان زمین چمنش که بوسه خون ناحق آید از مضمون هاش</p>	<p>بجز سنگین دیه پیدانش اندک نظر ز نیش دران گلش که گردد جلوه اش خوزیز طاقتها عالمیاز گداز خویش چشم گریه آسودے تب کرم محبت هر که ادر استخوان کردنا نظار هر که را با جبهه واکرده بیمنے دیوان عدالت حق گهسان شمع دزدی را</p>
--	---

۷	عقیقت این غزل بر تربت سالک اگر خوانم بجوش آید بزرگ خون عاشق خاک خویش	۱۷۹
---	---	-----

<p>در جهان چشم پری باشد چراغ خانه اش</p>	<p>واده اند آتس که در بزم خون بیانه اش</p>
--	--

بعضی مارست پنداری سردیوانه اش	مادر بریدند
در میخیزد و بجای گردان ویرانه اش	دای کدو است
جای آن دارد اگر گرد و هاپر روانه اش	روز شهید عشق را
قصه طوفان غمها بر زبان شانه اش	جان عاشق و دوزان زلف سیاه
در زمین باشد سپند روی آتش دانه اش	دوست گشت بیقرار عشق را

۷	تامنی از خود گزشتم منزل او دور بود	۱۸۰
	چون ز خود رفتم غنیمت یافتم کاشانه اش	

بریدن از سر کونین زخم شمشیرش	تمتن آنکه گزشتن ز خود بود تیرش
هنوز چشم بر راه است شوق پنجه اش	ز حلقه سازی دود کباب سینه خویش
بسته که کاغذ خود را درید تصویرش	چماکند بگریبان عاشق از شونه
که حلقه ایست قد خم ز دام تندیزش	فریب پیر سے زاهد مخور درین صحرا
برنگ آه ز دل میبجد برون تیرش	قرار خجسته فرستادگان از نش نیست
که بانگ ریوش خون نیست بکیرش	ز بله نیانے صیاد خویش دل خونم

۷	شود چگونه غنیمت را باز بند کسے	۱۸۱
	که ناله تیر مناید برون ز زنجیرش	

مرا چون موج شده آبل از انفال آغوش	از نیکه ماند تھی در شب وصال آغوش
بیاد خویش کشادیم چون بلال آغوش	ز بسکه جلوه که هر روزه او شده ام
برنگ حلقه نامم پیر از بلال آغوش	جدا تو عده فراموشکار من باشد

کنار حسرت من منتظر نگاه کشد کنم بشمع جمالت خیال مالون سے دبکہ موج لطافت زند سراپایت	کہ ہند ز جلوہ ات شاد خیال تو
---	------------------------------------

۱۸۲	ز جلوہ منتظر انت بود عنینت را چو نقش لعل سمند تو خاک ال آغوش
-----	---

بزنے کہ بہست تو بود و در آغوش از نگہت زلف تو صبا گفت بطاوس آن غنچہ کہ نامش و ہن تنگ جانست زندے کہ بیخاندہ ما کرد گذارے ما شق سحر وصل ندانم گذارنگ ست این آب و ہوا میدہد از کوی کسی یاد این باد کیہ ہوشش رہا صید کہ گیت	باشند نگہ چشم پرے دو چہرہ آغ در بادیرہ ناسور چکان شد گل آغوش در ویدہ عارن سرخارست ز باغش چون غنچہ شکست دل خود دادہ آغوش تا عشق پریشان نکند مغز ما غشش در گریہ فریاد تو ان کرد سر آغوش شش شیر سیہ تاب شدہ ہر سر آغوش
--	---

۱۸۳	امروز عنینت سہر کونین نہ دارو باروی تو از ہر دو جہانت فرغش
-----	---

دلے دارم خراب ز گسین بخانہ سلامت ز بیدار سپند شمع چشمے بیکوی ترسد چنان ل بیتوان برود عشق از ناوک انداز حدیث عاشقے ازان شکم پرورچی چہ	کہ میر وید کرد و پیر بادہ از خاک شہید نش خطایں ست بر رخسار آتش دو چہرہ اش کہ دارد گوشہ جسمے با بادام پیکان نش کہ شیرین تر بود از لعل معشوقان لب نش
---	---

غبار سرمه که گردد حریت شمع گفتم جهانی شد شهید دست تیغ آنقدر شوخی زدیوان قیامت انتخاب مصرعی کردم	که عمری کرده ام شاگردی چشم خندان که نتوان بست هرگز نمت نوست بدان نظر افتاد چون بر جلوه سرو خزان
---	---

۱۸۲	برو سهول در مینه غنیمت بازمی بینم نظر باد و خستتم از بسکه بر جاگ گریانش
-----	--

حسن محتاج ثناگر نیست در آئین خویش تا در هر ترتیب واسه از برای صید خلق باشد از شرم و بان تنگ آن حسرت نواز با صفای باد و انگور سه ما که رسد سرخ نادانسته لاف خاکساری میزند سوی ما با مال قمری میکند پرواز شوق تا بجیب دل فرد بروم بزرگ غنچه ستر بگذرد در خاطرش گریه دامل مستکان	گل بصد گلین بانی میکند تسخیر خویش ز اهدار خنایست افکنده درین خویش غنچه گل مشت آنست در کف گلچین خویش بغشرد صدره فلک خورشید پرین خویش ریدمش هاسینه پنهان ببار کین خویش چون شود سرو کن سحر جان تکین خویش خون رشود مانند یا قوتش دل گلین خویش شدن بر خون مرا از مینه رنگین خویش
--	--

۱۸۵	بر مر ازش بعد مردن گل کند شاخ نبات که بود نام غنیمت بر لب شیرین خویش
-----	---

من و مری که شد فارتکد اسباب آسایش ز حسن حیرت افزای تو تصور خودم گوئی سردارم چه بمنون برقرار سجده گوئی	چو چشمم برد از من گوهر نایاب آسایش بود در عنبر اری مجسم خواب آسایش که هرگز رویارو د جانیب کمر آب آسایش
---	--

<p>چو تیغ آزر که شد موجود و یکدم آب سایش ز حال بقیران غافل از بار آب سایش</p>	<p>سخن خلق سے بند و کمر از سخت جانینها نیسوزد دل تصویر و بیابا بر بیابا کے</p>
<p>۸</p>	<p>۱۸۶</p> <p>عقیمت بسکه یا اندوه روز و شب بر برم چرا غم رنگها سے بانفت در مہتاب آسایش</p>
<p>بود بانگ شکست ساغر تجالہ فریادش کہ باشد و دو آہم سایہ ز سر و آزادش شہر سنگ باشد کہ کب تبال فریادش کہ باشد جوہر شمشیر مابال پر یزادش سر سے دارو گر آن ہم یاران تیغ میدادش برنگ موج شد آب ز خجالت دلم میادش کہ چون کافور نہائے دہر روز پر یادش</p>	<p>نابند از تزلزل ناله عاشق زبیدادش درین گاشن نگار سر کشته دار و لفر یادم زند تا چشم بر برم وصل شیرین خوب میگردد دلے دیوانہ شوق شہادت بر و از خویشم زدستش میجد بیرون برنگ برق تبال غزالم بسکه در آغوش گیر لے نے گنج کنج حسرت ز بچش لال منسودہ بردارم</p>
<p>۸۱</p>	<p>۱۸۷ عقیمت در دستان کشین خسارہ دارم</p>
<p>بر سر کوش گنارم از غلط دستار خویش در کفم آئینہ داغ حسرت دیدار خویش تیر میخند و بخود پیوستہ از سوافار خویش سوغت این پروانہ نار گرمی باز خویش بلبلم چون غنچه آتش دشت ز نقاب خویش خندہ بے اختیار گیک بر نقاب خویش</p>	<p>بسکه کز نغمہ خاک آستان یار خویش آنقدر از خود جدا ماندم جو برانش کہ بود دیتا انداز ہائے غمخوات در کار دل بر سر کو سے کہ سامان چہ افغان کردہ زند بسکه گرم گفتگوئے لالہ روی بودہ است اعتبار طرز لے پروا خرا میہا و اوست</p>

<p>تا نواز میخا در رفتی مست استغبارون</p>	<p>دختر ز زهر است موجش سیله خسار خویش</p>
<p>۱۸۸</p>	<p>کافر آئینه که بر وضع غنیمت خنده داشت همچو برق آتش شد و افتاد بر زار خویش</p>
<p>همان برین سیر کرد از تغافل چشم جاویدت ز بسین آستانش گرد شد و لهای ششتا قان درین گلشن لبش نو گلگه قالب هتی کردم بنگوم غبار خط ز زرخسارشش پدید آمد ز بس دل در سواد زلف او بندگستانی شد خراب جلوه خود دارم و ستانه نقاری سحر گرد خجالت با سه روی خویشین گردد</p>	<p>ز جابر فرست کرد سر مره از ره های پهلوش بسا چون آه در دو آلوده بر میگردد از سوش که در هر گام از آن خویش صبا بیرون جبهوش نگه کار نفس کرد دست بر آئینه رویش بنی نهد ز بان ترکی چشمه شنگوش که در چشم بود موج می پر زد و بازویش نقاب آنجا که بر دار و صبا از روی نیکوش</p>
<p>۱۸۹</p>	<p>غنیمت تشنه دیدار عمر سے برورش رقم بطوفان خلوج گذارم گر سے خویش</p>
<p>الفت نازک و لایز جنگ باشد در نبل هر کف را بر کف دستم جدا از دوست تا نرفته بر کنار از جاوه طول ابل تلا هر این ساده و لها پرده روی رسیت ز هر روز زیر نگین دار مدار باب دول سیر دلما کن که در میخا با چون جباب</p>	<p>اختلاط شیشه بار سنگ باشد در نبل نال از فریاد باز جنگ باشد در نبل هر قدم راه تر از فرسنگ باشد در نبل بینه طافوس را نیز نگ باشد در نبل خوبے این ناها را سنگ باشد در نبل شیشه بار با باوه نیز نگ باشد در نبل</p>

۶	<p>سویوم را غنیمت در غم آن بیوفا همچو تار ساز آهنگ باشد در لعل</p>	۹۰
---	---	----

<p>که یاقوت نگین راتخ بگردد لب از نامم که هر دم گریه آید بحال چشم با دامم و چون قاصد از لعل میگویند تو بی نامم و بان تیز نجاوده باشد در نظر جامم بیابان گردش چون چشم آه و حلقه دارم شود پروانه صبح قیامت که نشسته شامم</p>	<p>بهران تو دوران کرد چندان ساز بر دزم که امین و عدو فرما انتظار آشوب گلشن شد چو گل گوشه مرا جام شراب خند که کند بیابانی مست مصلی زنت از وحشت دلها ز تیشه نگاه شوخ صیاد کمن دارم بیاد شمع رویت چون چراغ ناله فر دزم</p>
---	--

۶	<p>غنیمت در میدانها آهوی بگذرد و صحرا رود گر بر زبان خار او حرفی از آرامم</p>	۱۹۱
---	--	-----

<p>که در دل همچو هر توج و تاب ساکنی دارم که چون یاقوت من در آتش لب ساکنی دارم بزرگ غنچه در مینا شراب ساکنی دارم ز داغ عشق بر دل آفتاب ساکنی دارم که در راه ز خود رفتن شتاب ساکنی دارم شراب ساکنی واری کیاب ساکنی دارم</p>	<p>نه چون آئینه در چشم از تو آب ساکنی دارم بهم چو سفید صلیح و جنگ از عباد عشق ساکنی داغ منت ساقی ندارم چون دل گاست چه پروا دارم از میهره گردون که هر صبحی سوا که شقی دریا به شوقم لے صبار حے نگاپت در جهان پنهان دلم در بر وقت بحران</p>
--	---

۶	<p>غنیمت از زبان گوشه ای بر سر هر صرع بر لے نوا سائب جواب میا کنی دارم</p>	۱۹۲
---	---	-----

<p>گر بشنوی بگو مش دل با صد لے غم بوسید نیست همچو لب جام در بهار اشب طو تبتی ست ہوارا کہ زہد شک میجو و خاک را بفک سیر افتخار از یاد چشم ست تو لبریز باہ ام بر عکس زو نگاہ فلاطون بہر ما</p>	<p>سر بر نگیرے از در دولت سر لے غم دست صبوے مگر دن مینا قہ پای غم شد توشین خاطر زاہد چو لای غم روزے کہ مینم و ارادت بی پای غم مستانہ میزدوم کہ نشیم بجای غم بیگانہ میشود ز خرد آشنای غم</p>
--	--

<p>۱۹۳</p>	<p>سرناوردن سوچو عقیمت بسبب و بیمار چشم یار بدار الشفای غم</p>
------------	---

<p>دل بینا برودہ لطف دایم کیستم چون گل تصویر دارم گوشن دیوار ایک در رہ من فریش دیبا کردہ انداز خون یک سایہ من چون برے ہوش تماشائی بود ہر نفس صد کاروان یوسف خریدار سبت</p>	<p>دست و پا کم کردہ تکلیف جام کیستم نیستم آگہ کہ مشتاق کلام کیستم سے تو ان دانست مشتاق خرا کم کیستم اندکے واقف کنندم مرغ دایم کیستم بے سخن معلوم میگردد و غلام کیستم</p>
--	--

<p>۱۹۴</p>	<p>میسروم از خود با استقبال تا صد ہر نفس چون غنیمت آرزو مند بایم کیستم</p>
------------	---

<p>دل صد پاک زان شوخ شکر بود در دستم گرفتہ دامن شونے ز آمیزش گریزانے بخواب بخوردی وصل غیر حاصل من شد</p>	<p>دعا کردم بمرگان زخم خنجر بود در دستم خط از کفنا جدا چون تار مسطر بود در دستم بخود باز آدم دامن محشر بود در دستم</p>
--	--

<p>بیا چشم او ستان سیر باغ نسیکروم ز جامی می نماند امر و ز پرده لے فلک ل منید انم که بیرون رفت و نش از مفضل مستان</p>	<p>ز هر تا که رگ بیمار دیگر بود در دستم علاج مشوخ چشمیهای اختر بود در دستم که طوفانی ز آب چشمم ساغر بود در دستم</p>
<p>۱۹۵</p>	<p>غنیمت شد ز جام سے جهان در چشم من روشن تو گوے آفتاب ذره پرورد بود در دستم</p>
<p>ز ایجا دم چو تار چنگ شد مقصود آوازم ز لبس خونم بچوش آرزو هست لعل سگونی حدیث ناتوانی گفته شد بی حرف صوت شب منید انم تو سے یمن و لیکن اینقدر دم بخاطر عقده از فریاد بیفریاد رس دارم بزنگ شمع دارم بر زبان جرن از رخ و زلف</p>	<p>بهر جای منے ناخن بود موجود آوازم بود چون قفل مینا شرا بل لوده آوازم نگاه چشم بیمار تو گویا بود آوازم که هر جای سبذاری پابر آید زود آوازم ز دل همچون جرس هرگز گره نکشود آوازم منید انم که آتش سے شود یاد و آوازم</p>
<p>۱۹۶</p>	<p>غنیمت دل سپند مرع سامی که میگوید بغیر از سوختن از دل گره نکشود آوازم</p>
<p>شب که فال بوسه آن لعل جان بپندوم انتظام سے پستان هم بگو دیگر است خواستم در چشمم خرابی خیال و کتم</p>	<p>آب گردیدم ز حیرت غوطه در کوشتر زدم محاسب گردم را من رفتم و ساغر زدم آب طغیان داشت از پنجا نیمه ملا زردم</p>
<p>۱۹۷</p>	<p>سوزش من یادگار خواب تشناک است سید بدویش گل داغ که من بسر زدم</p>

شب آن کان ملاحظت و شبت جاوید نیام | ناله سرگردم نمک دروید اختر زدم

۲۰۰ | نارسا ز نشار طرزے تقریرے غرض نزل
با علی اشب غنیمت من بیک ما غرزدم | ۴

کد از آتش عشق تو ظالم کرده تا آیم
که امین آتشین خود در خیال من گذر و آید
شبے کان شیخ در برداشت فکر با ده پیمانی
ز غیرت گریه از بس چون نفسش دیده هر خرد
چو در یاد رنگارنگ خویش از شوق تو بیتابم
که هست از بقراری برق بتابی بگ خوابم
شکست رنگ رسو تو بها بودت دستا بم
لشتم آهے اگر بر یاد او فواره رایا بم
سخوا هم لاله زار گلشن ایران که سر بر زد
محل داد و دے صبح و طلع از خاک چنجا بم

۲۰۱ | غنیمت دل بر احوال علی هوزد که میگوید
درون بیضه چون پروانه فانوس بیتابم | ۷

آب شد بیکه بدل ز آتش زنهان سخنم
گشته یاد نگاش تا بدلم سرمه فروش
میخورم خون او آب بقا و دکام است
بانگ حسرت نوا است فرخنده بگوش
وحشت آباد خیال تو بود بیکه ولم
سیت جا به زان ترا لاله آتش نفسان
سے ترا و دو چو قلم از سرمه قرگان سخنم
حرف بے صوت بود چون خط خوبان سخنم
هست تا بر لب از ان غنچه خندان سخنم
بسکه ناخن زده در خاطر پاران سخنم
کرد کار رنگه اگر غم غنزالان سخنم
پنبه با سوخته در گوش عزیزان سخنم

۲۰۲ | بسکه انصاف زنهان گشت غنیمت از دهر
تا بلب میرسد آهی ست پریشان سخنم | ۶

<p>نمیدانم کرا امر روز منزل بود در چشم تو ای عشرت طراز برهما تا از میان رفتی نظر پوشیدیم حسن ال فرزندش تماشا کرد ز حال دیده بر آفرین نعل او چو پی پری تدر و جلوه اش سر کرد چون عوامی عتقا</p>	<p>که هر طلقه سرشک غارت دل بود در چشم و بان شیشه می حلق بسمل بود در چشم چو دیدیم پرده های دیده حائل بود در چشم که قعر بحر طوفان قطره ساحل بود در چشم سراپا محض طلا و س باطل بود در چشم</p>
---	--

<p>۲۰۲</p>	<p>غنیمت دوش دل سردی آن خونریز طاقتها شهید انتظار تیغ قاتل بود در چشم</p>
------------	--

<p>بسکه سوز دل بیاد عارض جانانام شب صفای طینت او بر خیالم جلوه داشت شمع بزم گلستان گشته معلوم نشد آن سیه تم که سیر چشم آهو میکند در شب بست نگاهت بودی آید هنوز یک سو و صفت زلفت تا بگلشن مشکل است</p>	<p>نیست غیر از رنگ گل دود چراغ خانام جوش سیل آب گوهر بود و ویرانام برگ گل میسوخت با بال و پر پروانه ام بر رخ هر کس که و اگر دود در میانام بو س خون خم زد یوار و در کاشانه ام اگر صفت آری ز زبان سازد فلک آن شانام</p>
--	--

<p>۲۰۳</p>	<p>نال از زنجیر ساز هر مصرعه من شد طینت تا غنیمت هم زمین قاسم دیوانام</p>
------------	--

<p>بسکه حسن ب نظرش کرده جا در سینام یاد طفل شوخ چشمی بسکه در دل خاک کرد مع ان چون غنچه قفل القان بها نمود</p>	<p>رو بروی من بود جالی چو عکس کینه ام شد نگاه دیده آهو نفس در سینام جزو دل صد پاره نبود گوهر گنجینه ام</p>
---	--

<p>بوی گل شد در دل روشن غبار کینه نام تا کند روشن چراغ در شب آدینه نام</p>	<p>تا زوم دست بدانان بهار صلح گل دل ز غم بے ساعزے تیره شد ساقی کجاست</p>	
<p>۶</p>	<p>شد دل من تا عقیقت جای آن وحشی نگاه بے برد دل شوخ چشمیها کے داغ سینه نام</p>	<p>۲۰۵</p>
<p>نقان شعله نپا ہے کہ دہشتم دارم نظر بچشم سیاہی کہ دہشتم دارم بکوے وصل تو رہے کہ دہشتم دارم خیال طرف کلا ہے کہ دہشتم دارم سپر عر بده خواہے کہ دہشتم دارم</p>	<p>بیاد قد تو آہے کہ دہشتم دارم زرنگ کو کب طالع ندارم آگاہی ہنوز زخیم جگر منظر تجلی است چرا ز قبرا اسیر رونگر دیدست زبان شکوہ من بستہ خواہتن عنبت</p>	
<p>۶</p>	<p>زیار تندرے خوے عقیقت ست بمن بتار بزرگ گیا ہے کہ دہشتم دارم</p>	<p>۱۰۶</p>
<p>کہ باشد ستے چشم تو ہم خواب فراموشم چو زخم سینه درد افزا بود اماندہ آغوشم ز صحرے رسد گر تالار زنجیر در گوشم بود شوق بیابان جنون غار تگروشم بنیدانم درین میناے پست کیست بروشم</p>	<p>چنان از نشا جام شر عشق مدہوشم تو لے مرہم فروش داغ دل تا ز برم فتنی بزنگ قصہ زلف بتان باشد دل ویزم بتنگ آمد و حکم از شہر طوفان خیزد انانی صراحی بر منی دار در سفر فرسودہ از پائیم</p>	
<p>۸</p>	<p>سکوت من عقیقت کو ہر منی کبف دارم بود بحر سخن را ساحل زلبہاے خاموشم</p>	<p>۲۰۵</p>

<p>جد از ساغر می گریه با مان شد بر انگشتم سرت گروم بیک ساغر تسلی چون کنم خود را ندانم نامه شوق که یارب بود در دستم جلگه کاوی سحر بر یاد رخساری که میکوم گر دیدم بسکه برت خوابش در از دهن و جلیش اگر زینگونه خواهم بخت زنگ از بهر خواهد شد ندانم دست بر شمشیر شکرگان که می بردم</p>	<p>علم چون گردن میناست با چشم ترا نگشتم که در روز تو چشم جام خون ترا نگشتم که مانند خدنگ امشب بر آوار و بر آرم که در درنگ بوی برگ گل ناخن بر انگشتم چوبی چندین دبان ناله پیدا شد در انگشتم بچشم حلقه را نگشتم سیلی بر انگشتم که شد چون جامه چاک از استخوان او بر انگشتم</p>
<p>۲۰۸</p>	<p>عظیمت دامن وصل که رفت از کف منیدانم که باشد در غمش نواره چشم ترا نگشتم</p>
<p>میردم سولیش ولیکن بیسپه کار خودم فکر زلفی داهما در خاطرم گسترده است نیست بر من باغبان بن چمن رانسته نشأ بزم محبت بیخود بها بوده است یاد وحشی در دلم رنگ اثر بارینخته است دست من نگرنت غیر از گوشه دامن خلیش</p>	<p>خاک کوسه یار میجویم طلبکار خودم صدیادیم گرچه در طاهر گره رفتار خودم از بهار داغ چون فانوس گلزار خودم تاسمی گردیده ام چون جام سرشار خودم شوخه انداز خودم که دست تیار خودم در دم افتادگیها گرد رفتار خودم</p>
<p>۲۰۹</p>	<p>چون عظیمت تاشدم فکر سارا آشنا دل نشین اهل معنی همجو اشعار خودم</p>
<p>از بسکه انتظار کشی عمده لبم</p>	<p>زنگ شکسته رخنه از دیده ترم</p>

<p>هوش پریده بال هما بود بر سرم مانده است چون کدو سرگردن ز یکرم ورد اشش او فتاد سپید کے بجرم مژگان خون نشان شده بال کبوترم کاند رخیاں حسیچ گره بود خترم گردیدہ قطرہ قطرہ جد امی بسا غرم</p>	<p>بہتر ز بچود کے نبود دولت دگر فرسودہ در رہ مینانہ پائے سعی صید مرا تغافل صیاد بسکہ سوخت در نامہ شکایت ہجران نوشتہ ام دانستہ ام ز بستگی کار خویشتن عیشم ز بسکہ ہتو شد آشفٹہ چون ایاز</p>
---	---

۹	تا عشق برگرفت غنیمت نظر زمن	۲۱۰
بید و سرو لیت ز بار صنوبرم		

<p>از کد از شرم شد کچشم گریان خانہ ام چون جبرس دار و رود دیوار نالان خانہ ام دارد از من و محبت چشم غزالان خانہ ام نیست خالی بی رخت از در و جبران خانہ ام شد لبالب بسکہ از حال پریشان خانہ ام میکند ہر سو آب ز شوق جولان خانہ ام بستہ دست از تختہ در پیش جہان خانہ ام ہست ہچون زر گست لبر نریکان خانہ ام</p>	<p>بسکہ خجلتہا کشید از روی جہان خانہ ام لیے محل فروزم کردہ تا عزم سفر بسکہ مانند مژگان بے تو خنجر سخن چون دل عشاق جو شس بقراری ہزند سایہ دیوار من ز لہف پریشان گشتہ است چون جابجا باطن بسکہ مشتاق بہت در مقام مفلح ہم پیشیہ ماخذت است بسکہ در عشقت شدم تیر ماست را نشان</p>
---	---

۵	تا تو ای کن غنیمت پاسا پنہام را	۲۱۱
غیر من دیگر ندارد ہر بیچ سامان خانہ ام		

<p>علم چون گردن میناست با چشم ترا نگشتم که درواز تو چشم جام خون گشتم که مانند خندانک امشب بر آوار و پر گشتم که در درنگ بوی برگ گل ناخن بر گشتم چوبی چندین دبان نال پیدا شد در گشتم بچشم حلقه ناگشتم سیلی بر گشتم که شد چون جامه چاک از استمان او بر گشتم</p>	<p>جد از ساغرے گر بسامان شد بر گشتم سرت گردم بیک ساغر تلسے چون کنم خود را ندانم مائے شوق که یارب بود در دستم جگر کاوی سحر بر یاد ز ساری که میکروم گردیم بسکایه دست خویش در از دهن و سلس اگر ز نیکنه خواهم بخت زنگ از بجز خواهد شد ندانم دست بر شمشیر مژگان که سے بردم</p>
--	---

<p>۲۰۸</p>	<p>عنایت دامن وصل که رفت از کف منیدانم که باشد در غمش نواره چشم ترا نگشتم</p>
------------	--

<p>میروم سولیش ولیکن دیپے کار خودم فکر زلفے و اهما در خاطر گسترده است نیست بر من باغبان بن چین را بنتنے نشأ بزم محبت بیخو دیها بوده است یاد وحشی در دم رنگ اثر بار نیخته است دست من نگرنت غیر از گوشه دامن خویش</p>	<p>خاک کو سے یار میجویم طلبکار خودم صیداویم گر چه در ظاہر گرفتار خودم از بہار داغ چون فانوس گلزار خودم تاسہی گردیدہ ام چون جام سرشار خودم شوخے انداز خود کرد دست تیار خودم در رہ افتاد گیہا گرد رفتار خودم</p>
--	---

<p>۲۰۹</p>	<p>چون عنایت تاشدم نگر سارا آشنا دل نشین اہل معنی ہیمچو اشعار خودم</p>
------------	---

<p>از بیکہ انتظار کشن عہد لبرم</p>	<p>زنگ شکستہ رختہ از دیدہ ترم</p>
------------------------------------	-----------------------------------

<p>هوش پریده بال هابو بر سرم مانده است چون کدوس و گردن ز پیکرم در دوش او فتاد سپند کے بجرم مژگان خون نشان شده بال کبوترم کاند خیال حسیچ گره بود خترم گردیده قطره قطره جدای بسا غم</p>	<p>بہتر ز بچو دے نبود دولت دگر فرسود بسکہ در ره میخانہ پایے سعی صدید مرا تغافل صیاد بسکہ سوخت در نامہ شکایت ہجران نوشتہ ام دانستہ ام ز بستگی کار خویش تن عیشم ز بسکہ بتوشدا شفته چون ایاز</p>
---	---

<p>۹</p>	<p>تا عشق برگزنتہ غنیمت نظر زمن بید و سرو لیت ز بار صنوبرم</p>	<p>۲۱۰</p>
----------	--	------------

<p>از گداز شرم شد کچشم گریان خانہ ام چون جبرس دارد و دیوار نالان خانہ ام دارد از من وحشت چشم غزالان خانہ ام نیست خالی بی رخت از در و بجران خانہ ام شد لبالب بسکہ از حال پریشان خانہ ام میکند بر سر و آب ز شوق جولان خانہ ام بستہ دست از تحنہ در پیش همان خانہ ام ہست همچون ز گت لبر نیز بیکان خانہ ام</p>	<p>بسکہ خجلتہا کشید از روی همان خانہ ام لیلی محل فروزم کردہ تا عزم سفر میکشہ مانند مژگان بے تو خنجر انجن چون دل عشاق جو شس بقیرای میزند سایہ دیوار من ز لبت پریشان گشتہ است چون جابجان باطن بسکہ مشتاق نہت در مقام نقلے ہم پیشیہ ماخذت ست بسکہ در عشقت شدم تیر ماست را نشان</p>
---	---

<p>۵</p>	<p>تا تو ای کن غنیمت پاسا پنہام را غیر من دیگر ندارد هیچ سامان خانہ ام</p>	<p>۲۱۱</p>
----------	--	------------

<p>میرود بر باد همچون دود آتش سایه ام چشم نناک مست پنداری کنار دایه ام در لباس خاکسایه آسمان بیایم بسکه شد آشفته در کاکلش سایه ام</p>	<p>سوفتن شد در پریشانی ز بس سایه ام بسکه در طفل ز دم چون اشک خود موج گذار در غبار من بود چون ابر غور شیدینان زیر پا افتد پریشان سایه ام مانند زلف</p>
--	--

<p>۶</p>	<p>گردباد امن صحرای عجزم کرده اند شد بلند از خاکسارها غنیمت پایم</p>	<p>۲۱۲</p>
----------	---	------------

<p>برنگ گل زد دست خود گریبان پاره میگردم خیال عارضی خوبان گل حساره میگردم خیال حبتن و افتخار نواره میگردم دل من بود که شوق تو اش آورده در دم سخم کز پارسامی عیب صد میخواره میگردم</p>	<p>چو خط روی تو در صحن چمن نظاره میگردم کف پای نگارین ترا تا بوسه میدادم عروج اهل دنیا با تنزل بسکه میدیدم کف خاکستره گرمی که شب بر باد میدادم سر از مستی که روی باده شد ام و زبرد شدم</p>
---	--

<p>۷</p>	<p>غنیمت چشم نسبت او نشد و در طیب من فغانی وار ورنه در و خود را چاره میگردم</p>	<p>۲۱۳</p>
----------	--	------------

<p>میشود چشم غزال آئینه از خاکستر کاسه سرمانده باقی چون جابلند پیکرم کاشتن دار و بقدر باده چون مساعزم شد حیرت جوهر آئینه برال و پریم سنگ طفلان مست اکلیل مرصع بر سرم</p>	<p>یا دو حش جلود زد بسکه آتش در برم بسکه در راه تمنای تو هم فرسود شوق شوق چندانی که کم شد رنگ بستی خست ل یارب این طاقت بنارت برده ای کجا شهر یار و صحت آباد جنونم کرده اند</p>
--	--

از کف خاک مشکوه عشق میگردد بماند	شوق در بر خاک صفت بنده عیار لشکر م
۲۱۳	<p>بغض سیراب من هوش غنیمت برود است</p> <p>میکنند کار شراب امروز آب گوهر م</p>
<p>درین محفل نشد گوش آشنا غیبه نام</p> <p>ز خود بینی چنان در روی عشقت منغل گشتم</p> <p>پرست او نماز سینه من جز کف رنگی</p> <p>ندارم در بساط و بر از خود با کسی کشتی</p> <p>بغض بس حسن شو خوش برنی آید کف خاکم</p> <p>نشد آگ کسی از گرمی شوق که من دارم</p>	<p>بود شور کباب خویش فریاد اول تنگم</p> <p>که هست آئینه چشم خون نشان ز بریش رنگم</p> <p>هنوز آن عیروت میزد و است بر سنگم</p> <p>بفکر دیگران چون مهره شطرنج بر سنگم</p> <p>چو طوطی بر دوازده آئینه اش رنگم</p> <p>نهان در سخنی ایام همچون آتش سنگم</p>
۲۱۵	<p>اگر یارم غنیمت وعده بیداد با دارد</p> <p>که از شادی نه گنجد غم او در دل تنگم</p>
<p>دل کشته نگاه تو رغبت کجا بریم</p> <p>بر این دست کو تا به طلب</p> <p>هر چند رحم شد سلاست کج خن چو پان</p> <p>فریاد او بزرگ جرس ز دل خودت</p> <p>عشق و نه بان دعوی بیداد تمهت</p> <p>نزدیک تر دماست پایار و نش</p>	<p>تیغ از تو آرزو سے شهادت کجا بریم</p> <p>بهریز او دست سینه ارادت کجا بریم</p> <p>از گریه آبرو سے محبت کجا بریم</p> <p>کم گشت راه حزن شکایت کجا بریم</p> <p>دل وقف اوست شکوه عمارت کجا بریم</p> <p>شوق طوان کعبه الفت کجا بریم</p>
۱۱۳۱	<p>بایم دیاد دوست غنیمت کجا بریم</p>

<p>حدیث زلف او باناله اشبگیر میگفتم زحرن نامحیرم خودم بچوش آمد تنی چون کرد جای خود ز پهلویم گمان برد ز فیض بقیراری شد میرزوق آگابی خیال گفتگو سے آن حجاب آلوده میگردم</p>	<p>جواب مصرع پیچیده زنجیر میگفتم زبان عجز او میدیدم دشمنی میگفتم تنگ آغوشه خود دیده زخم میگریز میگفتم صدای دل طپیدن را دعای پیر میگفتم سخنان از زبان غنچه تصویر میگفتم</p>
<p>۲۱۷</p> <p>غنیمت قامت خرم دستیار ناو کلبست کمانم حلقه شد چند آنکه من زگر میگفتم</p>	<p>۶</p>
<p>ز بس چون سایا گرم سفر در سخن ختم بیابان از هجوم حلق سبیل نبرد ام آمد ناند قابل من سوی دعوی شهید اینجا بیاد حسن مجولش چنان در خود فرو ختم سفرها در دطن موجود باشد اهل منیش را</p>	<p>عبار خاطر خود گشته گرد و دامخ میختم همان در انتظار جلوه صید افکن میختم بود خودم چو شاخ ارغوان برگه فخر میختم که شد خون بسته جیب سخنان پیر میختم پریدن نمی آرد چو چشم از مسکن میختم</p>
<p>۲۱۸</p> <p>ندانم شناسد یا نشد لیک اینقدر دافتم که مانند غنیمت کرده عشقش دشمن میختم</p>	<p>۶</p>
<p>بهار جلوه گر شد بر جنون بیجا ما کردم لبه احوال من پرسید و در نیوی ادم م از درد دل آتشش بر جنت هنوز آن صید و خشنیست رام که عجب</p>	<p>خود آشفته نرم گشت و من آرام ما کردم نگاه گرمی جو شیدم در جا ما کردم بست افتاد گنج بیکران افما ما کردم یا با بنا چو موج سیل ز برد ما کردم</p>

<p>دران دادی که احرام طواف کوی و ستم</p>	<p>ذکر اسجود و خود شمارگان ما کردم</p>
<p>۲۱۹</p>	<p>غنیمت عشوه خوبان هنوز از من چه بخواهم دل و جانے که دارم نذر این خود کا ما کرتا</p>
<p>سرسوگی داری نظر بر دل فکاران کن درین صحر اگر داری سروارسته از زمان بکام دل رنگه را رخصت عاشق نوازی ده حرینت پس نتواند شدن دلها شستاقان دل سربزے گشت تنها اگر هوس بارو</p>	<p>دلت آرام میخواید علاج بقیران کن نیاید حلقه فتراک ای طاعت فکاران کن چو خواهی دانه لاسنگر و دستیر باران کن دروغی چند حرف و وعده امیدواران کن برنگ و انداش اول فدائے خاکساران کن</p>
<p>۲۲۰</p>	<p>بهار آفتاب حنت جلوه سیرت رخسار غمناک است دلی داری غنیمت نذر کشمیری نگاران کن</p>
<p>گذرانما و از بس بے رخت آرام من کرده ام وضع ملائم بسکه با خود اختیار دل کباب شد با دست صیاد که هست از تو بریزم بے آزار من نجات مکش زندگانی میکنم از بس بیاد چشم بار ره بطون کعبه دل بر دم از تو کی لباس</p>	<p>آب گردد درد بانس هر که گیر نام من پنبه گوش شغین میشود پیغام من از گنگا هوش موجی رفته بای دام من میشوی آزرده خاطر گردی ابرام من دور ساغر نام دارد گردش ایام من غیر عریانی نباشد جاسه احرام من</p>
<p>۲۲۱</p>	<p>آفتاب ساقی بر دم است کز فیض خورش همچو ماه نو بخورد بالا غنیمت جام من</p>

<p>دانش عشق جگر سوزی بود خمیر من صدیق بیا بان هر نفسی که در گردی برنجاست وحشت اندازی که در عریایه میگذشت چشم آن ارم که گرد این نینان باز سبز مست چشمه دوش بر عالم نگاه کنی دورت کو چو نه تا شود صدیقه ای مجنون شکار</p>	<p>سیکند نقاش آبی گزشت تصویر من رفتن بهوش است پنداری رم پنجبیر من حیرت دارم که چون بگذشت ارتقصیر من آب شد پیکان ز لب سینا بر تیر من نیست فرق از موج می تا رشته تدبیر من از نظر بادان چشم حلقه زنجیر من</p>
--	---

۲۲۲	<p>چون غنیمت نیستم راپنه آزار غم کو چو گرد ز جهاے خود بود شمشیر من</p>
-----	---

<p>تارید از خود بیا و شوخ چشمه بوش من بید مانعهاے او بند زبان گفتگو است تا بدبال که مشب غم رفتن کرده است گفتگو به قاصد از لعل نگزار که بود شب کرب روی او چشم خویش را دیدم خوب تا توانی اینچنین گرسیند جا در تنم</p>	<p>بمچو ابروی بتان آبوست در آغوش من شد گره در ابروش نه لب خاموش من میرود فوج سرشکه در رکاب بوش من زخمهای سینه چو گل سر کند از گوش من صدمه چون موج دریا بود در آغوش من جا در جنتاب خواهد شد گلان بر دوش من</p>
--	--

۲۲۳	<p>اگر انجانے غنیمت هرگز سگله کند برق جلائے بچشم سے کابل کوشش من</p>
-----	---

<p>از انتظار خویشتن عارضی در اید و در خط صفای دیگرست</p>	<p>خاک کویش دریم و شتم دوچار خویشتن گشت این آئینه روشن از غبار خویشتن</p>
---	--

<p>جام سے رارفتہ از دست اختیار خوشیستن آیدم بجای گل از جیب و کنار خوشیستن با چو انگر میثوم خاک دیار خوشیستن یاد آیت کردم و گشتم بهار خوشیستن</p>	<p>در ہوائے لعل میگون تو میگردم شب بفر عارضت چون غنچہ بر دم سرفرو تا کی سے بایدم سرور ہوا گشتن چودود نام وحشت بروم و میخانہا را بر زوم</p>
<p>۷</p>	<p>بسکہ یاد وحشت او برود است از خود را میکشم ہر دم غنچیمت انتظ از خوشیستن</p>
<p>جو سو گشتہ لوح مشق خاموشی دہان من بزرگ غنچہ بابوے گل امد از دہان من کزین ہیفت آسیا فرسودہ در تن ستخوان من نباشد جز دل صد چاکہ من اشیان من ز دلہا رحم بر خیز و یہ تعظیم نغان من بسان برق برین سجد از کف عنان من</p>	<p>آید بگفتن است ہرگز دوستان من ز بس حرفت گل پیرین و روز بانم شد چہ روزین بجایے اشک کرد از وی می بارم بزرگ غنچہ از زمین نسیم عشق لے پروا خلاصہ طور م پاس عزت دار دم گیتی در ان دیہ اگر گرم شوقی او یاد رکاب آم</p>
<p>۸</p>	<p>بزرگ خاہ بقاش در سر جنبش مژگان ز باہ بستہ سے باشد غنچیمت ترجمان من</p>
<p>۹</p> <p>دلے بر کندہ از نام ست یاد زمین نقش پایش کا فتم سر ز جیب کہ پے مور باشد اہنار از زمین سر بود در سے چو بر خیزد پہلو ہنشین من</p>	<p>بود از بسکہ گنا سے بجا لم خوشی من با لفت سجده پتہا نے او بسکہ میگردم عنید از ز گشت آرزو چون بر تو انج لرون جدای ہا سے یاران لہ در سے دلک باشد</p>

<p>بود هر چند آن گوهر درین دریا قرین من شرفهاے پریشان گشته آه آتشین من که موج آب شد ز بحر باے آهین من</p>	<p>برنگ پنجمه جان که دست طمع دارم ز بس کاشفتگی و خاطر شد جمع او عشقت اثر در بنشینان کرد چندان آتش شوقم</p>	
<p>۹</p>	<p>بپاد تیغ شکر گانه عظیمت چشم در راهم بود چون ناک و رسته گر بیا در آستین من</p>	<p>۲۲۶</p>
<p>بود چون پر کار چشم خوفشان پای من فاذ انکور باشد شیشه صبا می من ریخته شمع مست پای مورد اسوا من آهین ز بنجر خنجر گشت بر اعصابی من چون شود زخمه جگر چانه صبا می من چون جاب از شرم خواهد آب بکده میامی جامه بیچاله بود دست بر لبهاے من چشم گرانی بود در از دست میامی من</p>	<p>شب که در کوی نوبلی کرد رفتن جای من سله فشرودن بر نسی آید از میناے من در قدوم ناتوانان نوزد میض حاصلت تا اسیر او خدم قطع نظر کردم ز خویش کشته می را کند طوفانے موج گزار گر نیگیه ز دستم جام می مان مست ناز عیش بی ساتی درین مجلس منیدام که چیت بسکه از شوق سجد استانت آب شد</p>	
<p>۴</p>	<p>لیله محل منیدام عظیمت کے گشت چون جوس فریاد دار دلاله در صحرای من</p>	<p>۲۲۷</p>
<p>شب وصل قبل از روشن شدن چراغ من که چون طالع من بسمل می طبله در خاک باغ من برنگه و نو بر خویش می باله باغ من</p>	<p>مشده که جلوه ات از دید ایسوستن و باغ من که بے بے که می آید من کلامی آنم ساکی بر دست کرد رویش بر باد و رعد</p>	

بزرگ لاله میگردد آتشش گرد و آغ من
تهی از خویش گردیدن بود کنج فرخ من

دران داد که دل می سوخت با او گل رود
خشن سوزست از بس غیرت زلف خطا گزینش

۲۲۸ میان عاشق و معشوق فرست نیست چندان
۶ غنیمت ره بجانان میتوان بعد از سران

تهی از خویش گردیدن بود فتح حصار من
که همچون صبح افتادست آتش از غبار من
که جو شد خون سودا از زک سنگ مزار من
چو شبنم آب شد از شرم چشم انتظار من
که روز در گرد میا می یار آید بکار من
هنوز نان بيمروت نیست در فکر شکار من
چو زنگ تیغ باشد برق نهان در غبار من

ز خود رفتن بشهر عافیت و اگر دیار من
وجودم تا کمین گاه که این آفتاب آمد
هنوزم آنقدر دیوانه دارم که درش چشمه
نشد یک جلوه هم خورشید از وقت تا کجا
تخل پرورده شور قیامت ناله دارم
چشم دام از دور کجا بم آب میگردد
در فوق نگاه گرم او با خویش من بدم

۲۲۹ بشهر خوبرویان جستجوے خویش میگورم
۶ عبا رخاست از کوه غنیمت شد و چار من

سایه سخن از شیشه و پیمان میگورید سخن
چون زلف او دل دیوانه میگورید سخن
در صف مردان گلستان مردانه میگورید سخن
شمع از سوز دل پروانه میگورید سخن
چشم او با عاشقان مستانه میگورید سخن

هر کجا دوزان ز کسستانه میگورید سخن
مصرع با مصرع در بنجیر خود خواهد رساند
دفتر از ما غرور تو به بار اشکست
حسن تکرار حدیث عشق دارد بر زبان
نیست بی معنی اگر مستی تخلص میکند

<p>ہر سحر با صد زبان آتشین سے اختیار</p>	<p>آفتاب از عارض جانانہ میگوید سخن</p>
<p>۲۳۰</p>	<p>آنکہ گوید بادل صد چاک حوت زلفت او چون غنیمت از زبان شانہ میگوید سخن</p>
<p>سجے دارم سراپا چھو شاخ ارغوان رنگین لبشوق عارضش چشم اسید عاشقان روشن سرخ شوخ کہ برق بے امان تاتیب بردارد خندنگ نالہ تا جست از دلم بر یاد نیز نگش ندانم حرف حسنا کہ اشب بر زبان دارم داین ز بہار حسن رنگ جلوہ میریزد</p>	<p>دنام او برنگ غنچہ کام و زبان رنگین بیاد جلوہ اش دست دلعے دہستان رنگین تواند کرد صد میدان بکام دشمنان رنگین نہ زور فلک گردید مانند مکان رنگین کہ شاد ہوئے من چو گوش گل جان رنگین کہ مژگان شد چشم عاشقان چون عطران رنگین</p>
<p>۲۳۱</p>	<p>غنیمت سیر گلزاری کہ در د نظر دارم کندہ چون گل با دام چشم باغبان رنگین</p>
<p>از آنکہ ناز گست قدر لب بے او عزم شکستگ و تمنائے جلوہ محراب ابروی تو بود ہر کہ قبلہ اش این عارت خود چو بیخانہ شد سوار از خویش رفتہ شدہ تا حاضر راہ من چہرہ من ادب عاشقان</p>	<p>کحل شیشہ شکستہ بود زیر بے او پیغام شیشہ ہاست بسنگ جفائے او شمشیر میکشد با جابت دلعے او میرفت سہر بر ہنہ کدور تقاے او جلے زرقہ ام کہ بنود دست جلے او عذرے زبان دراز بے بند قباے او</p>
<p>۲۳۲ زلف تو تا بہر غنیمت قادر است</p>	<p>سر در جہان گذشتہ فکر ساسے او</p>

<p>ہر کہ افز و از بہار عارضت سود لطاو گشت در گشتن بتکینے کہ در گوشش تمیز از ہجوم طویان سبزست نخل تماش یکجہان شور قیامت کرد استقبال من چشمہ خورشید سازد دیدہ و خفاش را وز تماشش خورشید سے سوز لہر صبا پیش</p>	<p>از نگ گل افتد بجایے سایہ از اعنای او خندہ گل شو ختر بود از مد لے چایے او تا کہ شد بار ب شہید حیرت بہاے او رفتہ از خود چون بیا د سرو غوشن لاساہ جلوہ نظارہ شور ماہ نہر افزاے او یست غیر از وحشے دل آہو صحر اساد</p>	
<p>۲۳۳</p>	<p>شب غنیمت را کہ بر آستانے بود است مذم آیات سجود از صفحہ سیماے او</p>	<p>۶</p>
<p>ب من گرفت از چشم مرد خواب زد در سہ خانہ ہذا ہم دوشش کتونی کہ بود دوش سیال شک جو شہر ہفت درخت چشم مستی او بسجی دور آ یوسف نہ کہ بر یعقوب رنج</p>	<p>مشرق آرا شد دل ہر درہ بیتاب زد شد روان چون پردہای دیدہ من آں جا زد مشت خاکم تو تیا سے دیدہ گرد ابان زد جلوہ گریمت نہ در آغوش ہر بحر ابان زد چاہ وارد گریہ باحد دیدہ دولاب از زد</p>	
<p>۲۳۴</p>	<p>شوق نایز میکند تکلیف سہ با بلم غد غنیمت دیدہ ما عرصہ سر خایا زد</p>	<p>۷</p>
<p>لے ملاح خانہ زاد شورش پیغام تو مطلب آغوش حاصل چون شود در جلوہ ات سیر صحر لے قیامت انتظار و عدہ ات</p>	<p>بوسہ خوبان ناک پروردہ دشنام تو وحشے دارے کہ نتوانم گرفتہ نام تو شور محشر کرد راہ جلوہ خود کام تو</p>	

<p>ہر سحر با صد زبان آتشیں سے اختیار</p>	<p>آفتاب از عارض جانانہ میگوید سخن</p>
<p>۲۳۰</p>	<p>آنکہ گوید با دل صد چاک حرف زلفت او چون غنیمت از زبان شانہ میگوید سخن</p>
<p>سبے وارم سراپا چو شاخ ارغوان رنگین لبشوق عارضش چشم اسید عاشقان روشن من شوخے کہ برق بے امان تا تیغ بردارد خندنگ نالہ تا جست از دلم بر یاد ویرنگش ندام حرف خسار کہ امشب بر زبان وارم کہ امین نو بہار حسن رنگ جلوہ میریزد</p>	<p>د نام او برنگ غنچہ تا کام و زبان نگین بیاد جلوہ اش دست دلعے دوستان رنگین تواند کرد صد میدان یکام دشمنان رنگین کہ نو بر فلک گردید مانند مکان رنگین کہ نہ آنکہ گویے من چو گوش گل جان رنگین کہ مرگان سہ جہت عاشقان چون غفران رنگین</p>
<p>۲۳۱</p>	<p>غنیمت سیر گلزاری کہ درید نظر دارم کنند همچون گل با دام چشم باغبان رنگین</p>
<p>از بسکہ ناز گست قد در با بے او عزم شکستگے و تمنائے جلوہ محراب ابروی تو بود ہر کہ قبلہ اش این فارت خود چو بیخانہ شد سوار از خویش رفتے شدہ تا حاضر راہ من سیگفت چاک پیرہن او بعد اشقان</p>	<p>گل شیشہ شکستہ بود زیر با بے او پیغام شیشہ ہاست بسنگ جفلے او شمشیر میکشد با جابت دلعے او سیرفت سہر بر ہنہ کہ در تقاے او جلے نرنتہ ام کہ بنود دست جلے او حذرے زبان درازے بند تقاے او</p>
<p>۲۳۲</p>	<p>سرد جہان گذشتہ فکر ساسے او</p>

<p>ہر کہ افزود از بہار عارضت سود لے او گشت در گلشن بتکینے کہ در گوشیں تمیز از ہجوم طوطیان سبزست نخل تاشس یکجہان شور قیامت کرد استقبال من چشمہ خورشید سازد دیدہ خفاش را در تلاشیں خویش سے سوزد نصیب عشق</p>	<p>از نگ گل افتد بجایے سایہ از اعصاب او خندہ گل شو ختر بود از صد لے پایے او تا کہ شد بار ب شہید حیرت لبہا سے او رفتہ از خود چون بیاد سرو خوشن لاسے او جلوہ نظارہ شور ماہ ہر افزا سے او یست غیر از دشتے دل آہو صحر سے او</p>
--	---

<p>۲۳۳</p>	<p>شب غنیمت را کہ سر بر استائے بود است خواندم آیات سجود و اصفیہ سے او</p>	<p>۶</p>
------------	---	----------

<p>آفتاب من کہ رفت از چشم مردم خواب زد در کفر جانان نہ از دم دوش کتونی کہ بود دوش سیل اشک جوشی دشت در چشم کہ بود چشم مستی او بسجد کرد و شد چون بردش دوری یوسف نہ تنها بود بر یعقوب رنج</p>	<p>مشرق آرا شد دل ہر ذرہ بقیاب زد شد روان چون پردہ ہای دیدہ من آب زد مشت خاکم تو تیا سے دیدہ گد آب زد جلوہ گریبان نہ در آغوش ہر بحر آب زد چاہ وارد گریہ با صد دیدہ دولاب زد</p>
--	---

<p>۲۳۴</p>	<p>شوق فایز میکند تکلیف سیر کا بلم غد غنیمت دیدہ ما عرضہ سے خواب زد</p>	<p>۷</p>
------------	---	----------

<p>لے ملاح خانہ زاد شورش پیغام تو مطلب آغوش حاصل چون شود در جلوہ ات سیر صحر لے قیامت انتظار وعدہ ات</p>	<p>بوسہ خوابان ناک پروردہ دشنام تو دشتے دار سے کہ نتوانم گرفتن نام تو شور محشر کرد راہ جلوہ خود کام تو</p>
---	--

<p>داہ انداز لبکہ از شوخی تراست دراز تا حریف بزم شوخیا سکانداز تو کسیت پیش من زحمت کم از شمشیر خنجران نبود</p>	<p>گو شمال عشق بازان میکند پیغام تو دست برہم سودہ باشد موعی در جام تو سرفد اگر دم بجایے گز نشر انعام تو</p>
<p>۲۳۵</p>	<p>نیستم واقف غنیمت گرم صید کیستے دانہ همچون دل پیشش نامیکند در دام تو</p>
<p>سزنا و در فرو بکسے پئے بند او دار و خیال غارت ہوشن دم لبش وزویدہ ام ز سرعت آتشوخ زرم سوا ز آمد اگر ہوئے تو اش در سدا و نند نیو دنیا پذیر دل در دمن عشق سج کباب ناختر شد سرور در چین دفع گو ند خویش نئے آید از سپند آب بقا شود عسرق الفحال خویش</p>	<p>صید مرا بودرگ گردن کمن داو کار شراب میکند امر و زقت داو رنگ پریدہ ایست خاے سندا او نالان شود چو ابر بر دوشش پرندا او باشد گره بچہ آتش سندا او چون قد کشید شعلہ اشکل بلند او سوز و برے غیبر دل در دمن داو ہر جبار و دشمن ز لب نوشندا او</p>
<p>۲۳۴</p>	<p>حرف دہان خود ز غنیمت چو بشنود واقف شود ز خاطر وقت پسندا</p>
<p>تا از ان بہت سنگین دل خبر دار شو می پرستان سویم گل میکند تخلیف باغ کے شود یارب سرش چون تو بیا باشکند</p>	<p>دست حیرت روز و شب روزی سردا کسو تا کہ گیرد جام بر کف تا کہ بردارے سبو از کف ز اہ چہ خوشنادر جگر دارے سبو</p>

<p>میکشان مینامزاج و دختر ز شیخ طبع ما بزور میفروشان لاف عزت مینیم نیستش در خاطر بدستی از ندان غبار</p>	<p>ما زک انما دست صحبت پر خند و اردو سبو ولے ایسے کہ از مادست بردارد سبو در میان میکشان ظرف دگر دارد سبو</p>
<p>۲۳۷</p>	<p>خانه بردوشان ز حال ہم خبر دارند از ان با غنیمت کام بخشه بیشتر دارد سبو</p>
<p>بگفت بخته ہوش از نگاه او آن یوسفی کہ دیدہ دل نور از گرفت گر نیست حسن و عشق بہم کہ بہت چہ است دل می برد چو چشم پری ز خرم سینہ ام ستم از ان نگاه کہ آید بر دوش عید زلفت کیست کہ از سوزش جگر</p>	<p>جز سایہ پرے نبود خواہ گاہ او از خویشتن تہی شدن ماست جاہ او یا ہم کہ شکستہ طرف کلاہ او تا گشتہ ام نشانہ تیر گاہ او بوے شراب از دہن داو خواہ او در چشم دام سُرمد کہ شد دود آہ او</p>
<p>۲۳۸</p>	<p>شد مست جلوہ یار غنیمت کنارہ کن این شیشہ پر شکستہ دل را از راه او</p>
<p>لے قیامت انتظار و عدہ فدای تو اے دل مجنون غبار دامن صحرای تو استخوان بیگناہان بسکہ بر ہم نختند دختر ز تیغ بر خود میزند از داغ خویش دیہہ قالب تہی کردند مانند جاب</p>	<p>صبح محشر پنیہ داغ دل شیدای تو زلزلت لیلے سایہ آشفتہ سوادے تو صبح محشر کرد در بر کوے استنای تو بسکہ شد دیوانہ چشم جنون فرمای تو جلوہ غمناک نتوان دید ظالما جی تو</p>

<p>ہر قدم آبلے بود در دامن صحرائی تو بادہ در مینا ہنما از بسکہ شد رسوائی تو از شکست رنگ من شد شہیر غوغای تو</p>	<p>ہر طرف حمید نگاہ موج حیرت میزند خاک در دوزخ و دست موج بر سر میکند نیست آبنگ حنای ساز عشق مومن را</p>
<p>۶</p>	<p>۲۳۹</p> <p>چون غنیمت زخم پیدا دلتو عمرے خورده ای شکر نعمتہاے تو چندا نکر نعمتہاے تو</p>
<p>سہر بکند زادہ است ہچو کدو اسیر تو نام ہر گز شتہ است تا بزبان تیر تو کردہ مگر ذلا سے سے دست قضا خیر تو ہچو حجاب جملہ تن کا سہ بود خیر تو صید ہوس مگر شود آہو ہیر گہر تو ہوشش حین بباد داد جلوہ دلپذیر تو</p>	<p>نیست رہاے آرزو عاشق ناگیر تو خندہ بے بیخ تو بہار میزند استخوان من کیست کہ کامیاب وصل گشت و گشت خیر تو بسکہ ہو لے بحر فیض میکندش ز خود تہی موج شراب در رہش دام فریب خندہ است کردہ زابر تو بہار خاک بفرق خوشین</p>
<p>۶</p>	<p>۲۴۰</p> <p>کیست غنیمت آہ کہ دوش مست در آمد از دست موج شراب میزند نقش کہن حصیر تو</p>
<p>چون کلابے بر سر شونخ فرنگے زادہ مایے شد روان چون تاک از ہر جاوہ چون کدو در پائے خم دار و سیر افتادہ از نگاہش خاک باز نگاہ درد بادہ ہر کجاے یا بم از قید سخن آزادہ</p>	<p>ساغرے دیدم نگون بر شیشہ ہر جاوہ مست شوق او بر دیدم بسکہ راہ آرزو لے خوشحال قلع نوشتم کہ فصل ہمار چون نگر دم بخود از کیفیت چشمے کہ شد سوسن رنگین زبان باغ نوبی خوشش</p>

۶	شد غنیمت باعث آشوب دلها سے سلیم فقتنہ زایہا کے ناز آن قیامت زادہ	۲۴۱
سوختن را از سر نو گرم شد ہنگامہ نامہ اعمال خود را خواند ساقی نامہ شیخ ماوارد سے یگانہ یگانہ بود انگشت بریدہ در کفہم یا خامہ آرزو مند گل کاغذ بنا شد شامہ		شعلہ ربالا سے تن پوشیدہ نگین جاہ کشتگان چشم مست او سردیوان حشر تاز یا رنگاہ این دل مردہ را چندی شود مینو ششم حال زار خویش معلوم نشد مایل ارباب ظاہر نیستند اہل تمیز
۷	خندہ سے آید بحال بن غنیمت خلق را بردہ تا ہوشم نگار ز عفر لے جانہ	۲۴۲
بستہ ام چو غنچہ سوسن ز باہنا درگرہ اختر ماو اشت گوے آسمانہا درگرہ چون سپندم ماند آشوب فنا ہنا درگرہ کز لب خاموش دارد نقد جانہا درگرہ تاوک بیداوارند این کماہنا درگرہ زلف شبہ رنگ تو دارد آسمانہا درگرہ		کردہ ام از مہرب نقد بیانا درگرہ سرفراز منصب برگشتگی گردیدہ ام آتشین روے نظر بر جلوہ محتاجی نکرد مردہ ام در حیرت شیرینے حرف کسے ز ابروان آن پری تا میتوانی گوشہ گیر از شبہ ہجران مختہاے ما شفتہ گان
۶	یادش گانش غنیمت چا کہا در دل ننگند تا کجے باید نہان کردن سنا ہنا درگرہ	۲۴۳
	بر لبم چشم غزالے بود ہر تہن لالہ	غیب کہ کردم در پے او چشمہ نگاه نالہ

<p>دعوے اعجاز بود کار هر گوستالده چشم او دلوزنترگان شوختر و نبالده دزه خاکی ندیدم غیر سخنم ناله در بگرداب خجالت بوده است از بالده</p>	<p>گردن آهوی چشمش لانت بچشمش خطاست چون نه بر آهوی بان طعنش اشگرد دراز بر مزار داغ بر دل رسنگانش فتنه ام شب که حسن او نقاب از روی تابان برگزفت</p>
---	---

<p>۶</p>	<p>میرود آن مست بے پروا قافل پیش او گر سر راهش نیگیرے غنیمت ناله</p>	<p>۲۲۳</p>
----------	--	------------

<p>برون نارفته از خود یک قدم منزل چرمی پرسی بود پید از رنگ چهره مال دل چرمی پرسی انگرو دی دانه در خاک از عاصا چرمی پرسی نخور دی زخم شقی حالت بسمل چرمی پرسی از عزم ناقه لیلیا کے این محل چرمی پرسی مقام و منزل مستوق امی خافل چرمی پرسی</p>	<p>اسیرن پرستی شسته از دل چرمی پرسی درون غنچه با بیرون گل کیزنگ می باشد نیفتانندی سرشک دیدہ جمعیت چرمی پرسی ندادی دل بشوقی لذوق سر با در چرمی پرسی بگرفت ناله از سخن مجزولے نئے آید بهر جا میگذاری بر زمین سرستان اوت</p>
---	---

<p>۹</p>	<p>غنیمت دل شهید مصرع صایب که میگورید گناه خویش لے بیدرو از قافل چرمی پرسی</p>	<p>۲۲۴</p>
----------	--	------------

<p>صفایے با دہ رحمت رسان چرمی پرسی در ازے شب محنت کشان چرمی پرسی در از دوستی لوزک سنان چرمی پرسی رم نگاہ سیر جودگان چرمی پرسی</p>	<p>زعید بخودے عاشقان چرمی پرسی اسیر زلف سیا ہے بنودہ هرگز بجنگ پنچہ مزرگان برون نیادہ فکارا ہوشگین نکر دہ گاہے</p>
---	--

نیز اگر گرم نگاہے نکرده است کباب بالتماس نگاه نرفتہ جائے نکرده سیر بنا گوش ماه رخسارے نیز اگر خندہ گل بیدماغ دشتہ است	زبان شعله آتشس بیان چرمیدانی جواب ساتی نامہر بان چرمیدانی فانش طاقت وقاب کتان چرمیدانی نولے طبل در دشت بیان چرمیدانی
--	---

۲۲۶	نظر بشعر غنیمت نیکنے چه کنم ز جان عزیز ترے قدر جان چرمیدانی	۸
-----	--	---

اشب که ریخت در سر من آرزوی می شب حرن چشم مست تو بگذشت بر لبم توان برون ز میگرد آمد با اختیار در انتظار رستی ساقے نشسته ایم بر شیشه را بگو که نیاید به بزم ما در کف چنان بوش مرا موج باده کرد گل را گداز شدم کند ما غرق	آتش ز دم بخویشتن از گفتگوے می سے آید از دوان من امر و زبوسے می داناں ماست بند بست بسوسے می شاید که بشکند بسیر ناسے کوے می مست مست چشم ساتی تو بدست غمی چشمے که برو از دل من آرزوسے می جاسے که میرود سخن از رنگ بوسے می
--	--

۲۲۷	از بسکه انتظار نگاہست کشیده است دارم نظر در چشم غنیمت بخوسے می	۶
-----	---	---

بود زخم جگر را از طیبے چشم بپودے نمید اتم سپید کیت گرم بوضن مشب جانا آب شد صیدم ز شرم ناتوانیا	که کرد آئینه را خندیش داغ نمکسودے که آتش چشم در ره است از هر حلقه دودے که در مشرب بود هر حلقه چشم گریه آلودے
--	--

<p>سر از صمیم برآمد با چنین سجدہ فرمودے کہ باد بخوئے ہر شہ را کہ در نزدے</p>	<p>خیال کیت یارب قبلہ اندیشہ ام کا شب کجا ئی اے خلیل کعبہ دہا نسیہ ام</p>
--	---

<p>۸ غنیمت صحبت روضہ شمیم آرزو دارم کہ سازد آشنایم با بتی در خویش موجودے</p>	<p>۲۴۸</p>
--	------------

<p>زند صبح وطن ہر دم تک بر زخم تنہائی فرورفتہ است داغ عاشقی از بزم رسوائی خیالت میکند در دیدہ مردم نکسائی نظر شد آہ سرد مردم چشم تماشائی بود ہر رخسہ دل دیدہ آہوے صحرائی کہ وارو جاہ عریانی ماہم قدر آرائی قیامت در بغل وارو بیا دہر دے آئی</p>	<p>تو تارفتی سفر کرد از دل عاشق شکیبائی کہ میگوید کہ وارو سبب عشاق ناسوری ملاحظت پیش ازین در عالم امکان نبیاشد تو تا ای شعلہ بالا گرم رفتن گشتی از محفل بیا چشمت از بس شد بیابان گردو چشتہا سنازلے ناز پر در بر لباس اطلس و دیبا زبان خویش شوید دست دل از ہر کردار</p>
---	--

<p>۷ چسان گردن کشم بیرون غنیمت از خم حسنی کہ سوچ آب او باشد کند انداز گیرائی</p>	<p>۲۴۹</p>
--	------------

<p>ز آن خوشی تہی بہتر بود در سینہ ناسوری کند بادام پیکان را گاہ ستم مخموری من و لطف حکیم بنص دان تارطنبوری بود بے باہہ ساغر درنگا ہم چشم بنوری چراغ در کف این رہبرست از دیدہ گوری</p>	<p>سیا داد در تنہاے نصیب بیج مجوری دے دارم نشان ناول لذازی کہ از سستی علاج درد گو شتم بوسے را میکند حیران صفاے دل ہوس دارم گی کہ از درد پیدائی مرواز راہ و حرف متکر دیدار را مشنوی</p>
---	--

گر خود حصار عافیت خواہد بنا کردن	بہر آنکس کہ در او رغبہ خاطر از مورے
۲۵۰	<p>خبر از دل ندامت نالہ در گوشے آید</p> <p>غنیمت ماندہ باقی از کباب ماہمین شورے</p>
<p>بیاوشوخ چہ بخورد چہ من سرکردم افغانے</p> <p>ندامت جلوہ گاہی کیمت دل لیکہ بقدر ہم</p> <p>ز شرم آب و رنگ عارض طاعت گداز او</p> <p>بزرگ شمع در شبہاے جہرناوک نازش</p> <p>منیدانم بسیر بغیا امشب کہ منے آید</p> <p>مکرومی سرمہ از خاک در پیریمان حاصل</p>	<p>ز آب دیدہ بادام بر گل رفت طوفانے</p> <p>کہ در روز خنہائش شوخے چاک گریبانے</p> <p>عرق افشانے گل در چہنما دہشت بارانے</p> <p>بود ہر استخوانے در تہم تا چشم گریبانے</p> <p>چراغان کرد چون طاؤس ہر جانب گلستانی</p> <p>کہ آید ہر رگ تاکے بختشے رشتہ جانے</p>
۲۵۱	<p>غنیمت انتخاب دفتر دہا بود مروے</p> <p>کہ باشد چین ابرو در حسابش ماہمانے</p>
<p>بود بے بادہ گلشن در نظر باہزم غنماکے</p> <p>ابکارے گرنے آید سربار نیست بر شوہت</p> <p>بہمد جلوہ اش از لیکہ غنماے نمک دار د</p> <p>سراٹے نیست در صولے امکان نیگاہینے</p> <p>ز کشت آرزو چون بر خودی بوزانہ نشانند</p> <p>تنک طرفانہ ازستی گذارد ہر جب گردان</p>	<p>دیداد از شب ہجرتان ہر سایہ تاکے</p> <p>پسند آستانے گر بیفتد نذر فراتاکے</p> <p>بود شور قیامت جانشین گردنماکے</p> <p>بود در یابی بی خودی عمان در کف خاکے</p> <p>شماز خاک ساری کن اگر داری دل چپاکے</p> <p>اگر زاہد بدست آرد ز چوب ناک سواکے</p>
۲۵۲	<p>غنیمت دان بہشت کامرانی گروہدوست</p> <p>کنار آب میناے شراب و سالیاناکے</p>

<p>مجلس اگر گزاشته می پرستان را شب بسکه دل بر کنده ام از احتلاطل اهل رنگ سیگد از یم از خجالت تا حسد مانند شمع شب که در بخت رگ جان از پیش زنت نیت تنگ کرده از بس فغضی آسمان را ناله ام یا دایمانی که چشم از شور طفلان سرشک گار و دشمن نیست ایضا که کجاست بکنند</p>	<p>تقلیل مینابدل گردو میا ب یا رسد هست بریا قوت نام من چون جانی بر بے بے تو چشمم گرم اگر کردیم در محفل شب گرمی اجاب را پنداشتم جو شهن تے صبح در چشمم سحر خیزان نماید کوی هر نظر در دیدم با بود رنگین تے در حقیقت طالع برگشته باشد غم بے</p>
---	---

<p>۲۵۳</p>	<p>در پے آن جو فاستان ز راهی میسروم نیستم واقف غنیمت زده بی یا شمشیر</p>	<p>۸</p>
------------	--	----------

<p>نماد و شوخی این رنگ اشک پیچ محزون یہ محشر دست بر دوش ملایک خیزم از سستی اشرف منی ست از بس شورش آشفته حالش لباس خاکسارهای خود را پاک و خواهد و باغ تازه خواهی گذر از آفتابش یا ران مگر برداشت رخت غمیش را زین رشت چو بون دلش از بسکه انشای محبت را نینخواهد</p>	<p>تو ظالم بود و در دل جهان کرده خون شهیدم کرده از بس آرزوی چشم میگون بصحر گشته هر شاخ غزالی بیدر مجنون بود کفیر لب یوازا ت چو شانه صابون که بهتر از احتلاطل آشفته یان نیست بچون که فوج گریه بر چشمم غزالان زد و شون چنان از گریه ام رنجیده گوید مکرده خون</p>
---	--

<p>۲۵۴</p>	<p>غنیمت نیست آسان فکر معنی غنچه میدانند چرخ نهار کرده باشد تا که رنگین گشت معنوسن</p>	<p>۸</p>
------------	--	----------

<p>چمن نثار کند گل محفلے کہ تو دارے ز سنگ سرمه جہر میدہ نلے کہ تو دارے چو پردہ بر کشته از روی محفلے کہ تو دارے ز خوے غولیش بود برق حاصلی کہ تو دارے زدوریت درود یوار منزله کہ تو دارے کند بجز تو تا گریہ بسے کہ تو دارے بزنگ قبلہ نما آبنین دلے کہ تو دارے</p>	<p>بہار سجدہ ہر دو پیش منزله کہ تو دارے ہزار قائم مردم سیاہ کرد و زندانت شود بختل لیلے غبار دامن صبرا ترا کہ تاب بلانیت ضبط تنذی خود کن بود بزنگ جرس نالہ خیز شور طپش گرفتہ غار جہ چشم دگر ز حب لوہ برید کند ز سینه صاف تو جلوہ در نظر ما</p>
--	---

<p>۹</p>	<p>زبان درازے شمشیر یاریے سببی نیست غنیمت از تو کند شکوہ قاتلے کہ تو داری</p>	<p>۲۵۵</p>
----------	--	------------

<p>نثار و خانہ زنجیر غیر انالہ اسبابے کہ صحر از شکست رنگ لیلی پشت منہا بے روان گرد و زہر رنگ مزار پیشہ آستے بود در ویدہ حیسب ان آئینہ گرد آسبے کہد این خانہ روشن میشود از کرم شب تابے ز خون تاب کباب خوشین دارم می نایسے مگر در ویدہ دارم آن غلط از شوخ متابے بسید انم بجا بشن دیدہ ام یادیدہ ام خوابے</p>	<p>نبا شد حاصل دل بستگی حیرت آہ بیتابے چراغ نالہ بجنون کہ روشن کردہ بود بخت کند گراستحان حسرت شہیدان ترا کا ورس صفای عارضش نادیدہ غرق بحر خجالت شد مخوار از کو کہ بلہ پیر و زمان فنن اقبالے صدای ریزش دن دلم مدہوش میبارد رگ خواب مدہوشگان آہو کرد رعنائے چو چشم بود شب خوابیگاہ یار آن خوشم</p>
---	---

<p>۶</p>	<p>۲۵۶ بقول بقیہ اران آن جنون شاد می بینم</p>
----------	--

<p>ز چوب گل سنے آید ملاحم چوب با داسے نذار چون دل من شیشہ در مجلس آراسے نشدا ز بسکه نام آشنا می لعل خود کاسے بگل شوق که دایره از شراب بخودی بجاسے چو بیا قوت نگین دایم در خون فلان نامے از بان افتاده بیرون از دهن بهتر ز شامے</p>	<p>جنونم کرده گل دگر و شش چشم دلاراسے طیش فرمای شوقی شب که این سنگ دیوار است ز نذا ز غصه بر سر سنگ یا قوت نگین دایم صبار و دوش می آرد ز صحن باغ بولیش را تین برده شتم از بسکه ز حسنم تیغ سید اوش بقربان سر و ندان شکستن سخت گوئها</p>
---	--

<p>۶</p>	<p>عینیت بسکه می پیچید در دل فکر زلفت او زمین شعر بر جا ختم آمد بیرون داسے</p>	<p>۲۵۷</p>
----------	---	------------

<p>هدد ز شیشہ گردون خدنگ آہ پرے پس از شکست این شیشہ گاہ پرے بود ز خویش تھے گشتم کلاہ پرے بگردن تو نو سید ملک گناہ پرے که ہوش سے برد از من ہا شہادہ پرے</p>	<p>شہے بروی تو آفتد اگر نگاہ پرے دل ز خود شکنے جاے حسن منے شد ز فیض بخودے آن شوخ ز اسری مت بین ز بسکه شوخی حسنت شتم آبتیا ز فریب در آرزوے تو رنگ پریدہ دارم</p>
--	---

<p>۹</p>	<p>عینیت آنیہ دار جمال کیست دلت که ہست آہ ترا شوخے بگاہ پرے</p>	<p>۲۵۸</p>
----------	--	------------

<p>کہ چون نخل با دامت رہد ہر عضو من چشمے بزرگ فخرچہ ز کس بر آمد از کفن چشمے کہ بے روی تو آتش زدی خود در انجمن چشمے</p>	<p>سروقت من آمد تا کہ این سخن چشمے شید جلوه اش چون کرد عزم محشر آرمی ز شمع بزم آگہ نیست از دست چشمے چو خونہا کردہ باشد تا کہ ز نعلین چشمے</p>
--	--

<p>قدم شد حلقه و شور جواسی همچنان باقی شود آب از گداز شرم چون شبنم فروریزد نه پنداری که بعد از مرگ شوق گریه ام کم شد سباش از حلقه دو دو کباب مید خورد فافل تو امی سنگین دل از چشم می پوشی بنیدانی</p>	<p>برای گریه ستا که ششم جسمه تن حشمت اگر و اسیکم دور از تو بر رویه چمن حشمت که موجود است مانند جام از بدن حشمت که در راه تو دارد همچنان سودای من حشمت که دارد هر شر از سنگ بت با بر من حشمت</p>	
<p>۲۵۹</p>	<p>غیثت کو بنامی که با من هم زبان گردد که عمری کرده ام شاگردی جادو من حشمت</p>	<p>۸</p>
<p>بود هر جا که خورشید بر آسمان خود آرائی زهی برفرق دلم کرده عشقت خاک رسوائی زند پیوسته جوش از پیکرم خوننا بر دودی قیامت میکند دل بے برد آزا دیگردد نذا تم کی برون رفت است آن صیاد این صحرای بزرگ هر شد طوفان آتش دیده از رویت در آن گلشن که آه هم طره مشکین بر افشانند</p>	<p>چو شبنم قطره اشک بود چشم تماشائی ایسرا طمن آه چشم تو صحرائی بنیدانم که آغوش منی باز حشم تنهائی نه از شمشاد می آید نه از سرو این قدار آئی که آه خوشک بر جانم از چون مجنون صحرائی بنیدانم بسیر سیر گم که منی آئی اندا ولان صحرای اعتبار خرف رسوائی</p>	
<p>۲۶۰</p>	<p>غیثت بر رخ آید ببط خون دل نام کف خاکستر گریه و پندین شور رسوائی</p>	<p>۸</p>
<p>تعمیر کردار و عشق ویران کارت آنگلی اثر دارد غبار خاطر صحرانوردانش</p>	<p>کعبه پهلای بلبل شد در ریش رنگی نوازد کرد و کعبه در بیوان نازنگی</p>	

سزوار دیکویش غیر لے فراد فریادی
شندم خانه میخو ادر خلوت هوس دارد
سزوار ترحم قامت خم گشته مے باشد
علمهار امکا فایست در پے چشم دل و کن
منے افتد قبول عشق دل تا خون نسیرد

که جوے شیرماند خشک بر جا چون گسنگ
اگر افتد قبول خاطرش دام دل تنگ
باید نواز شهاے او آورده ام جنگ
خیالاتست میگوی جهان را خواجه تنگ
بناشد شیشه را بے باوه درینجا نهانگ

غیثت غازی الدین خان بهادر سیکندریست

۲۶۱

۱۱

تو اسے کرد اگر بانفس کا فریش خود جینگ

آسمان یا دندار و چو تو بیدار نفعی
گر چه رعنائے اوتن بلباسی ندید
وید با سوخت چون شمع نظر بازان را
عبت این مرده دلان خرقه شیخی پوشند
تا چه کردم که مرا عشق چراغان اوداد
غنچه چون قطره شبنم بر زمین ریخت زهرم
شاخ گل بید از چوب قفس یا دما
چشمم کا فرنگے لبکه مرا سوخته است
گره جبهه کم از غوره انگور نبود
ساقی مجلس اگر غم سوزد نه تو نیست

کشته تیغ ترا صبح قیامت کفتم
هچو گرواب بود آده مهر بر پهنه
هر کجا پرده بر انداخت را بخننه
چون غلاف بکلفت سر کور کنه
نیست زخمی که نذارد بگر سوختن
در چمن رفت همانا زبانت سخن
بله تو گلدام بود در منظم م سپر چمن
بے توان ساخت ز خاک تر من بر چمن
من و روسے ترش زاہد صفر شکنه
سپینہ بادو بود قابل گردن زدنے

جز زینے سخن نیست غیثت و طے

۲۶۲ در جهان ہمسفر یعنی خود

گفتش داری لب نوشین چو چنان گفتا بلے	گفتش از قامت شور قیامت شد بلند
گفتش از قامت شور قیامت شد بلند	گفتش آشوب طوفانی سرست چشم بے برخت
گفتش خون شد دل دیوانه سودای تو	گفتش طاقب بغارت داده خوبی تو ام
گفتش یکرنگے بود عیب گل رعنا بلے	گفتش مے زبید آئین دور زگیسار ترا

۱۶۳	گفتش دل تہ قدر من ز اہل سخن	گفت میدام عظیمت من ازینہا بلے
شب بود شبے عازت جان بلکہ تو باستی	برتی بسر خرمن جان تا ختنے نہشت	دل بود بسوی تو گمان بلکہ تو باستی
از جہلوہ رنگین تو بر عشق چو منت	اگر فاش بود در از محبت گل از کیمیت	میداد زخوے تو نشان بلکہ تو باستی
		دردیدہ عاشق نگران بلکہ تو باستی
		فرمان دہ فریاد و فغان بلکہ تو باستی

مشرق اشعار و غیرہ کہ در آخر دیوان یافتہ شد

گرد بر گلشن سرام قامتق بید او ہا	ولہ	گشت برگ گل زبان بلبل از فریاد ہا
پر سے ز خیال نگہت کا سہ سرا	ولہ	کان نمک از یاد لبست زخم مگر ہا
بود از اثر نالہ مگر ہم اشب		چون کاغذ اسش زدہ لبر بر مشر ہا
کے شود کز لعل نوشین تو گرد کا میاب	ولہ	دختر ز چشم در راہ تو دار و چون مجاب
قامت خم کشیدم در دست غم شد ناخن		تا خراشد واغنا سے حسرت و حد شباب
سوج می زد سیلہ ازندی بروی آفتاب		عاشقا ز اسینہ خمیزار شد چون آفتاب
دختر ز گشت تا چشم آشناسی آن نگاہ		پیش رود اور روز چشم خوشتر نیست حجاب
گفتگو او چہ عیب سے سر سہر گفتہ شد		از حدت من جو گل افتادہ لہن کباب
آنکہ میزدوان از سر خود دن ہلیم شراب	ولہ	چون نالہ در جہ از سر ہر

<p>تنباهی سوسنی پوشیده از بلخ کبود مشب که دل چون طره خوابان بشارت بود و مشب شکست آباد دل میند روی که بود مشب که می بینم کبود بلخ اختر شک سود مشب سر انگشت ننگار نی گره از دل کشود مشب</p>	<p>ولی حق بود از آشن از بس نشان سنگ بود مشب نیدارم درین آتش پریشانی که می سوزد نظر تا میگویم هر باره اش یوسف در آغوش است اگر قمار سوز زلف که یار ب ناله آنگشت حنای نیمه خون سر شکم آجوش آورو</p>
<p>که می دید غنیمت از کجا بهم بود مشب</p>	<p>نیدارم که دل از آتش عشق که می سوزد</p>
<p>هر غنچه در انداز زمین لوس در پایست از بلخ تو یک خوشه انگور سیاه است آب سیل دیده پنجه از دریا گذشت ز روشد دل ما بیدلان فغان برخاست تاب کرشمه های عذابم مانده است اسه شیخ شهر جا به غمان مانده است خاکم مسر که پیش تو ابا به مانده است لاله دار و بتواضع کله خویش بدست باز گل تا به چین طرف کلاه که شکست یک لب بامی ندیدم من که افغانی بدست اینقدر دانم که حرفی بود ادا مکانه بدست چیده گل از بلخ وصلش آنکه دامالی بدست نرگسی سیراب غیر از چشمم گریان بدست بلخ امیدم بغیر از تیر مارا سانه بدست از بر لے خود فروشی هیچ دکانی بدست</p>	<p>ولی هر در زمین جا به که ام آفت جایست آن زلف گر بگیرد ز بخیر نگاه است آن شکار اگلن جواز دانا بن صحرانگشت غم تو آمانه به سر پانس تغلیمش دیگر دل و دماغ حسرت بم مانده است از می لبالم جوخم ماده روز و شب عرض مرا امید جوابه مانده است در چین شوخ زنگی نفسی آمده است غنچه مانند ولی نیست درین باغ بدست میگردد ششم ووش از شهری که آن بود بدست بر زبانه از در بان نش گفتگو میگذشت بے سراز امید بد سامان محبت بیغیر دیده ام بلخ محبت با بهاری دیگر است آب پیکان شبنم گلهای بلخ حسرت بود انشب خانقا و خویش را با بود</p>

<p>یاد دل خود عشق در زیدیم غنیمت علم</p>	<p>اینقدر استغنی زلف پریشانی زنده است</p>
<p>ساکلی را کش دل از میر طریقت انگبست باید بیضا کشد از یک گریبان سر برون رشته تدبیر را بستن استی همت گسیخت</p>	<p>خوردن غمهای و وایس ماندگان برادر است دست امید که از دامن غم همتش گدازد است این سخن مانند موج آب و آنگه در چهره است</p>

تقریباً صنایع مستغنی من جمله معانی مخصوص اطلاق همه از بی مقصود و بی صنایع است

(بنام شاد بن بازک خیالان + عزیز خاطر آشفته حالان)

شاهد یکدگر عاشق است و اگر معشوق شهید بخون طپیده معرکه شهنش و او است و عزیز یکدگر است
و اگر زینجا بنده درم خرید و بازاری وجود او جانش آینه زد او را خاطر بازک خیالان چنانست
شانه کش طره آشفته حالان چرخ برین از پرن و پروین روکش نگار خانه چین است ز بی
شکر کار می خانه قدرت روی زمین از سنترن و نسرین رشک فروس برین است نهی
آبیاری باغبان صنعت هر موجودی را وجود از وجود واجب لوجود است و هر ذره از ذره او
تو شهید خود را آینه هر قطره از دست بحر فغان هر ذره از او بود صیاب باره در بنگش صد ارجمندی
درستی با دهن بند می بیوست را از ضعیف جاه با وج جاه برد و تونس را در بلبل با بی غوغاه
سیحار از زمین با آسمان رسانید که شامل نمره است مصطفوی گردانید مصطفی را با دشاه
هر دو عالم ساخته خاتم پیغمبرانش نقش خاتم ساخته و الا لواس که آفتاب از
رایش مستنیر غنچه و صاحب شوکتی که ما حساب از انگشتش اشارتش از پذیر
حدیقه نفسش از نذر زنده سخنان سرده و طوبی سیر رنگ ترد و گلها سے ریاض مدینه
ارغوان بهشتی خوش رنگ تر پیکر پذیرفتن آدم خاکی نهاد کرده نه
روشن کردن انجم زبانی سواد چشم روشنی گوی نورا و صلوات علیها و سلم
بهشت انجم ابدی را چار باب اندو اسرار علوم سر بر اچار کت

و هم چار بصلای کعبه یقان اما بعد شنیدن امرش و دیدن رایشان که درین ایام فرست
 انعام دیوان غنیمت که دست تطاول قدرناشناسش به غنیمت برده از دست بودگی
 بے تمیزی بودنش در شکنجه معصومی غنیمت شمرده همانا گوهری بود در گرد کسا و حسن زیده
 یا آفتابی رخ در سحاب پوشیده نگرفت هوا سے دلگشا سے وزیدن در گرفت و نقاب
 از روی آن آفتاب برگرفت یعنی بجز خار غنیمت جوهر شمشیر مروت نشستی محتاج بهاد
 آن بے بهادر از قهر گنای بر آورد و بگوهر تابان سرشته مطیع سپه گرامی برادرش
 مولوی فتح محمد صاحب المتخلص بحسب فاج آن گنج سر بسته و گلدسته بندان بوستان
 شیراز گسته آمد آفرین بر دماغ سوزیها که دو چرخها خورده آن سواد را روشن کرد
 تصحیح استقامت نفسهای عیسوی و میدان آن سوده سواد سوخته روی صحت دید
 خوشنویسان مانی رقم قلم از شلخ طوبی تراشیده در پیکر حروف صورت معانی کشیده و ایراد
 هر حرفش چشمک زن حدقه چشم نکویان و سواد هر سطرش سلسله جنبان حلقه زلف مشکویان
 نازم بر مصنف که اعجاز موسوسوی بکار برد و به تدرستی عصای خاصه چندین سیرین بر آورد
 سوادش دو شیخ طور و بیاضش مطرح آیات نور و رستی مضمون مومیایی بخش خاطر شکستگان
 و الیام ترکیب الفاظ مرهم نخستگان هر شعر عاشقانه اش دلهای نیش خورده را لذت و بهشت
 زندانش می پرستان خار زده را باره سر جوش هر مصرعی پر درو آهی سرود هر مضمون
 هلال فرد و نشست الفاظ انشین حیرت خیز که شمه های گزین حیرت انگیز بر دو مصرعه چون
 به دلبرانی عهد بسته و هر نقطه اش چون سوزید اهل نشین در خاطر با نشسته هر روایف و
 تا و گریبان در هر نظر انمعانی رنگین گل بدانان هر مطلع بلندی را قطع و هر مطلع
 سیرت با نالی همچو زعمد مقصود علی اسیدونی از زود دیده افزونش بخشش است
 به ضیا پاران مطرح روزانه اخبار نزدیک است که طالع شود و خوش
 الیام مفت ششون که دیده به پیش دهند و فغان خیزند
 در غنیمت

۸۹۱۵۱۵۱
آخری درج شدہ تاریخ پر یہ کتاب مستعار
لی گئی تھی مقررہ مدت سے زیادہ رکھنے کی
صورت میں ایک آنہ یومیہ دیرانہ لیا جائیگا۔
